

КАТРИН СЪТКЛИФ

БАРД

ИЗДАВНА
КЪЩА

ВЯРНОСТ

*Веднъж разпадена,
страстта не признава граници!*

Катрин Съткиф

Вярност

ПРОЛОГ

Мария Аштън стоеше до входа на жилището на енорийския пастор в очакване да отворят вратата. Колкото по-скоро – толкова по-добре; искаше да свърши по-бързо с цялата тази омразна работа. Какво си бе въобразявала, като бе отговорила на обявата? Отчаянието и измамата можеха да превърнат в глупаци и най-непреклонните души. О, тя обаче щеше да плати скъпо и прескъпо за тази измама! Твърдата като четина материя на полата, която жулеше кожата ѝ, щеше да ѝ се стори милувка, сравнена с онова, което щеше да последва в резултат на „нарушаването на приличието и доверието“, както би се изразил баща ѝ, викарий Аштън.

Младата жена бръкна в джоба на полата си и извади измачканата статия, която бе изрязала от вестник „Лондон Таймс“ преди цели шест седмици. „Предлагам работа и жилище. Компаньон и възпитател. Област Йоркшир. Заплащане – според опита. За предпочитане здрав, силен мъж. Отговорете на адрес...“

Стиснала несъзнателно хартията, Мария се приближи до прозореца и едва сега забележа колко неприятно бе времето навън. Оттук виждаше стръмния покрив на дома си. Той се издигаше през мъглата в далечния край на селото. Плочите, които го покриваха, бяха в рязък контраст със скромните къщички със сламени покриви, наобиколили добре обзаведеното жилище на викарий Аштън. Този факт се дължеше на десетъка, който вземаха последователите на църквата.

Единствената забележителност в селото бе домът ѝ. Между камъните на тротоара бе набола трева и дори гаргите по голите дървета изглеждаха заспали. Всичко беше спокойно и тихо като местното гробище и в това нямаше нищо чудно; баща ѝ използваше всеки повод, за да бичува лекомислието и веселието. Като капак на цялото това мрачно настроение, над земята се бе спуснала бяла мъгла, нещо наистина рядко за това селце, кацнало високо на хълма. А с мъглата бе дошъл и голям студ, който проникваше до мозъка на костите.

Странно, но тя не го чувстваше. Изобщо не усещаше нищо друго, освен вцепененост.

– Забранявам това! – изграчи внезапно викарият.

Мария се сви страхливо и погледна към вратата, загубила ума и дума. Къде да отиде? Така неминуемо щеше да стане обект на гнева му.

Най-добре да се стегне и да изтърпи спречкването... както бе правила винаги. От малка бе разбрала, че е по-добре да изтърпи за кратко злостното бащино наказание, отколкото да живее непрекъснато, стисната за гърлото от ледените лапи на страха от едно евентуално разкритие.

От съседната стая се чува ядосани гласове – на баща ѝ, на друг мъж, на някаква жена... не на майка ѝ, естествено. Майка ѝ трепереше от страх и срам, свита в някой ъгъл, обърнала към стената пребледнялото си, изпито, нещастно лице. Това караше Мария по-успешно от всякакъв страх да се замисли как да се опълчи срещу баща си, караше я да трепери в самообвинения. Тъй като, макар да не даваше и пукнат грош за мъката или гнева на своя баща, майка ѝ бе съвсем друго нещо.

Мери Аштън щеше да бъде обсипана с обвинения заради непокорството на дъщеря си. Щеше да ѝ бъде припомняно вечно, че именно заради собствената ѝ красота Мария бе по рождение обект на дявола, тъй като беше прекалено хубава. Ако чувствеността и миловидността на Мери не бяха накарали младия викарий да се поддаде временно на изкушението на демона, в резултат на което се бе оженил за момичето, но не от любов (Бог бе единствената му любов, Бог и божественото положение, което Той щеше да гарантира на свещеник Аштън след кончината му), а поради разкаяние.

И Мария очевидно бе наследила майчината си склонност към разколничество. Та нали имаше наглостта непрестанно да оспорва бащиния авторитет? Което бе равностойно да оспорва авторитета на самия Господ. Нима не беше принуден да я наказва постоянно, както бе правил и с Мери в първите години на брачния им живот, преди да бе пречупил напълно духа ѝ. Тогава тя все още отказваше да се подчини на извратеното му разбиране за авторитет?

Младата жена затвори очи. Къде ѝ беше умът, когато отговори на тази обява? Мили Боже, та кой можеше да предположи, че на бащиния ѝ праг щеше да се появи кралски пратеник, за да я разпитва във връзка с работата, за която беше кандидатствала в резултат на някакъв каприз? И то защото бе слушала прекалено съсредоточено приказките на наскоро омъжилата се Сара Маккан за невероятните удоволствия, които предлагаше светът извън селото (да не говорим за брачното ложе) и бе наблюдавала прекалено дълго и с копнеж красивите екипажи и още по-прелестните пътници в тях, които минаваха през селото на път за града.

И най-вече, защото искаше отчаяно да спаси един млад мъж – един много специален млад мъж – и да не му позволи да извърши непростимата грешка да се влюби в това изчадие на демонска похот, в дъщерята

на викария Аштън. И още повече – за да не допусне да я споходи същата съдба като майка ѝ, като се омъжи за подобен на баща ѝ човек. И за да спаси и майка си.

Мария приглади с длани полата си и за момент, но само за момент, докато се сети, че суетата е голям грях, пожела да има някоя по-хубава дреха, нещо по-весело от мрачното черно, което я караха да носи най-често. Брат ѝ Пол често бе обещавал някой ден да ѝ купи синя рокля (щял да я поръча от един от луксозните каталози, който видял веднъж да разгръща една елегантна дама в скъпа карета), със същия син цвят като очите ѝ – „сини като пролетно небе“ – който щял да подчертае „изумителната ѝ красота“.

Мария не се смяташе за красавица, нещо повече – мислеше се за... грозна. Имаше бяла кожа и лепеноруса коса, която винаги щеше да си остане такава, никога нямаше да посивее. Обикновено носеше дълбоко изрязано боне от черна дантела; това ѝ се струваше най-подходящият вид шапка за млада дама на нейната възраст и с нейните очи, коса и кожа. Колкото до интелигентността – никога не я бяха смятали за умна. Можеше да чете и да пише, предимно благодарение на Пол, чиято най-голяма мечта бе да преподава. Но той не желаше да учи децата на това, на което баща им учеше селските момчета; не искаше да плаши с огън и сяра, да използва Светото писание, за да бичува съвременната литература или идеите и идеалите на философите. Не, неговата мечта беше да обогатява ума, сърцето и душата на хората посредством истинското, нецензурираното знание.

Вратата зад нея се отвори.

Мария се обърна. Сърцето ѝ спря да бие за момент, дъхът ѝ секна. Баща ѝ изпълни рамката на вратата, очите му горяха, широкото му, набръчкано лице бе изкривено от гняв, стиснатите му юмруци висяха край тялото. Въздухът изведнъж като че ли стана прекалено плътен; беше невъзможно да се диша.

– Вещица.

Гласът буботеше дълбоко и ниско в гърдите му. Познаваше този глас; той бе предназначен за особено непростимите грешници, чиито души той би обрещъл без секунда колебание на вечните мъки на ада.

Викарият затвори внимателно вратата, прекалено внимателно, за да изглежда заплашително. Дъщеря му отстъпи, гърбът ѝ се допря до стената, притисна се към нея, сякаш се надяваше да се слее с махагоновата ѝ ламперия.

– Няма да ме докоснеш вече – заяви тя с убуденост, която не

изпитваше. Той можеше да се отнася към нея както си пожелае – поне така я бе убеждавал винаги. – Не съм вече дете. Вече съм голяма жена и ако поискам да напусна тази къща...

– Проклето момиче. Само една зла и изпълнена с омраза грешница би ме унижила по такъв начин.

Притисната в ъгъла, тя хвърли поглед към вратата, към прозореца. Нямаше измъкване. Да избяга сега означаваше само да вбеси още повече баща си, а трябваше да мисли и за майка си...

Мария вирна брадичка и, като разкрачи крака, срещна погледа на баща си. При вида на предизвикателството в очите ѝ, цветът на лицето му стана малко по малко изгарящочервен.

– Няма да ти позволя да ме удриш повече. Напускам тази къща и, веднага щом мога, ще се върна за майка...

– Безочлив демон! Дъщеря на сатаната! Същата като нея, изкусителката Ева, унищожителката на праведността, на мъжката дисциплина и разсъдък. – Погледът му я изгаряше. Надвиснал над нея, с обгърнала масивното му тяло широка дреха, той изсъска през зъби: – Зъл дух. Промъкваш се в сънищата на мъжа, разрушаваш добродетелите му, изпълваш съзнанието му с плътски апетити, за да го отклониш от изискванията на морала и божествения закон.

Младата жена извърна лице.

– Няма да ти позволя да ме пречупиш, както направи с мама.

– Кучка...

– Няма да ме лишиш от моята младост и дух...

– Развратница...

– От достойнството ми! Ти си само един зъл човек, който се представя за Божи ученик. Ако имах власт, щях да те разпопя и да те прогоня от църквата. Щях да разкажа на жителите на това село, които толкова те тачат и се страхуват от теб, що за човек си всъщност!

– Тишина!

– Щях да им кажа, че десетъкът, който искаш от тях, е изключително висок. Че чудесата, които купуват с последните си пари, не са нищо друго, освен фалшиви обещания на човек, чиито собствени богатства нарастват извънмерно и който се надява един ден да стане епископ...

– Сквернословница!

– Съвсем сериозно възнамерявам да се върна и да отведа мама, за да я спася от жестокото ти безчувствено отношение, преди да е свършила като Пол.

– Как се осмеляваш да споменаваш пред мен името на този

езичник!

– Мъртъв е заради теб... единственият ми брат е мъртъв...

– Лъжлива мръсница.

– Ти стоеше настрани и позволи на онзи зъл човек да вдигне десница срещу собствения ти син. Заради теб брат ми прекара последните две години от живота си в непоносими мъки...

– „Отмъщението оставете на мен“, е казал Бог.

– И въпреки това той продължи да те обича през цялото време, докато лежеше тук и умираше малко по малко. С последния си дъх те помоли за прошка...

– Това бе Божия преценка, не моя.

– Той беше твой син! Твоя плът и кръв, а ти отказа да говориш с него в продължение на две години, защото той се бе влюбил в една жена...

– В една курва! В една блудница. Заклеймяването и изгонването ѝ от селото бе малко наказание. Трябваше да я изгоря на клада.

– Жесток, отмъстителен човек. Ще спася себе си и майка ни от теб, дори това да е последното нещо, което ще направя.

Вдигна ръка да я удари. В този момент вратата се отвори.

Джеймс Такли, помощник на херцогинята, висок сивокос мъж с очила с телени рамки и тъмен, но елегантен (и скъп) костюм, влезе в стаята и спря изумено при вида на викария, вдигнал треперещ юмрук и с избила по челото пот и на Мария, застанала в ъгъла, вирнала брадичка и с обляно в сълзи лице. Най-накрая се усмихна; е, не точно се усмихна – случаят не бе подходящ за подобна изява. Любезното му изражение очевидно имаше за цел да увери младата жена, че всичко ще бъде наред.

След като хвърли за последен път красноречив поглед към все още треперещия си родител, тя побягна към стаята, където я очакваше херцогиня Солтърдън в компанията на един внушителен и оплешивяващ лекар на име Етън Еджкъм.

Викарият впери ледения си укорителен поглед в Мария, докато тя се покланяше непохватно на крехката херцогиня – осемдесетгодишна матрона с обсипани с пръстени ръце, сребърни коси и с достатъчно строго изражение, способно да спре дори часовник. Подобен поглед би накарал повечето момичета на възрастта на Мария, която току-що бе навършила деветнайсет години, да потреперят (разбира се от уважение). Възрастната дама очевидно знаеше това, практикуваше го и се гордееше с него. Несъмнено именно поради тая причина сребърните ѝ вежди се извиха нагоре, когато младата жена не реагира по типичния за една срамежлива мухла начин, а вдигна по-високо глава и присви очи. Тази ѝ

вироглавост викарият наричаше „сатанинско нахалство“ и възнаграждаваше с удари с тънък кожен каиш.

– Е, най-после се срещнахме – възкликна херцогинята с изненадващо силен глас, като се имат предвид възрастта и очевидно недоброто й здраве. Вдигна с трепереща ръка писмото на Мария от скута си и го прегледа набързо, преди да вдигне отново очи към нея. – Кажете, мис Аштън, защо кандидатствахте за тази работа, след като дадох ясно да се разбере, че търся мъж.

Младата жена преглътна, изкашля се и събра всичките си сили, за да не погледне към майка си; тя седеше на ниско столче до вратата, потънала в дрехите си, а очите й, прилични на черни, безжизнени дупки, се взираха в пространството. Някога, ако се вярва на широкоразпространената мътва, Мери Суифт била красива и изпълнена с огън и енергия, подобно на дъщеря си; желали я всички неженени мъже в селото. Но това било преди да се появи викарият Аштън и да я спечели с обещания за рая, който очаквал всяка жена, тръгнала с него да спасява обречените на адски мъки души в Англия. Бедната Мери. „Бедната ми майка.“ Красотата й, младостта й, мечтите й – всичко беше похабено; вече бе минала възрастта, когато това я бе вълнувало. О, да, не само възрастта бе причина за притъпената строгост на изражението й, за загубата на младежките емоции. Основен принос за това имаха разочарованието и загубата на илюзиите и надеждите. Погледът й бе винаги безизразен, лицето – неподвижно, подобно на пейзаж без слънце, сив и нерадостен.

– Мис Аштън? – изтръгна я от размислите й гласът на херцогинята.

Мария изправи рамене и срещна острия й поглед.

– Не виждам каква е разликата; ако жената е подходяща за тази работа...

– А вие подходяща ли сте за тази работа, мис Аштън? Нужен ми е силен във физическо, умствено и емоционално отношение човек. Задълженията ви, ако реша да ви наема, понякога няма да бъдат никак лесни.

Това изказване очевидно предизвика болка у старата дама. Здравото стиснатите й устни потрепераха, но, очевидно привикнала на страданието, тя се съвзе почти веднага. Огледа младата жена от главата до петите и, като махна пренебрежително с ръка, рече:

– Вие сте още почти дете. Дете! Струва ми се невероятно, че бихте могли да се справите с... дадената ситуация. Какво ви кара да мислите, че сте достатъчно зряла физически и емоционално, за да работите с... недъгави хора?

– Брат ми беше инвалид – избъбра тя, като се прокле заради

отчаянието, което долови в гласа си. – Беше пребит безмилостно от три пъти по-едър от него мъж, за когото състраданието очевидно е било нещо непознато. Гръбначният му стълб бе счупен на три места. В продължение на две години аз бях денонощно до него. Хранех го. Обличах го. Къпех го. Четях му с часове, окуражавах го, умолявах го да не умира. Наблюдавах го как понякога се оживява и после потъва отново в отчаянието. Раздвижвах крайниците му, защото не можеше да ги мърда. Той не можеше да прави нищо, Ваше Превъзходителство, освен да лежи с все така остър ум и ясен разсъдък и да наблюдава как състоянието на тялото му се влошава малко по малко. Но в крайна сметка го убиха не раните му, а разбитото сърце.

Настъпи тишина, прекъсвана само от сърцераздиращите ридания на Мери. Мария обаче отказваше да сведе очи.

– Аз чета, ваше превъзходителство, благодарение на брат си. – Усмихна се. – Когато бяхме малки, ние се криехме в гората и той започваше да ме учи на всичко, на което го бе обучавал през деня баща ни. Научи ме и да пиша. И да смятам. Ваше височество, справям се много добре с децата.

– Това ме вълнува много по-малко, отколкото грижите за човешкото сърце и душа, мис Аштън.

– Няма да позволя това – провикна се отново викарият, стиснал в юмруци големите си ръце, а широкото му лице стана пурпурно. – Това е грешен и корумпиран свят, ваше височество. Вижте я само. Истински обект на изкушение, с най-своенравната и грешна душа, която може да намерите. Нищо добро няма да излезе, ако навлечете на света и нейната злина.

– Говорех с момичето – прекъсна го херцогинята, все така вперила поглед в дъщеря му. – Вие сте много млада и красива. Очевидно нямате кой знае какъв опит извън границите на това село. Страхувам се, че ще използвате тази позиция като бягство от очевидното ви... затруднение.

Мария нямаше какво да отговори на това, тъй като то в известен смисъл беше вярно. Когато бе кандидатствала за тази работа, последната ѝ мисъл бе филантропична.

Възрастната дама постави писмото ѝ с почти уморен жест в ръката на своя помощник, след което стана несигурно от стола. Лекарят побърза да се приближи до нея и обгърна внимателно слабите ѝ рамене с ръка, за да я подкрепи. Херцогинята постоя неподвижно за момент, сякаш не бе сигурна дали ще има достатъчно сили; натезалата ѝ от пръстени длан сгъваше нервно крайче от широката ѝ кадифена пола. Когато

насочи отново очи към младата жена обаче, погледът ѝ бе сив като гранит и почти толкова твърд.

– Очаквам ви в Торн Роуз в края на седмицата. Мистър Такли ще се погрижи за подробностите.

– Моля за извинение – възкликна Мария, без да може да скрие изумлението си. – Правилно ли ви разбрах, ваше височество? Наистина ли ми предложихте тази работа?

– Очевидно. – Предвидила избухването на викария, лейди Солтърдън се обърна към него. – Колкото до вас, ще поговорим на четири очи преди да си тръгна.

Като в транс, без да обръща внимание на разгорещените реплики, които си разменяха баща ѝ и херцогинята, Мария се запъти към вратата и хлъцна леко, когато майка ѝ я сграбчи за ръката, за да я спре. Обикновено мъртвите ѝ очи сега блестяха; на обичайно безизразното лице се четяха страх и отчаяние.

– Нима ще ме изоставиш? – проплака с дрезгавия си глас Мери. – Нима ще ме изоставиш да живея сама с него? О, Боже, първо Пол, а сега и ти. Какво ще правя? Какво ще правя?

Младата жена отдели пръстите ѝ от ръката си и побягна по чакълестата алея, към гроба на брат си, без да поглежда назад. Студеният вятър щипеше лицето ѝ. Почти се строполи върху могилата, подпря гръб на студения, твърд надгробен камък, сви колене до гърдите си и свря лице в тях. Отчаяното, изплашено лице на майка ѝ, молбата и сълзите по него, не ѝ даваха мира, колкото и да се опитваше да избяга от тях.

– Мария – дочу се тих глас някъде от мъглата.

Вдигна глава и видя да се приближава фигурата, от която се страхуваше най-много. Бялата свещеническа яка насреща ѝ почти светеше сред сивотата на мрачния ден.

– Върви си – провикна се тя. – Баща ми може да дойде всеки момент да ме потърси. Няма да му се понрави, че така високо цененият от него помощник общува с една паднала душа като мен.

– Мария – обади се Джон Рийс и падна на коляно до нея. Слабите му ръце обхванаха лицето ѝ, приветливите му кафяви очи я оглеждаха напрегнато. – Каж ми, че това, което научих току-що, не е вярно. Нали не възнамеряваш да ни оставиш? Каж ми, че се готвиш да отхвърлиш предложението на нейно височество...

– Не, няма да кажа подобно нещо, Джон Рийс! Нито заради майка си. Нито заради теб. Напускам това място и няма да се върна, преди да съм осигурила подслон за майка си, така че да може да се махне от баща

ми.

– Тогава се омъжи за мен, Мария. Умолявам те! Архиепископът лично даде разрешение да работя в своя собствена енория. Ще вземем и майка ти с нас и...

– Не, няма да позволя да страдаш от неговата ръка така, както страдам аз с моето семейство. Прекалено си ми скъп, за да го направя.

Младият мъж я сграбчи в обятията си, притисна устни в челото ѝ и започна да гали със свободната си ръка разпилените ѝ коси.

– Ще поговоря с баща ти за нас.

– Не!

– Той ще благослови брака ни, сигурен съм.

– Не, по-скоро ще се помоли за душата ти, Джон, и ще се погрижи да те прогонят от църквата.

Мария се дръпна ненадейно. При това движение косите се разпиляха по раменете ѝ и оградиха с вълнист триъгълник лицето ѝ, а полите ѝ докоснаха цветята върху гроба на брат ѝ. Тя седна върху петите си и се взря в лицето на младия помощник на баща си, който я гледаше с обожание.

– Наистина ли ме обичаш, Джон Рийс? – попита тя.

– Да. Обикнах те през нощта, в която дойдох в бащиния ти дом. Тогава ти бе почти дете, но аз внезапно открих, че... че страстта ми към Бога си има свой съперник – страстта ми към теб. Виждал съм как баща ти се отнася с теб и с майка ти. Видях го как обръща гръб на единствения си син...

– И не направи нищо, за да го спреш, тъй като се страхуваш от него не по-малко от нас. Няма да направиш нищо, което ще изложи на риск положението ти в църквата, тъй като ако него го изберат за епископ, тогава ти на свой ред ще се издигнеш до неговото място на енорийски викарий. Именно тази твоя черта ме плаши, Джон Рийс. Страхувам се, че приличаш прекалено много на баща ми.

– Какво да направя, за да те убедя, че те обичам повече от всичко друго...

– Но не и повече от Бог! Нали не повече от всемогъщия Господ, сър? Нужно ли е баща ми да ти напомня, че „онзи, който обича баща си, майка си, съпругата си, сестра си или брат си повече от Бога, не заслужава да отиде в рая.“?

За момент младият мъж замръзна на място като поразен от гръм. Сви длани в юмруци и ги пхна в широкото си расо. Смръщи объркано чело.

Мария присви очи и се наведе към него.

– Целуни ме – прошепна тя. – Не, не по челото, вече не съм дете. По устните, Джон. Целуни ме устните. На деветнайсет години съм, а никога не са ме целували. Нито ти, нито който и да било друг. И знаеш ли защо? Защото в цялото село няма нито един самотен мъж, който би рискувал да си навлече гнева на баща ми. Не си ме целувал, защото, каквото и да чувства тялото ти, твоето сърце принадлежи на Господ.

Джон извърна лице, свел поглед към земята.

– Нима би ми обърнал така гръб и през първата ни брачна нощ? – попита младата жена.

Сграбчи ръката му и я притисна към гърдите си. Рийс хлъцна и заситина. Погледът му политна към лицето ѝ, после към собствената му ръка, която тя натискаше с всички сили към гърдите си.

Усетила, че клепачите ѝ натежават, а дишането ѝ се учестява, Мария се засмя.

– Това не е ли част от любовта, Джон? Отдаването на тялото, а не само на душата?

Той издаде някакъв задавен гърлен звук, а в очите му проблесна особена светлина, която му придаде силно болезнено изражение. А след това издърпа дланта си.

– Дано Господ се смили – заяви развълнувано той и притисна пръсти към очите си, сякаш за да избяга от образа ѝ, от непокорните ѝ коси, разпиляни от засилващия се вятър, които падаха върху гърдите ѝ, напирани под отеснялата ѝ юношеска рокля, макар да ги пристягаше, за да не „прилича на разпознаваща си отдалеч курва“.

Все така без да помръдва от гроба на Пол, Мария извърна лице. Топлината на ръката му все още изгаряше гърдите ѝ, макар студеният въздух и отчаянието да изпращаха ледени тръпки по гръбнака ѝ.

– Не, никога няма да се омъжа за теб – повтори уморено тя, а от очите ѝ покапаха сълзи. – Може би баща ми има право. Аз съм рожба на похотливостта и затова съм обречена на безнравствен живот. Не, от мен никога няма да излезе добра съпруга за теб, Джон Рийс... както и от теб – подходящ съпруг за мен.

ПЪРВА ГЛАВА

*Торн Роуз Манър
Хорт, Йоркшир, Англия
1805*

Мария се стареше да не мисли за странните погледи на жителите на Хорт, когато бе съобщила, че отива да работи в Торн Роуз Манър като компаньонка на внука на херцогиня Солтърдън. Смайването (и симпатията?) със сигурност бяха само плод на нейната фантазия, която вече неведнъж се бе оказвала в основата на много неприятности в живота ѝ. Та нали баща ѝ се кълнеше, че подобен „свят на мечтите“, който си създаваше тя, бе чисто и просто поредната машинация на Сатаната? И че в крайна сметка щеше да бъде всмукана завинаги в демоничните кладенци на несъществуващото, без надежда да се измъкне оттам?

Глупости! Единственият „демоничен кладенец на несъществуващото“, в който някога бе попадала, беше домът на баща ѝ и войнстващите му неделни проповеди, съпроводени с размахване на юмрук.

Пътят от Хорт преминаваше през някаква долина, в чието дъно се издигаше изумителна, вдъхваща страхопочитание постройка, неестествено бляскава под сивото, безоблачно, зимно небе. Архитектурният ѝ стил включваше от всичко по малко. Покривът ѝ падаше стръмно надолу, а многобройните странични кули завършваха с остър шпиц. Подала цялата си глава и рамене през прозорчето на каретата, за да вижда по-добре, без да обръща внимание на щипещия студ, Мария съзерцаваше невярващо внушителната сграда, която съвсем скоро щеше да започне да нарича свой дом.

Какво беше очаквала? Може би някоя мрачна, каменна постройка с тъмни, безжизнени прозорци? Не и това... великолепието, този... дворец, разположен на сред яркозелените хълмове, които се простираха докъдето поглед стига. Сега вече разбираше защо очите на херцогинята бяха проблеснали, когато заговори за Торн Роуз Манър. От всички страни ги заобикаляха изкуствени езера, мостове и официални ренесансови градини. Изпъстрени с декорации островърхи кулички и масивни стени от цветно стъкло отразяваха оскъдната слънчева светлина и я преобразуваха в сини, зелени и златисти отблясъци. Баща ѝ щеше да заклеми това, разбира се. Щеше да обяви тази показност за типична за ненаситните апетити на богатите, които несъмнено бяха обречени на вечни мъки в

ада, задето тънеха и се наслаждаваха на подобен разкош.

О, да, Мария ценеше привързаността, която бе видяла в погледа на херцогинята. Онова, което не бе разбрала, бе, защо тези стоманеносиви очи бяха потъмнели опечалено, когато бе станало дума за семейството ѝ, за момчето – пукнатината в аристократичната броня на видната дама, което живееше само тук, заобиколено единствено от прислугата. Момчето, което, както твърдеше лейди Солтърдън, можеше да се окаже трудно, понякога вироглаво, гневно, войнстващо. Очевидно имаше нужда от търпение, нежност и разбиране. Способна ли бе да му ги даде Мария?

„Разбира се, че съм способна“ – помисли си тя и потрепера, тъй като съвсем не бе чак толкова убедена. Беше готова, ако се наложи, да танцува със самия дявол, но не и да се върне в бащиния си дом! Щеше дори да легне с него, ако така щеше да изкара средствата, нужни ѝ да измъкне майка си от лапите на баща си... преди да е станало прекалено късно.

Кочияшът остави младата жена и единствения ѝ куфар на стълбите пред голямата провинциална къща, докосна периферията на шапката си с пръст, промърмори нещо за „побъркания“ и за това, че вече „много идваха като вас и си отиваха преди да е минало много време“.

– Извинете? – провикна се тя, когато кочияшът размаха камшик над масивните задници на двата коня, а след това проследи с поглед отдалечаващата се кола по постланата с чакъл алея. За момент ѝ се прииска да хукне след нея; но след това изправи рамене и рече на глас:

– Щом си стигнала дотук, малката, не можеш да се връщаш.

И въпреки това...

Вдигна поглед към внушителните древни стени, обвити с кафяв бръшлян. Прозорците бяха тъмни и ставаха прогресивно още по-тъмни, тъй като слънцето започваше да се спуска зад пурпурния хоризонт.

Като си пое дълбоко въздух, Мария заизкачва грубите стъпала от необработен камък, прорязани с дълбоки бразди, в които проблясваха паяжини. Взира се дълго в двете лъвски глави на вратата, позеленели от годините, но в крайна сметка не почука с някоя от тях, а с юмрук.

Никакъв отговор.

Почука отново, този път по-силно, и погледна към тъмните прозорци. В това време в съзнанието ѝ преминаваха приказките, които някога Пол бе разкрасявал в нейна чест, докато тя се свиваше треперееща в леглото, затиснала уши с възглавницата, за да не слуша историите за злите духове и обезглавени рицари, които бродели из галериите на замъците,

за да търсят „хубави момичета“ за вечеря. Нито прозорците, нито сградата като цяло действаха успокояващо. Младата жена се обърна и, смръщила вежди, проследи с поглед дилижанса, докато се скри сред тунела от голи дървета в далечината.

– Кой там? – чу се нетърпелив глас иззад вратата.

Мария се засмя, почувствала безкрайно облекчение, и отвърна:

– Аз съм, най-последно...

– Кой, по дяволите, е този „аз“? Нема да отварям вратата за някой си, дет' съ нарича „аз“.

– Мария Ашгън.

– Не знам ник'ква Мария Ашгън, не очаквам ник'ква Мария Ашгън...

– Изпрати ме нейно височество, херцогинята...

– Не знам куя й таз' нейно височество... на луда ли ти приличам, или к'во?

Събрала цялото си търпение, което не беше лесна работа, тъй като пръстите на ръцете и на краката й започваха да се вкочавяват, младата жена отговори:

– Ако само отворите вратата...

– Нема да отварям вратата на никой, освен ако немам изрично нареждане от икономката.

– Тогава пуснете ме да поговоря с нея.

– Тя не й тук!

Мария остави куфара си на стълбищната площадка и се вгледа в лъвските глави, като опитваше да преглътне безсилието и нарастващото си раздражение. Тогава се сети. „Писмото!“ Отвори чантичката си и измъкна оттам търсеното послание.

– Наредането, написано лично от херцогинята, ще свърши ли работа? – попита тя, усмихна се самодоволно и размаха листа хартия под зеления нос на лъва.

Настана тишина, след което... вратата се отвори едвам-едвам, колкото да позволи да се види един слаб нос. Чифт близо разположени очи се втренчиха в нея, ококориха се, после се присвиха забележимо, докато я оглеждаха.

Младата жена се усмихна още по-широко, разгърна листа и го приближи до часовая.

– Това може би ще промени решението ви.

– На к'во, по дяволите, ти мязам? На някой съдия ли? Тъз проклета хъртишка не може да ми кажи нищо, доколкото знам.

Осъзнала, че слугинята не може да чете, Мария изгуби увереността си. Миг по-късно обаче ѝ дойде нова идея. Тя почти допря носа си в носа на Цербера и рече:

– Да, права сте, но защо не рискувате и не ми повярвате? Каква мислите ще бъде реакцията на нейно височество, когато разбере, че писмените ѝ нареждания не са изпълнени?

– Гръм и мълнии! – процеди гласът, след което вратата се затръшна пред нея и я накара да отдръпне набързо глава.

Само след секунда вратата се отвори широко и разкри мършавата фигура на една прислужничка, с накриво завързана престилка и подаващи се сплъстени руси кичури коса изпод смачканото боне.

– Е? – изляз тя. – К'во, по дяволите, чакаш, специална покана ли? Побързай, мътните го взели, преди да съм измръзнала или да сми пуснали някой разбойник в къщата, та да прибърка всички скринове.

– Разбойник ли?

Мария вдигна куфара си и влезе пъргаво във вестибюла. Ченето ѝ увисна от мрачния му вид.

– Да, разбойник. Хората не могат да бъдат сигурни дори в собствения си дом напоследък. – Слугинята затвори с ритник вратата. От силния трясък затрепериха всики коридори, които водеха от вестибюла към вътрешността на сградата. Поставило ръце на хълбоците, момичето продължи да оглежда новодошлата, като в същото време обясняваше. – Нема и две седмици, откакто икономът на лорд Мидълтън отворил на няк'во момиче, което уж идвало по пукана на самата лейди Мидълтън. Едва прекрачила прага, след нея нахълтали още десетина кучи синове. Посли вързали цялото семейство с въжетата от пердетата и ограбили всичко ду шушка. – Слугинята изсумтя. – Лейди Мидълтън все още бълва огън и жупел само кат' съ сети за случката.

– Това е ужасно – възкликна разсеяно Мария, като прекара леко пръсти по ламперията и по махагоновите херувимчета, които надничаха от дълбоките ниши в стената.

– Ужасно е меко казано, ако питаш мен. И, отсега нататък, икономите вече шь влизат и излизат през задната порта...

– О, аз не съм икономка. – Младата жена вдигна една китайска ваза и я поднесе към светлината на стенната газена лампа. – Аз съм тук, за да бъда компаньонка на младия Солтърдън.

– Младия Солтърдън ли?

Момичето грабна вазата от ръцете ѝ и я бухна обратно върху масата.

– Внука на херцогинята. Той е болен, естествено. Нали е инвалид?
– Приблужи се на пръсти до стълбището, постави длан върху лъскавия парапет и вдигна поглед към тъмната стълбищна площадка на горния етаж. – Бих искала да се запозная веднага с него, разбира се.

– Чудесно. – В тона на слугинята прозвуча явно развеселяване. След което я заобиколи. После я сбута грубичко с рамо и заизкачва стълбите, като поклащаше с доста преувеличени движения слабите си хълбоци. – Искала да съ запознай веднага с него, речи тя, все едно чи й самата херцогиня. Вече очаквам да ми кажи да й разопаковам багажчето и да й изглежда воланчетата по гащичките... сякаш няма с какво друго да си запълвам времето... не чи изобщо имам таквоз.

Очевидно очакванията й да бъде посрещната радушно от прислуга в колосана униформа и дантелени бели бонета си бяха само една фантазия, както и надеждата да й отвори някой мил иконом, който, естествено, трябваше да бъде съвсем благоприличен и, изправил гръбнак и вперил поглед в собствения си крив нос, да обяви пристигането й. А след това икономката трябваше да я отведе до някое чисто, топло местенце край кухненския огън и да я възнагради с горещ чай и вдигащи пара кифлички, намазани с масло и сметана.

Вместо това бе преведена през един лъкатушеш коридор до друг коридор, без да има възможност да огледа онова, което я заобикаляше. А то, както й се стори, щеше да изглежда доста по-уютно и приветливо на дневна светлина.

Сега трябваше буквално да тича, за да следва своеволната прислужница, като мъкнеше на всичкото отгоре и куфара си. Мимоходом успяваше само да зърне галерии, които се простираха на север и на юг. В мрака се губеха дъбови вити стълбища, чиито ламперии по стените образуваха богати дървени хоризонти високо над главата й. Все пак опита отново да завърже разговор.

– Нямах представа, че пътуването от Хъдърсфийлд ще отнеме два дена. Спряхме само колкото да хапнем тази сутрин, в едно ханче в Ланкашир... предполагам, че съм закъсняла за чая?

Никакъв отговор.

– Неприятно ми е да го призная, но за първи път се отделям от дома и семейството си. Отдавна ли работите в Торн Роуз?

Пълна тишина.

Мария се намръщи.

Въздухът бе леденостуден. Прозорците и коридорите образуваха високи сводове с арбутан. Всичко изглеждаше изключително

нерадостно и пусто – надали най-подходящото обкръжение за едно болно дете. Нищо чудно, че момчето, с което трябваше да се занимава, било трудно. „Без светлина не може да има радост. Без радост не може да има живот!“ – бе заявявал често Пол и я бе възнаграждавал с ослепителната си усмивка.

Миниатюрната стаичка, в която се озова, след като изкачиха четири етажа, тънеше в полумрак. Намираше се в коридор, с наредени от двете страни помещения за прислугата, всичките с еднакви размери и с място колкото да се мине покрай самотното легло. През перденцето на единствения прозорец се провираха последните лъчи на залязващото слънце и образуваха светла пътечка край кревата. Слугинята, която влезе преди нея, запали един фенер и се обърна да огледа новодошлата с подозрителен, неодобрителен поглед.

– Не мога да разбера защо херцогинята изпраща таквиз кат' теб да съ грижат за негу. Да ни би да спи, кат' въ избира. Ей тук, искам да кажа. – И тя се чукна с показалец по челото и огледа отново Мария, като клатеше глава. – Първо пращаше в къщата мъже три пъти колкото теб, кат' мислиши, чи шъ извършат чудеса. И те всичките си събираха багажа само след две седмици, кат' съ кълняхя, че по-скоро адът шъ съ покрый с лед, отколкото да останат дори един ден повичи тук с... „чудовището“.

– Какви жестоки думи! Няма човешко сърце и душа, които да не могат да бъдат спасени с търпение и доброта.

Слугинята вдигна вежди и изпуфка.

– Ощи ни си го видяла. Е, няма значение. Скоро шъ съ убедиш сама. – Тръгна към вратата, но в последния момент додаде: – Щях да я заключа, аку бях на твое място. Човек не знай кой може да види над главата си, аку съ събуди посред нош. Миналия месец виконтеса Креншо съ събудила, щот' някакъв я натискал, ама ни бил мъжът й, а някакъв маскиран човек. Та той в продължение на два часа съ забавлявал с нея пред очите на собствения й съпруг. И сякаш туй не стигало, ами обрали и всичкити й долни дрехи. След два дни открили най-разголената й долна риза да съ ветрей на една стара бесилка край Найджъл'с Холоу. И, между другото – добави тя, след като направи пауза за по-голям ефект. – От тази страна са женските стаи, от другата – мъжкити. Всяка нощна прибежка се наказва с уволнение, ако разбираш за к'во ти говоря. Тъй кат' тъ гледам, май разбираш. – Подсмръкна и я изгледа неодобрително. Умивалнята й в края на коридора. Тя е за всички ни. Гъртруд, главната икономка, обещава да осигури собствен леген да съ мийм във всяка

килийка, ама първо трябва да успееш да убеди собственика на местния магазин да ни отпусне още един кредит. Ако питаш мен, туй шъ стани, кат' си видиш гърба без огледалу, тъй казах и на нея. Дотогаз шъ съ мийш там и шъ трябва да го прайш бързо.

– Кога ще се видя с господаря Солтърдън? – провикна се след нея Мария, но тъй като не получи отговор, се запъти към вратата.

Успя да види само как фигурата ѝ изчезва в мрака. След това я обгърна тишина. Погледна първо на едната страна, после на другата, като ѝ се привиждаха разбойници и обезглавени рицари. Вдигна брадичка, влезе отново в стаята си и затвори вратата. Облегна се с въздишка на нея.

Смееше ли да признае, дори пред самата себе си, че събитията от последните четири дни ѝ бяха дошли прекалено много? През тях бе наета на работа от херцогиня Солтърдън, бе напуснала единствената къща и село, които познаваше и бе попаднала в един напълно непознат и чужд за нея свят. За първи път в живота си беше сама, напълно сама. Досегашният ѝ живот, в повечето случаи доста суров, бе изчезнал като дим само с написването на няколко реда от високопоставената дама.

Беше свободна... свободна от прекалената трезвост на баща си, от жестокостите му, налагани в името на Бога. Свободна да не се износи емоционално и да умира бавно като майка си. Къде тогава беше щастие-то ѝ?

Прозорчето гледаше към голо парче земя и умиращ калинов храст, по чиито рахитични клонки бяха накацали врани. Тъй като мрачната панорама не допринасяше с нищо за подобряване на настроението ѝ, младата жена приседна на ръба на леглото, стиснала длани в скута си, и се загледа към стената. Беше прекалено уморена и гладна, за да си представи, че стайката е украсена с една-две картини или че изглежда по-топла и уютна с един килим на пода.

Ако си беше въкъщи, сега щеше да приготвя вечерята на баща си, може би овнешко краче, подарено от някой от неговите енориаши. Хлябът щеше да се припича във фурната. Скоро кухнята щеше да се загрее силно. Тогава щеше да отвори прозореца и студеният вечерен вятър щеше да целуне потта от челото ѝ. Ако майка ѝ успееше да надмогне депресията си, щеше да ѝ разказва тихо за живота си в селото като младо момиче... когато момците обикаляли край дома ѝ с надеждата да я зърнат. Понякога майка и дъщеря се смееха заедно... преди викарият да се е прибрал. Можеха даже да съберат достатъчно смелост, за да поговорят за Пол.

Боже мили, колко уморена се чувстваше! Последните дни, през които бе трябвало да изтърпи заплахите на баща си и обвиненията на майка си, бяха лишили нощите ѝ от сън и бяха разклатили решимостта ѝ да остави дома си и единствения мъж, който се осмеляваше да я обича, макар, или може би именно защото знаеше кой е баща ѝ.

Скъпият Джон... дали раздялата нямаше да я накара да осъзнае истинските си чувства към него?

Минутите се нижеха мъчително бавно.

Най-сетне с въздишка стана от леглото, приближи вратата и я отвори.

Къде ли беше сега „чудовището“? Бедното, неразбрано, отритнато дете. Какво се бе случило в младия му живот, та да се оформи такъв характер у него? Знаеше само, че родителите му бяха мъртви. Че преди малко повече от година нещастие бе... осакатило младежа, но до каква степен, херцогинята бе отказала да обясни.

Мария тръгна безшумно по коридора, като преминаваше стълбище след стълбище. Любопитството я караше да наднича зад всяка случайно оставена отворена врата. Всеки път я поразяваха изумителните богатства, които я посрещаха във формата на огледални или мраморни стени, кристални полилеи, полирани подове от абанос, седеф и слонова кост, и позлатени колони.

Най-сетне откри пътя до долния етаж. Видя неколцина слуги, които лъскаха лампите и огромния полилей; бяха го свалили посредством лебедка и кабел. Не по-малко от сто свещи осветяваха голямото стълбище, скулптурните релефи, гоблените, мраморните стени и засадените в огромни китайски вази големи папрати и палми.

Младата жена продължи да обикаля из необятната къща и скоро се озова отново в тесни, слабо осветени коридори, където мраморът и ламперията бяха изместени от камък и тухла. Отнякъде се носеше топлина и мирис на дърва. Те я омаяха, накараха премръзналото ѝ лице и пръстите ѝ да се посьживят, а стомахът ѝ да закъркори от глад.

Щом се озова в горния край на тесни, извити стълби, Мария спря. Взя се надолу, към неясните потрепващи червени и жълти светлини и се вслуша в приглушените от разстоянието гласове.

Кухнята. Разбира се. Може би щом обяснеше, че не бе яла нищо друго освен овесената каша на закуска, готвачът щеше да ѝ даде малко хляб и масло, а нищо чудно – и чаша топъл чай. Каквото и да е, с което да успокои неприятното усещане в стомаха си. Може би той дори щеше да поприказва малко с нея и така да поразсее нарастващото ѝ

безпокойство.

Заслиза безшумно по стъпалата... и замръзна на вратата.

Телата лежаха, преплетени едно в друго, върху дървената маса пред буйния огън – и двете голи, лъскави от пот, с крака и ръце, които сякаш се бореха за надмощие, със сплетени в косите длани, с лица изкривени едновременно като че ли и от болка, и от удоволствие.

– Дай ми го, Тадеус. Бързо! Преди да ни й открил някой – извика дрезгаво слугинята, която я бе посрещнала и заби нокти в голите, извити рамене на младия мъж; в тях светлината на огъня се отразяваше като в гладък мрамор.

– Никой няма да нъ открий, Моли – обяви той, като движеше задника си нагореннадолу между бедрата ѝ. – Погрижил съм съ за туй. Боже, момиче, ама си хубава. Какви хубави цици! – възкликна той и зарови лице между гърдите ѝ, като ги целуваше и дразнеше с език и устни.

Мария преглътна, неспособна да помръдне.

Моли сплете глезени около кръста на младия мъж и се притисна към него, като мятеше глава. Белите ѝ гърди се люлееха като тежки махала с всеки негов тласък, с всяко свиване на мускулестия му задник, с всяко потрепване на напрегнатите му ръце. Изпод непокорните му червеникавокестеняви коси се процеждаха капки пот и се стичаха по челото и слепоочията му.

– О, Боже! О, Боже! – изскимтя Моли, докато той напираше все по-силно и по-бързо. – Умирам! Умираам!

– Мили Боже – промълви несъзнателно и Мария и когато младият мъж отметна глава и погледите им се срещнаха, единственото, което успя да направи, бе да отвори изненадано уста.

Очите му се разшириха, след това се присвиха. Те я смразяваха, държаха я пленница, както впрочем и усмивката му, защото, макар да сливаше здравето си стройно тяло с Моли, в действителност любеше Мария. До самия край, когато отметна глава и извика.

Младата жена хлъдна и отстъпи назад, завъртя се на пети и побягна на пръсти обратно към коридора. В този момент се подхлъзна на лъскавия мрамор и, след като потанцува на място, успя да се задържи за близката маса. С пламнало лице и препускащо сърце тя замръзна на място, като се опитваше да запази равновесие. През съзнанието ѝ преминаваха една след друга стотиците проповеди на баща ѝ за „греховете на плътта, които носят неподлежащи на описание вечни мъки на душата“. Той несъмнено щеше да употреби някои от предпочитаните си изрази за това „свърталище на несправедливостта“, което обитаваше сега дъщеря му.

Както и по повод на факта, че тя току-що бе наблюдавала целия осъдителен акт с шокиращо вълнение.

Мария хукна нагоре по стълбите, почти без да обръща внимание къде отива. Прекосяваше дългите коридори един след друг, докато най-накрая, напълно дезориентирана, се облегна на една стена и затвори очи. В същия миг пред вътрешния ѝ взор се разкри в цялото си великолепиене неприличната сцена, на която бе станала свидетелка преди малко. Не липсваше нито една подробност и на всичкото отгоре цялото ѝ тяло започна да гори от усещания, които не бе изпитвала досега, освен нещо подобно на тях понякога в компанията на Джон /макар очевидно да не бяха споделени/, и в други случаи, когато Пол споделяше шепнешком тайните за срещите си с изумително красивата и любвеобилна съпруга на ковача. Този път обаче бе потресена до мозъка на костите си. Устата ѝ бе пресъхнала от вълнение.

Стори ѝ се, че стоя така цял час, обвила раменете си с ръце, докато не се вледени и смушаващите физически усещания, пробудени у нея през безкрайните мигове, в които бе наблюдавала любовниците, не се превърнаха в мъка.

Най-накрая събра мислите си, осъзнала, че се е изгубила безнадеждно в лабиринта от коридори на Торн Роуз. Тръгна от галерия в галерия, прекалено зашеметена, за да обръща внимание на великолепието около себе си, все по-ядосана и безпомощна пред магията, обсебила тялото ѝ. Единственото ѝ желание бе да се върне в стаята си и да се скрие в нея, ако трябва завинаги. Да забрави, че онова изобщо се бе случвало. Знаеше обаче, че и там няма да намери покой от нарастващата си тревожност. Тишината надали щеше да сложи край на безпокойството, което я бе обзело още щом зърна за първи път Торн Роуз. Тогава бе осъзнала окончателно, че вече няма дом и огнище, на които да разчита. Тя бе самотница, носена от течението сред света от непознати.

Не, не трябваше да набляга върху това. „Планирай бъдещето и не се спирай особено върху днешния ден, тъй като днешният ден е вече история и не може да бъде променен“ – бе повтарял често Пол, ... дори когато изживяваше последните си дни на смъртното ложе. О, как можеше човек да бъде толкова бодър и решителен, когато бе изправен лице в лице с непреодолим неприятел като надвисналата смърт! Само ако бе толкова силна и смела...

Мария надничаше през отворени врати в стаи, чиито мебели бяха покрити с прашни чаршафи. Какво странно и неприветливо обкръжение за едно дете. Почти нищо не излъчваше светлина и радост. Все още не

бе забелязала захвърлена някъде играчка. Изобщо нищо в подобната на дворец сграда не издаваше детско присъствие. За какво бе мислила херцогинята, като бе затворила и обвила в такова тайнство едно момче?

С всеки следващ момент младата жена придобиваше все по-голяма решимост да намери своя повереник и да посвети вечерта на запознаване с него. Можеше да го научи и на една-две песни. Заедно щяха да се преборят с тази убийствена самота и нищо чудно дори бързо да се сприятелят. Мрачните коридори щяха да се огласят от детски смях, щеше да се погрижи за това! А когато пристигнеше херцогинята, дори все още да бе имала някакви съмнения, щеше да се убеди, че Мария ще се справи успешно с внука ѝ и ще се пребори с проблемите му.

Младата жена се озова в някакъв добре осветен коридор и спря. Прахта по мебелите беше избърсана и върху тях не бяха метнати причрачни чаршафи. Богато орнаментираните медни стенни свещници бяха безупречно излъскани и отразяваха светлината на свещите.

Е, това вече беше друго нещо! Дори стените излъчваха величие и елегантност. Въздухът ухаеше от цветята, натопени в кристални вази и проблисващи върху десетината маси в галерията.

Повечето врати по протежение на коридорите, бяха отворени. Всеки салон, спалня или тоалетна стая беше истински шедьовър с достойната си за музей мебелировка. Никога, дори в най-необузданите си фантазии, не си бе представяла подобно съвършенство. Настроението ѝ се подобри. Най-сетне успя да забрави за малко последните дни и часове и дори да се изпълни с надежди; та нали именно тя я бяха накарали да дойде в Торн Роуз.

Завъртя се на пръсти, разтвори широко ръце. Но след малко се сепна, прехапа устна, закри уста с длан и се огледа стреснато в очакване от някой ъгъл баща ѝ да се спусне срещу нея с вдигнати юмруци, сипейки библейски обвинения за лекомисленото ѝ, възмутително поведение.

Какво облекчение изпита, когато я посрещна единствено мълчание! Едва не се прегърна от щастие.

Сега, след като доскорошните ѝ съмнения най-после бяха изместени от надежда, тя тръгна из застлания с килими вестибюл, като си тананикаше бодро, твърдо решила да намери трудния си повереник.

Най-после достигна до една затворена врата, която събуди любопитството ѝ. Почука предпазливо. Никакъв отговор. Открехна вратата и надникна. Стаята бе обширна, полутъмна, а прозорците ѝ бяха скрити зад тежки кадифени завеси. Въздухът бе студен и неподвижен като в мавзолей, а мизансцената...

Мария запуши нос, а в съзнанието ѝ изплуваха погребаните спомени за последните месеци от живота на брат ѝ. Колко добре си спомняше мириxa на разложение и на надвиснала смърт. Те буквално висяха във въздуха.

Младата жена отвори по-широко вратата и, пробудила всичките си сетива, влезе в страшното помещение.

На пода се търкаляха парчета счупен порцелан, някога имали формата на деликатни чинии и чаени чаши. В най-далечния ъгъл на стаята видя инвалиден стол. Сред студената пепел на камината не проблясваше нито едно въгленче. Единствената свещ край леглото заплашваше да се удави в собствения си восък, а пламъчето танцуваше опасно близо до фините завеси над леглото.

– З-здравей – заекна тихо тя; гърлото ѝ бе пресъхнало. – Има ли някой там?

Никакъв отговор.

– Господарю Солтърдън?

Мълчание.

Мария преглътна, закри носа и устата си с длан и тръгна предпазливо към масивното легло, като стъпваше върху разбития порцелан; сърцето ѝ биеше до пръсване, коленете ѝ бяха омекнали.

– Господарю Солтърдън? – повтори тя с усещането, че гърлото ѝ е посипано с пясък.

Хвана завесата с треперещи пръсти и я дръпна.

Беше тъмно, но все пак се очертаваше някаква форма. Младата жена присви очи и се вгледа напрегнато. Това определено не бяха детски очертания, бяха прекалено едри и големи и...

– О! О, Боже! – извика тя и отстъпи рязко назад, почти без да чуе трясъка на трошачия се под краката ѝ порцелан. – О, Боже! – възкликна отново тя. Завъртя се на пети като полудяла и хукна към вратата. Навън се спъна в една гънка на килима, но продължи да тича по коридора, докато стигна площадката на стълбището. Вкопчи се с всички сили в перилата и се развика: – Помощ! Нека да дойде някой! Който и да е! О, Боже! – проплака към лицето, което се появи от мрака под нея. – Елате бързо! – извика тя. – В онази стая има мъртвец!

ВТОРА ГЛАВА

Определено беше мъртва. Как можеше да се съмнява? Над главата ѝ свети Петър в широка роба, с разпуснати дълги бели коси, стиснал книгата с присъдите в ръка, я гледаше с осъдителен поглед. Баща ѝ очевидно имаше право. Развратната ѝ душа (а тя със сигурност бе такава, в противен случай нямаше да остане да съзерцава мъжа и жената върху кухненската маса) нямаше право на рая, и свети Петър, съпроводен от своите ангели, се готвеше да прогони душата ѝ в името на Бога и всичко божествено, и да я обрече на вечните мъки на ада.

– Събуди се – чу шепот току до ухото си тя.

Внезапно образът от огън и сярна на свети Петър се разми и на негово място се появи червендалестото лице на прислужница с черно боне, с кръгли и лъскави като нови петачета очи.

– Ей сегинка. – Слугинята се усмихна и разкри дребните си бели зъби. – Добре ли си, моме? Божке, ама ни изплаши, кога се строполи кат' мъртва.

– К-какво стана? – Мария затвори очи, учудена от болката в челото си. Това явно не беше адът, освен ако адът не приличаше на палат с кристални свещници, камини от италиански мрамор и деликатни дантелини завеси, плуващи над леглото,... а лицето на Луцифер не бе мило като на ангел. – Къде съм?

– Божке – зацъка прислужницата. – Трябва да си ударила красивата си глава по-силно, отколкото помислихме снощи. Шъ накарам Моли – тя те ѝ посрещнала, кат' си пристигнала. Сигурна съм, че не ѝ била особено приятелски настроена. Няма как да ѝ била с такъв хубаво момиче кат' теб; свикнала ѝ момците тук да обръщат внимание само на нея. Ненаситно момиче, не бих ѝ се доверила дори да съдближи до съпруга ми, ако имах такъв. Та ѝ казах да донесе лапата да тъ наложа. Шъ са опрайш за нула време. Моли! – извика тя; Мария се стресна и трепна. Спомни си за Моли, изтегната върху масата гола, както я е майка родила, обвила крака около ханша на някакъв трудещ се отгоре ѝ мъж. – Донеси ми торбичката с билките, нали съ сещаш коя, и сложи чайника да заври. В туй време съ погрижи за какаото на херцогинята. Нали знайш как съ чувства след пътуването си от Лондон. – Намигна на Мария и кафявите ѝ очи светнаха. – Милата старица си пада много по топло какао. Казва, чи именно благодарение на него ѝ все ощи жива... и

свадлива – добави под носа си тя и се изкиска. Усмихна се широко и додаде: – Казвам се Гъртруд, скъпа. Аз съм главната домакиня. – Раздруса огромната връзка ключове, закачена на синджир за кръста ѝ. – Таз' сутрин съ прибрах от къщи... болни роднини в Девъншир. Щях да бъда тук да те посрещна, ако знаех, но нямах представа, че нейно височество му е наела нова компаньонка.

Като си пое дълбоко въздух и опита да прочисти съзнанието си от омоталите го паяжини, Мария седна в леглото и сграбчи така буйно ръката на смаяната икономка, че тя изписка лекичко.

– Тялото! – изграчи младата жена. – Тялото в спалнята... мъртвия. О, Боже милостиви, сега си спомних, противната воня, ужасното същество, подобно на страшен звяр, покрит с косми, мръсните му дрехи и...

– Шшт! – Прислужницата я потупа по бузата, сякаш се надяваше с този жест да я вразуми. – Ами ако нейно височество та чуй да говориш така за него? Туй я разстройва още повече...

– Той е мъртъв! – възкликна Мария.

– Не...

– Видях го... лежеше неподвижно, безжизненият му поглед бе вперен в нищото...

– Не, моме, той винаги си изглежда така.

– Но той трябва да е мъртъв – оспори буйно думите ѝ младата жена. – Нито едно живо същество не би могло да изглежда така или... – Потръпна. – Кой е той?

Като изправи гръбнак и постави топчестите си юмруци върху закръгления си ханш, прислужницата се намръщи и прехапа долната си устна.

– Той, разбира се – отвърна най-сетне тя.

– Той ли?

– Да. Той.

Малко по малко смисълът на казаното достигна до съзнанието ѝ. Мария плъзна крака от леглото, затвори за момент очи с надеждата да се пребори поне донякъде със силното пулсиране в слепоочията, и поклати глава.

– Но това е невъзможно. Наеха ме да гледам дете, не някой...

– Божке, горката старица сигурно вече ѝ отчаяна... или съ ѝ побъркала. Тя ти каза, чи ѝ дете ли?

Младата жена вдигна очи към икономката, отвори уста и после я затвори.

– Не с толкова много думи, но... аз останах с впечатление, че става

въпрос за дете...

– Признавам, че й кат' дете – отвърна слугинята; лицето й придоби тъжно изражение, а погледът ѝ потъна някъде в далечината. – Да, сърцето ми съ къса, кат' го гледам сега, толкоз безпомощен и безразсъден. Тъй си пропилява живота. – Гъртруд извади кърпичка от джоба на пресилката си, избърса очи и подсмръкна. – Работя за негово височество от осем години, седем от тях бяха удоволствие, кълна съ. Винаги ѝ бил справедлив господар, макар и понякога доста буен. Да, такъв беше преди. Буен. Пълен с дяволи, все едни лудории ги измисляше, причиняваше куп главоболия на семейството си...

– Негово височество! – повтори невярващо Мария. – Онова... същество... в онази стая е...

– Моят внук – дочу се решителен глас откъм вратата. Гъртруд подкочи и обърна глава към крехката фигура на херцогинята, застанала на прага. Подпряла цялата си тежест на бастуна, тя обходи с острия си поглед стаята, преди да го насочи отново към Мария. – Онова същество е моят внук, мис Аштън, херцог Солтърдън. Наследник на титлата на покойния ми скъп съпруг. Наследник на моите богатства, когато и аз си отида.

– Как се осмелявате? – извика младата жена. Икономката изписка смаяно и изхвърча от помещението, като си мърмореше нещо под носа. Мария се плъзна от леглото, олюля се, но успя да изправи рамене, в резултат на което усети силна болка ниско в гърба. – С цялото ми уважение, ваше височество, но вие излъгахте...

– Нито веднъж не съм наемквала, че ще трябва да се грижите за дете, мис Аштън.

– Но всеки би решил, че...

– Не виждам каква е разликата. Ако мислех, че не сте способна да вършите както трябва тази работа, нямаше да ви наема.

– Но това не е човек! Това е... това е...

– Чудовище?

Появи се камериерка със сребърен сервиз с топло какао и го разположи на една маса край радостно прасящия огън. Едва след нейното излизане херцогинята се запъти към столовете с високи облегалки край камината. Отпусна се върху един от тях и чак тогава каза:

– Ще ви помоля да ме изслушате, преди да правите прибързани заключения относно престоя си в Торн Рауз.

– Не виждам какво бихте могли да кажете, което да промени мнението ми, ваше височество.

Възрастната дама наля какао в две елегантни чаши.

– Харесва ли ви тази стая? – попита тя и взе една орнаментирана сребърна лъжичка. – Тя е ваша, ако желаете. Не съм планирала да живеете заедно със слугите.

– Не желая стаята – заяви младата жена. – Няма да ме купите...

– Беше любимата стая на моя съпруг. Образът на свети Петър, изобразен на тавана, е копие на рисунка, която някога видял в парижкия Лувър. Мъжът ми беше много религиозен човек. Смяташе, че всяко препятствие, пред което сме изправени през земното си съществуване не е нищо друго, освен Неговият начин да ни покаже как да станем по-достойни за небето. – Допряла златния ръб на чашата до устните си, херцогинята впери поглед в празното пространство пред себе си. На челото ѝ се появи дълбока бръчка, когато додаде замислено: – Макар аз лично да не мога да разбера какъв урок може да научим от този... проблем. Моят внук, макар и понякога вироглав и безразсъден, и най-често не особено морален, не беше лош, нито порочен. Не мога да разбера, мис Аштън, защо е принуден да страда така. – Обърна отново стъкления си поглед към Мария и промълви с умолителен тон: – Моля ви, млада госпожице, изслушайте ме докрай.

Младата жена седна, но когато лейди Солтърдън понечи да ѝ подаде чашата с какао, от което се вдигаше пара, поклати глава и рече:

– Не можете да ме убедите, ваше височество, няма да остана тук.

– А какво ще правите? Ще се върнете в дома на баща си? Нима онзи ад ви допада повече?

– Вие сте жестока – заяви Мария и вирна брадичка. – И коварна. Съжалявам, че изобщо отговорих на ужасната ви обява.

– Но го сторихте и сега сте тук. Не ми приличате на онези девойки, които бягат от нещастията. В противен случай отдавна щяхте да сте напуснали бащиния си дом.

– Ще отида в Лондон – отвърна убедено Мария.

– И какво ще правите там? Нямате официално образование. Единственото, което знаете, сте го научили, както разбрах от майка ви, от вашия брат, тайно от баща ви. Но щом научил за скандалното ви поведение, той ви пребил с ремък и ви лишил от храна и вода в продължение на три дена с надеждата така да прочисти умовете и сърцата ви от греха на измамата.

– Той го направи за добро – отвърна младата жена, без да вярва сама на думите си, докато бузите ѝ започнаха да порозовяват от пробудения спомен.

– Така ли?

Мария скочи на крака.

– Няма да позволя да бъда малтретирана. Нито манипулирана. Ако сте разучили миналото ми така добре, както претендирате, тогава щяхте да сте разбрали, че не можете да ме изплашите така лесно. Нещо повече, ваше височество, аз съм известна с понякога дори неразумната си решимост да не се поддавам на ничий натиск. Оставането ми тук, придружаването на онзи... човек е неморално и невъзможно и... искам да ме върнете незабавно в Хъдърсфийлд.

– И тогава къде ще останат мечтите ви, мис Аштън? Как ще успеете да спестите достатъчно пари, за да помогнете на майка си да излезе от задънената улица, в която се намира? Как възнамерявате да й осигурите дом, ако я убедите да напусне баща ви? О, да, скъпа, тези ваши желания също са ми известни.

Младата жена изскочи от стаята, като вземаше стъпалата две по две и се изгуби на няколко пъти из коридорите, преди да намери миниатюрната стаичка, която ѝ бе отредена при пристигането ѝ в Торн Роуз предишната вечер.

Хвърли се върху леглото и зарови лице в мухлясалата от влага възглавница. Подутината на челото ѝ пулсираше болезнено, но най-вече я измъчваше разочарованието. Разочарование не толкова от излъганите надежди, а най-вече от собственото ѝ поведение. Гневливостта далеч не беше положително качество, а подобни яростни избухвания бяха непортими. Достоинството вървеше ръка за ръка със самообладанието. Господ се мръщеше на такива печални и неприятни изяви. Баща ѝ щеше да я затвори в кутия за подобно държане.

Щеше да се яви отново пред херцогинята, разбира се, и да ѝ обясни вече по-спокойно причините за желанието си да напусне Торн Роуз. Старата дама със сигурност щеше да намери някой друг – за предпочитане мъж – да се грижи за внука ѝ, херцог Солтърдън, или онова, което бе останало от него.

Какво бе останало от него? Един труп, звяр, чудовище, опуснато безжизнено в легло, достойно за кралска особа, заобиколен от повече богатства, отколкото са виждали за целя си живот хиляда човека, взети заедно?

Гъртруд влезе в стаята и я удостои със съчувствена, разбираща усмивка.

– Идвам да съпогрижа за подутината наглавата ти. Оу, ама си я бива. Доста време шь ти стои синьо...

– Не искам никакви лапи – обяви Мария и се извъртя към стената. – Пада ми се страдам заради големия ми егоизъм.

– Тъй реагират всички, кат' го видят за пръв път, особено пък онез', дет са го познавали преди... роднини и приятели, искам да кажа. Само дет' тук вече не идват кой знай колко роднини и приятели. Само брат му и херцогинята... и онез' пивявци Такли и Еджкъм – добави под носа си икономката и се намръщи.

И, като заобиколи леглото и се плъосна върху хлътналия дюшек, подобната на херувим Гъртруд наложи силно ароматната торбичка с димящи билки върху подутината. Младата жена трепна, но не се съпротивлява повече.

– Признавам, чи й много мъчително да го гледаш такъв, след кат' знайш как й изглеждал преди. Винаги съм мислила, че й грешка да го крият така тук, но съветниците на херцогинята рекоха, че така и тя, и той щели да бъдат по-малко унижени. Доколкото познавам негово височество, струва ми съ, че нямаше да му пука дори цялото висше общество да мине през дома му и да го оглежда като някаква забележителност.

– Той умира ли?

Гъртруд присви устни.

– И аз не знам точно. Еджкъм... – В гласа й се долови напрежение, – казва, че бил мъртъв тук. – И тя се потупа по слепоочията. – Въпрос на време й да умре и тялото. Разбира съ, ако зависеше от Еджкъм, негово височество отдавна щеше вече да й погробан в Менстън.

– В Менстън ли?

– Кралското болнично заведение за умствено недъгави в Менстън. О, моме, туй й едно ужасно място. Пълно с побъркани и обладани от зли духове. Бедните ги вързват и ги бият кат' животни.

Мария преглътна с усилие.

Икономката стисна ръце.

– Идеята негово височество да бъде заточен тук... вбесявам съ, кат' помисля как Еджкъм и Такли сломяват съпротивата на нейно височество, кат' й повтарят непрестанно, че ако отидел там, щял да бъде по-добре... както и тя самата. Тя не й същата, откакто стана всичко това. Като че ли животът я напусна.

– Как е пострадал?

– Нападнали го крадци, кат' си тръгвал от конни надбягвания. Да, тогава беше много буен, истински развратник. Двамата с брат му, лорд Бейзингстоук, бяха някога най-търсените ергени в цяла Англия. В разцвета на силите си и красиви, близнаци. Еднояйчни. После лорд

Бейзингстоук съ ожени за едно момиче от Уайт, а негово височество останала да съ бори да не го омотае брачната примка, както винаги я бе наричал. А ето го сега, чи лежи и превръща в ад както своя, така и живота на околните, като става само кат' му шукне, което не й много често. И то само, за да ни крещи като някой дракон и да хвърля чинии по главите ни.

– Не може ли да говори или да ходи?

Икономката доби странно изражение, ръцете й потрепнаха нервно. Най-сетне пъкна намачканата кърпичка обратно в джоба си и се запъти към вратата.

– Гъртруд? – повика я Мария. Прислужницата спря и се обърна неохотно. – Ненормален ли е?

– Не е моя работа да го казвам, моме.

Младата жена почти не забеляза кога е излязла. Отпусна глава върху възглавницата и се загледа в тавана. А сега какво да прави? Снощните събития бяха предостатъчни, за да я шокират. Сега пък това...

Потрепера, завря пак лице във възглавницата и направи опит да прогони образа на „звяра“ от съзнанието си. Невъзможно! За разлика от брат й, тази особа я плашеше, тялото му бе огромно, а като капак най-вероятно беше ненормален.

О, милостиви Боже, който си на небесата, нима това бе нейното наказание, задето бе загърбила собственото си семейство и богоугодния Джон Рийс, олицетворение на добродетелта и почтеността? Нима трябваше да се озове в това непристойно и съмнително положение, подобно на Даниел в леговището на лъва? Дори един лъв не й се струваше толкова страшен!

Нямаше да го направи! Не можеше да го направи! Може да бе твърдоглава, решителна и упорита, но не и чак толкова глупава. Щеше да помоли за ден-два, за да обмисли положението, а после да помоли... не, да изиска да бъде превозена до някое по-безопасно и по-приемливо място. А дотогава в никакъв случай нямаше да поема отговорност за грозния и страховит внук на херцогинята.

Най-сетне откри пътя до ужасната стая на болест и надвиснала смърт. Там откри лейди Солтърдън, заобиколена от Такли и Еджкъм, да плаче тихо край ложето на своя внук. Забравила за гнева си, тя понечи да се втурне към крехката жена и да я утеши. В този момент обаче се сети, че вероятно хората, които я бяха виждали в миг на слабост, сигурно се брояха на пръсти. Но нуждата да я утеши беше непреодолима. Въпреки отвращението си от това място и лишения му от човешки образ

обитател, тя познаваше прекрасно чувството на безпомощност и отчаяние. Същото, което сега херцогинята изстрадваше заради своя внук, някога Мария го бе изстрадала заради брат си. За старата жена неговият живот бе нейният собствен живот и смъртта му или дори мисълта за подобен ужас, щеше да направи света безкрайно мрачен. Даже представата за тази загуба разкъсваше сърцето ѝ.

– Трей, Трей, скъпото ми момче – плачеше херцогинята, а гласът ѝ потръпваше от мъка и гняв. – Какво ще правим сега? Как можах да позволя да се превърнеш в такова... чудовище? Как можах да се отнеса така ужасно с теб? Ти си моят внук! Херцог Солтърдън...

– Хайде, хайде, Изабела – обади се Еджкъм. – Не трябва да стоиш тук. Не трябва да го гледаш. И моето сърце се къса от мъка при вида на това, в което се е превърнал Трей. Знаеш, че с годините го бях обикнал като собствен син...

– Както и аз – додаде Такли.

В това време Гъртруд, която се появи зад гърба на Мария, хлъцна при вида на окаяното състояние на стаята и кръглото ѝ лице почервения.

– Божке – изпъшка тя, изтича към своята господарка, поклони се припряно и закръши ръце.

– Моля за извинение, ваше височество, не съм била тук от две седмици... пристигнах само минути преди вас. Бъдете спокойна, ваше височество, това ужасно нещо няма да съ повтори повече.

Лейди Солтърдън не отговори, а продължи да се взира в безжизнената форма върху леглото.

Икономката изсумтя дръзко под носа на двамата мъже, после се завъртя на пети и излезе от стаята, без дори да погледне към Мария. Откъм коридора се донесе разгорещен шепот; това бяха Гъртруд и Моли.

– Загубено момиче, к'во си мислеше, та остави негово височество в такъв плачевно състояние?

– Искъ ми съ да тъ видя теб как шъ работиш, като ти хвърля чинии по главата...

– По-вероятно ми съ струва пак да си забавлявала коняря Тадеус. Няма да виня нейно височество, ако тъ уволни. Щях сама да го направя, ако...

– Нищо няма да направиш, глупава патко, щот' знайш много добре, че няма да намериш кой друг да съ захване с неговите неща. А и двете знайм много добре, че херцогинята няма да иска цяла Англия да узнай какъв идиот е станал.

Мария затвори очи и се подпря на стената.

– По дяволите – промълви тя. – По дяволите!

* * *

– Ще ми пишете в мига, в който настане някаква промяна – заяви херцогинята, след като се качи в каретата заедно с Такли и Еджкъм.

– Разбира се.

Мария застана встрани и кочияшът затвори вратата.

Възрастната дама надникна през прозорчето. Лицето ѝ бе пепелявочисиво, а очите – зачервени, но въпреки това успя да се усмихне.

– Сигурна ли сте, че стаята ви харесва? Може да я смените всеки момент, ако пожелаете. Чувствам, че с близостта си до него ще му помогнете...

– Стаята е прекрасна – увери я младата жена.

Лейди Солтърдън погледна към фасадата на огромната постройка.

– Уведомих прислугата, че имате пълна власт над тази къща и добруването на внук ми.

– Това е смазваща отговорност, ваше височество.

– С която сте напълно способна да се нагърбите – отвърна авторитетно графинята и додаде, като вдигна с достойнство тънката си вежда: – Усетих го в мига, в който ви видях – вие сте силна и морално устойчива. Това ще му се отрази добре, струва ми се.

– Още по-добре ще му се отрази, ако бъде сред своето семейство и приятелите си, мисля пък аз – заяви дръзко младата жена; при тези думи графинята набърчи отчаяно чело. – Нима си тръгвате толкова бързо, ваше височество? Няма ли да останете един-два дена, ако не за друго, то поне за да се уверите, че съм достатъчно компетентна за възложената ми работа?

– Ако душата и сърцето ми все още бяха млади... но душата ми е уморена, а сърцето – разбито, скъпа моя. Не мога да понасям да го гледам дълго в това състояние. Никога не съм била силна, когато е ставало въпрос за моите деца. Моля ви, разберете ме...

И херцогинята вдигна ръка и се усмихна леко за сбогом. Миг покъсно каретата се разклати и потегли.

Мария се визира след екипажа дълго след като бе изчезнал в далечината и светът отново се бе изпълнил с тишина и зимна празнота. За момент ѝ се прииска да извика старата дама, да ѝ обясни за последен път, че дори мисълта да прекара и миг в компанията на нейния внук я изпълваше с ужас, който не изпитвала и от баща си.

Беше започнал да пада снежец и да покрива земята с тънка бяла

пелена, накъсана от големи черни дупки. Всичко изглеждаше толкова умиротворено. Младата жена вдигна лице и студените снежинки се посяпаха по носа, устните и затворените ѝ клепащи.

Ах, колко обичаха снега двамата с Пол... Обичаха да се измъкнат от строгия му контрол и да лудуват като кутрета, да строят снежни замъци, да се пързаят по опасно тънката ледена кора на езерото. Много пъти през последните месеци от живота му се бяха взирали през прозореца и, докато наблюдаваха падането на снежинките, бяха споделяли най-интимните си тайни: тайни за бъдещия си любим или любима, с които щяха да се разхождат из покрити с бяла пелена поля... да се целуват, докато носовете им почервеняят от студа, а дъхът им образува блестящи висулки.

Уви, това щеше да бъде първата ѝ зима без Пол.

Уморено влезе в къщата, затвори вратата зад себе си, облегна се върху ѝ и затвори очи. Когато ги отвори отново, видя пред себе си любовитните погледи на прислугата.

Гъртърд я ослепи с успокоителната си усмивка.

– Радвам се, че остана, моме. Чувствам, че ще внесеш живец на това място. Може дори да повлияеш добре и на негово височество.

– Надявам се – отвърна протичко Мария, въпреки че съвсем не бе толкова сигурна в себе си.

Усещаше се леко замаяна от нерви. Стомахът я наболяваше, но не знаеше дали е от притеснение или защото не бе яла нищо от вчера сутринта.

– Ако питате мен – дъщеря се откъм близката врата гласът на Моли, – тя няма да издържи и една седмица. Таквиз кът' нея той ги изхрусква със следобедния си чай...

– Шшт! – Икономката я изгледа смразяващо. – Не искам повече таквиз приказки в мое присъствие. Щом херцогинята мисли, че момичето може да съсправи с... негово височество, така да бъде. И наистина на негово височество може да му съотрази добре, ако за него съгрижи такъв ангел. На всички ни ѝ нужно по малко доброта и съчувствие от време на време.

– Той шъ я причупи на две ей така – озъби се Моли и онагледи думите си, като щракна с пръсти.

Мария хлъцна.

Прислужницата тръгна към групата, поставила ръце на хълбоците.

– Може би шъ ѝ кажете какво направи той с другите, а?

Гъртруд издаде някакъв нечленоразделен звук, останалите

замърмориха нещо под носовете си.

– Замеряше ги с чинии право по тиквите. А ако успееше да ги докопа в ръчичките си, ги захвърляше из стаята като кукли, освен мистър Доухърти, когото запрати направо през прозореца, с главата напред. Гледката беше грозна, кълна съ. – И тя потрепера. – Силен е в ръцете като десетима взети заедно. А кат' съ озъби...

– Достатъчно! – извика Гъртруд. – Не е бил толкоз лош, скъпа – обърна се тя към Мария, която бе изстинала цялата, като си представи как „звярът“ се зъби и смачква в лапите си злочестата компаньонка, дошла да му помогне. – Е, вярно, има и своите лоши мигове, но кой ги няма, кат' съ замислим. Някога бе енергичен и мъжествен, да не говорим колко красив...

– Красив ли – повтори невярващо младата жена.

– Да – заяви замечтано друга от камериерките. – Страхотен беше. В цяла Англия нямаше нито една майка, която да не бе готова да даде мило и драго, само и само да чифтоса дъщеря си с него... ако не можеше да го стори тя самата.

Всички се изхилиха, а Моли добави:

– Повечето гу правеха. Той направи рогиносци половината съпрузи в Англия, бас държа. Докат' използваше една, друга вече чакаше отзад. На тез' дни обачи им дойди краят. Глупавите кучки, коит' гу преследваха по петити, сега заобикалят отдалеч Торн Роуз. Дори оназ' лейди Лора с префърцунените гащички...

– Сега пък няма да обсъждаш личния му живот – прекъсна я Гъртруд с тон, който накара половината слуги да застанат мирно. – Просто ревнуваш, задето той не щя да го направи и с теб. И, като стана дума за ревност, шъ стоиш по-далеч от мис Аштън, иначе шъ трябва да отговаряш лично на мен. Момичето й достатъчно разумно, за да ни обръща внимание на онез нихранимайковци, дет' допускаш под полата си.

Моли изписка възмутено и си тръгна от вестибюла, като затръшна вратата след себе си.

Споменът за голите тела на Моли и нейния любовник, които се извиваха върху кухненската маса, нахлу в съзнанието на Мария и бузите й пламнаха. Тя обаче бързо се съвзе и, водена от вълнуващата цел, а именно да се изправи лице в лице със самия дявол в стаята му на горния етаж – цел, каквато не бе имала откакто бе умрял брат й – се запъти към стълбището.

– Струва ми се, че моментът е напълно подходящ да го опозная – рече по-скоро на самата себе си тя, отколкото на своите събеседници.

Редичката слуги, наредени край стената, тръгна след нея и постла-ният с килим под завибрира под стъпките им.

Коридорите, които водеха към стаята на негово височество, бяха украсени с позлатени фризове и бюстове на крале и кралици (несъмнено предците на рода). Портрети в реални размери на бледи момчета с широко отворени очи (еднакви във всяко отношение), съпроводени от кучета или яхнали като вдървени оседлани коне висяха по стените. Едва когато премина пред стаята на болния, Мария се сети, че едно от тези херувимски лица сигурно принадлежеше на херцог Солтърдън. Но очевидно невинността му бе останала в миналото...

Позволи си да хвърли поглед назад към икономката, която ѝ се усмихна окуражаващо, преди да отвори вратата. Посрещнаха я студен, зловонен въздух и полумрак. Огледа мръсния под, слабата светлина, голямото легло, обвито в мрак и неясната форма в него, и се изкашля, след което пристъпи през прага; чувстваше се като агне, отиващо на заколение.

Проправи си път през изпочупения порцелан, преобърнатите мебели и разхвърляните по облегалките дрехи (които очевидно стояха отдавна там, напълно забравени). Щом стигна до прозореца, пое дълбоко въздух и дръпна завесите. Пред мръсните стъкла се вдигна облак прах.

– Гъртруд – извика тя.

– Да, мис Аштън?

– Отсега нататък завесите да бъдат дръпнати през деня.

– Да, мис Аштън.

– Ще започнем с почистването на стаята. Донеси гореща вода, сапун и четки. Вдигнете килимите и ги изтупайте. Забелязах свежи цветя...

– Те са от зимната градина, мис.

– Искам на всяка маса, във всеки ъгъл да има по един букет. Полилеят да се лъсне и да се запали.

– Веднага, мис.

Икономката се обърна към своите подчинени, изляз нарежданията си и плесна с ръце; слугите се пръснаха бежешком в различни посоки. След това Гъртруд се обърна и премести поглед от младата жена към леглото и отново – върху младата жена; сега по лицето ѝ бяха изписани внимание и съчувствие.

Мария ѝ се усмихна успокояващо и се приближи до кревата, поколеба се за миг, преди да вдигне ръка към завесите, пое си отново въздух и ги дръпна.

Негово височество, херцог Солтърдън или онова, което можеше да види от него изпод сплъстените тъмни, леко къдрави коси и брадясало лице, лежеше по същия начин, както го бе видяла и предишната вечер, омотан в завивките, отворил широко безизразните си очи, вперени в тавана. Младата жена се приведе предпазливо, като притисна опакото на дланта си към носа и устата и се вгледа напрегнато в гърдите му, за да се увери, че се движат.

Приблужи се още, затаила дъх, като опитваше да разгледа колкото се може по-добре чертите му, които изглеждаха дори още по-страховити, отколкото ѝ се бе сторило предишната нощ. Това същество определено не можеше да принадлежи на човешкия род... поне не към нормалните хора! Тези хлътнали бузи, или онова, което успяваше да види изпод брадата му, тези гъсти вежди и сплъстени коси, които излизаха извън мръсната възглавница, като че ли принадлежаха на труп. Разтреперана, тя прокара ръка над очите му, готова да я отдръпне в мига, в който той прояви някакви признаци на живот. Той дори не премигна.

Обърна се отново към икономката и попита:

– Откога лежи така тук?

– Не мога да кажа точно, мис. Нямахме мъ две седмици. Но още преди да тръгна, той реши да съ затвори тук като дракон в пещера. И не слушаше никой, колкото и да опитвахме да го накараме да стане. Бяхме принудени да оставяме храната на поднос край леглото му. Понякога успяваше да съ нахрани, друг път... – Лицето ѝ помръкна. – Друг път не съ докосваше до нея в продължение на дни, сякаш бе решил да гладува до смърт и...

Вярната слугиня се обърна. Мария се спусна към нея, обгърна раменете ѝ с една ръка и се вгледа в изпълненото ѝ с мъка лице.

– И какво, скъпа Гъртруд? Каж ми. Трябва да знам всичко, за да мога да му помогна.

Икономката поклати глава.

– Заварвала съм го кат' опитва да съ храни; той няма нужната координация и затуй не може да си намира устата. Сърцето ми съ късаше кат' го гледах такъв и кат' знаех какъв беше – толкоз красив и достоен; да, беше олицетворение на аристократичността. Всички бяхме горди да работим за него.

Собственото ѝ гърло се сви от вълнение; спомни си как брат ѝ се бе превърнал в бледа сянка на онова, което беше. Мария стисна успокояващо в прегръдка раменете на икономката.

– В такъв случай това ще бъде първата ни цел, скъпа Гъртруд: да

направим всичко възможно, за да върнем предишния изтънчен облик на нашия господар. Ще ми помогнеш ли?

– Да, моме.

– Първо ще се заемем с почистването на тази стая, а след това вече ще съсредоточим цялата си енергия върху негово височество. Ще ми бъде нужна помощта ти, за да уверя прислугата, че няма да им се случи нищо лошо.

– Няма да бъде лесно, мис. Бети, тя й грозноватата кривогледа женица, чиято работа й да изпразва огнищата, да почиства решетките им и да ги лъска с боя за печка. Та последния път, кат' дошла тук, той хвърлил порцеланова ваза отгоре й и я счупил върху главата й, точно тук. – И тя посочи дясното си ухо. – Оттогаз чува непрекъснато звънене в ушите си. Каза, чи по-скоро налъмите шь покарат, отколкото да пристъпи отново тоз' праг. И кой може да я вини за туй?

– Но той сега изглежда съвсем кротък.

Младата жена хвърли отново предпазлив поглед към леглото.

Гъртруд понижи глас до шепот и лицето й се изкриви от страх.

– Ей там точно й проблемът. Човек нивгъж не знай кога шь съ вдигни. Както го гледаш да си лежи неподвижно, загледан в пространството, в следващата секунда вече й отгоре ти и та й сграбчил за врата. О, тръпки мъ побиват само кат' си помисля! – И икономката закри уста с длани и стисна клепачи. Цялото й тяло затрепера така, че гърдите на събеседничката й се свиха. – Обещай ми, че шь внимаваш много всеки път – промълви умолително Гъртруд.

Мария кимна; устата й бе пресъхнала.

– Тогаз да отивам да нагледам другите. – Тръгна към вратата, където слугите продължаваха да се трупат, смръзили ужасено вежди в очакване на нещо. Спря, обърна се; брадичката й трепереше, лицето й бе изкривено от такова отчаяние, та на младата жена й се стори, че отива към бесилката. – Късмет – рече слугинята и излезе от стаята.

ТРЕТА ГЛАВА

От прага на своята спалня, съседна на огромната стая на Солтърдън, Мария наблюдаваше как малката армия от слуги влиза при него, натоварена с кофи за смет, ведра с вода, четки и калъпи сапун. Вършеха изнурителната си работа усърдно, като от време на време поглеждаха уморено към леглото на своя господар, сякаш очакваха той да се надигне всеки момент и да ги изяде.

Скоро неприятната миризма на болест отстъпи пред ухането на сапун и пчелен восък и с всяка следваща положителна промяна настроението на младата жена се подобряваше, въпреки че бе гладна и уморена. На два пъти опита да вложи и малкото енергия, която ѝ бе останала, в почистването, но икономката не искаше ѝ да чуе за такова нещо.

– Херцогинята остави изрични нареждания, че ваш'та единствена грижа трябва да бъде негово височество. И следователно трябва да съотнасяме с вас кат' към член на неговото семейство.

– Но аз не съм свикнала на подобно безделие – обясни Мария.

– Няма да бездействате дълго – заяви Гъртруд и впери поглед в привидно намиращия се в безсъзнание човек на леглото. – Той скоро шъ съсъзнай и тогаз... е, мис, скоро шъ видите и сама.

Малко по малко слугите свършваха задачите си и се оттегляха един по един. Накрая остана само Бети, която лъскаше трескаво решетката на камината и хвърляше ужасени погледи към засенчения креват. Всеки опит на младата жена да я успокои само възбуждаше още по-силно плашливата слугиня. Най-сетне, като изпъшка облекчено, дребната прислужница хвърли подпалките върху въглищата, запали восъчните свещи в стенните полилеи и побърза да се измъкне от стаята, като затръшна вратата след себе си толкова силно, че стените потрепераха.

Останала най-после сама, стиснала длани пред гърдите, обърнала леко един към друг върховете на пръстите си, които надничаха изпод подгъва на полата, Мария огледа обзаведеното в напълно мъжки стил помещение и се заслуша в тиктакането на големия стенен часовник.

– Глупаво е да се страхувам толкова – произнесе на глас тя. – Той не може да е по-страшен от баща ми. Нито по-жесток. Нали?

Насили краката си да се движат и се приближи до леглото на Солтърдън. Едвам различи фигурата му зад прозрачните завеси. Слугите бяха свършили достойна за уважение работа, като бяха сменили с чисто

спалното му бельо и го бяха завили грижливо. Бяха успели даже да обуздаят непокорните му коси, така че сега те не бяха разпилени извън възглавницата. Те обаче нямаше как да омекотят дивото му изражение. Видът му бе все така плащещ и Мария потрепера до корена на косите си.

Стенният часовник изпъшка и нещо в него щракна. Покритото с филц чукче удари приглушено седем пъти. Младата жена опитваше да се приближава до кревата на своя господар с по една крачка при всеки следващ удар. В крайна сметка неин дълг бе да се грижи за него. А надали щеше да осъществи задачата си, ако стоеше на това разстояние, изпълнена единствено с мисли за ужасяващите истории за Солтърдън, разказвани цял следобед от прислугата.

Предпазливо разтвори пердето само с един потрепващ леко пръст. Ако успееше да я сграбчи, щеше да се развика. Гъртруд я бе уверила, че ако работата загрубее, от нея се искаше само да извика силно или да дръпне връвта на звънеца. Все някой щеше да я чуе.

Тъй като не успяваше да го види ясно, взе запалената свещ от нощната масичка и, като се стараше да я държи здраво, се приближи към лицето му. Както обикновено, тъмните му празни очи бяха отворени и втречени. Единственото, което даваше живот на тези маниакални орбити, бе люлеещото се пламъче; подозираше, че когато херцогът бе в съзнание, те бяха изпълнени с плам и укор... като на баща ѝ. Не, не като на баща ѝ. В тези очи нямаше да види заплаха с адския огън... а нещо съвсем различно... но не по-малко плащещо и може би по-опасно. Кога ли щеше да се събуди драконът?

– Ваше височество – повика тихо тя. – Можете ли да ме чуете? Аз съм Мария Аштън, ваше височество. Дойдох да ви помогна. Премигнете, ако ме разбирате.

Нищо.

Тя се приведе още по-близо към него, като приближи и свещта; направи ѝ впечатление колко силен изглеждаше носът му и колко дълбоко бяха хлътнали очите му. Имаше прекрасно чело, сега вече можеше да види и сама, след като слугите бяха сресали и прибрали косите му назад, а устата, доколкото я различаваше изпод брадата, не изглеждаше зле. Устните ѝ се сториха винаги готови да се усмихнат, да направят духовита или заядлива забележка, да забият нож в нечие сърце дори с тихо изречено възмущение.

Мария се намръщи, отдръпна се, върна свещта на мястото ѝ и се прибра в стаята си.

Написа едно писмо до Джон Рийс и друго – до майка си; в тях разказваше подробно за всяка минута след пристигането си в Торн Роуз. Думи като „Голиат“, „див“ и „ужасяващ“ се редуваха с „подобен на дворец“, „разкошен“, „великолепен“ и „вдъхващ страхопочитание“. Най-сетне смачка в безсилието си хартията и я захвърли на пода.

Как можеше да каже на двамата човека, които обичаше най-много, че беше в опасност? И не беше ли нечестно и несправедливо да набляга на разкоша, в който живееше? Джон Рийс щеше да се изпълни със страх за пропадналата ѝ душа. Майка ѝ... ако само майка ѝ осъзнаеше, че тя правеше това заради нея, с надеждата някой ден да ѝ даде сигурен покрив, защитен от влиянието на викарий Аштън, а не заради някакви си детски фантазии, развратили в крайна сметка ценностната ѝ система, както винаги бе предвещавал баща ѝ.

Тя не бе сатанински ангел и не използваше тялото си, за да подтиква мъжките души към грях. А и как би могла да го стори, както бе пристегната като някоя средновековна девица, таке че да изглежда плоска и безформена като момче?

– Нищо чудно, че Джон Рийс не показваше почти никакви мъжки апетити – размишляваше на глас тя, вперила сините си очи в своето отражение в овалното огледало насреща. Строгата якичка на роклята пристягаше врата ѝ. Нацупила устни, Мария започна да разкопчава дребните копченца, докато не разкри шията си до ключиците. После още две и още едно, и сега вече различаваше памучното платно, с което бе пристегнала гърдите си, изпод семплата долна риза от груб ленен плат.

Внезапно на вратата се почука. Притисна якичката си, скочи от стола и се завъртя към вратата точно в мига, в който Гъртруд надникна и се усмихна.

– Още ли ни сти легнали? Реших, чи шъ искате да съ изкъпите. Момчетата ви донесоха вода.

Изчервена, стиснала непохватно краищата на блузата, младата жена кимна безмълвно. Ченето ѝ увисна, когато икономката разтвори широко вратата и направи път на неколцина едри мъже, нарамили кобилицы с големи ведра, от които се вдигаше пара.

Гъртруд се спусна към лакирания параван, заел единия ъгъл на стаята, и с пъшкане и сумтене измъкна някакъв огромен предмет, чийто извити краища стигаха до кръста на Мария. Отгоре му стоеше плътно прилягащ капак. Икономката го разположи пред огъня.

– Какво е това? – огледа го подозрително младата жена.

– Корито за къпане, разбира съ.

Слугинята потупа по ваната и кимна към мъжете. Един по един, те се приближаваха до съда и изливаха в него съдържанието на ведрата, което бе достатъчно, за да покрие с пара стъклата на прозорците.

– Божичко – възкликна Мария. – Достатъчно е дълбоко да се удави в него човек.

– Да. Колкото и невероятно да изглежда сега, но негово височество мислеше, чи чистотата е едно от най-важните неща. Той сам измисли моделите на тези вани, както и на капаците. – И тя потупа отново капака. – Така топлината и парата се задържат по-дълго. Ако питаш мен, аз шъ съ чувствам като омар в такъв буркан, но знайш ли ги аристократи-ти? Скъпата ми майка казваше, чи с повече от едно къпане на месец, човек излага на опасност здравето си. – След това снижи глас и додаде: – Негово височество се къпеше само в специално събирана дъждовна вода. Казваше, че нейната чистота прочиства порите и омекотява кожата по-добре от изворната вода. Караше слугите да къпят с дъждовна вода и конете му.

– Конете?

Когато и последният слуга излезе от стаята, икономката затвори вратата и побърза да се върне. А след това се захвана с останалите неразкопчани копчета на роклята й.

– Конете – повтори тя. – Десетки. Арабски.

– Арабски ли?

– Невероятно, но са таквиз. Елегантни като грациозни жени и страшно красиви. През последните няколко години се превърнаха в истинска страст на негово височество... откакто брат му съ ожени за едно момиче, което си пада много по тях. Солтърдън винаги е разбирал от коне.

– Конe – изрече унесено младата жена. – Винаги съм мечтала да си имам свой кон.

– На комар нямаше късмет, но след конни надбягвания винаги съ й връщал с пълна кисия. – Изцъка силно. – Именно конните надбягвания бяха и неговият край. Нападнали го крадци, заедно с приятелите му, кат' съ връщал оттам през онази нощ.

Дори превръзките на Мария да се бяха сторили странни на икономката, тя не каза нищо. Приблужи се до скрина и дръпна едно от чекмеджетата.

– Използвай спокойно солите за баня, скъпа. Щипка-две от тях и шъ ухаеш сладко кат' цвете. А сега тъ оставям на спокойствие. Някое от

момичетата шъ съ погрижи за вечерята ти.

И, без да каже нищо повече, Гъртруд излезе от стаята.

След като се поколеба за момент, младата жена изтърси от раменете си долната риза, а след това – и превръзките, които се натрупаха на мека купчинка около краката и глезените ѝ.

Ах, приятна свобода. Обхвана гърдите си в ръце и ги потърка, за да се освободи от усещането за изтръпналост, като се наслаждаваше на тежестта им. Това щеше да бъде първата нощ от години, когато щеше да спи без ограничението на превръзките. Поне нямаше от какво да се страхува. Баща ѝ беше далеч. Нямаше опасност повече да се събуди посред нощ и да го види надвесен над нея с длани върху привързаните ѝ гърди... за да се уверял, както обясняваше той, че безпътната ѝ женственост е поне отчасти потъпкана.

След като изля цяло шишенце с ухаещи на виолетки соли в димящата вода, Мария се покатери внимателно, пое си въздух и се потопи бавно в коритото. Кожата ѝ настръхна от горещината, а уханието на вдигащата се пара почти я зашемети.

О, но това бе истинско падение! Не трябваше да си позволява подобни излишества; можеше да привикне към тях и какво щеше да прави после? Щеше да се превърне точно в това, което бе предсказвал баща ѝ, а и освен това кой можеше да каже дали щеше да остане дълго в Торн Роуз? Ако звярът – негово височество – се окажеше толкова труден, колкото твърдяха слугите, щеше да бъде истинска щастливка, ако преживееше дори първата им среща!

Но какво лошо пък имаше в това да се наслади поне въднеж на такава баня?

Вратата се отвори зад нея, след това се затвори тихичко.

– Можеш да оставиш подноса с вечерята там, до леглото ми – провикна се тя, като затвори очи, плъзна леко сапуна по раменете си и се усмихна. – Чувствам се ужасно грешна. Глупаво, нали? Знаеш ли, че никога досега не съм се къпала в друго, освен в леген? Потопяла съм се толкова много във вода само тогава, когато с брат ми се измъквахме да поплуваме във вадата на Джоунс. Тя, естествено, не беше нито топла, нито ухаеше на виолетки. Всъщност мястото дори беше често посещавано от свинете на Джоунс, ужасни създания, които, щом ни видеха, ни гонеха с оглушително грухтене. – Изсмя се тихо, загреба уханната вода в шепи и поля лицето си. – Едно от прасетата ухапа брат ми по голия задник. Той рева по целия път до къщи, а след това каза на баща ни, че го е намушкала коза. Аз потвърдих думите му... – Засмя се отново и се

изправи; водата обви като течна коприна тялото ѝ. – Татко така и не разбра, че Пол го е излъгал. Ще ми подадеш ли кърпата, ако обичаш?

И посочи към хавлията, която ѝ бе оставила Гъртруд.

– С най-голямо удоволствие – отвърна мъжки глас. – Само да остава въглищата край огъня.

Без да помисли, Мария се завъртя рязко, ококорила очи, а долната ѝ челост увисна. Тадеус, кухненският любовник на Моли, я гледаше ухилен до уши.

Тадеус Хартли Едуардс изглеждаше съвсем различен с дрехи. В началото младата жена дори не го позна, както бе облечен с широки памучни бричове и карирана фланелена риза, със залепнали сламки по нея. Косата му бе спретнато сресана назад и очевидно беше прясно избръснат. Насочи към нея тъмните си очи, изпълнени със смях, а устните му се разтегнаха в усмивка. Тя ѝ напомни за усмивката, с която я бе дарил предишната вечер. Изведнъж Мария се сети, че е съвсем гола.

– О! – извика тя. – О, Боже! О...

И се плъсна обратно в коритото, като опръска всичко наоколо с вода.

– По дяволите – поклати глава младият мъж. – Ти си дори по-хубава, отколкото си мислех...

– Излез!

– Нищо чудно, че Моли не може да си намери място. И само кат' съсетя, чи ѝ казах: „За тъз плоскогърдата и пет пари не давам.“

– Моля?

Той прекоси стаята, грабнал коша с въглищата.

– Така съизравняваме, нали? Сега вечи и двамата сми съвиждали голи както майка ни ѝ родила. След кат' минахме периода на „шъ ти покажа мойти красоти само ако и ти ми покажеш твойти“, вечи можим да съзахваним с по-сериозна работа.

– Единствената работа, която ме интересува във връзка с теб, е да напуснеш незабавно стаята ми!

– Твойта стая, тѣй ли било? Много уютничко съпочувствахми изведнъж. – Пусна коша, постави ръце на хълбоците и заяви, като вдигна вежди. – Струва ми съ, чи няма с к'во да мъпримамим да го направя, мис Мария Аштън от Хъдърсфийлд, освен ако не излейш от тоз варел и ни мънакараш.

– Извратен тип! Гъртруд беше права.

– Гъртруд ѝ една стара мома, коят' събърка навсякъде и завижда, шот нито един свестен мъж в цялото графство няма и да я погледне.

Мария изфуча ядосано, грабна капака на коритото и се прикри с него. Сега вече се виждаше само главата ѝ.

– Ако не напуснеш незабавно, ще информирам Гъртруд и херцогинята, че двамата с Моли... се отдавахте на разврат върху кухненската маса.

– Уух!

– Говоря сериозно!

– „Разврат“ ѝ страшно грешна дума за произнасяне от една свещенческа дъщеря. Но и аз никога не съм виждал щерка на викарий, дет' да изглежда кат' теб. Можеш да го приемеш за комплимент.

– Самото ти присъствие тук в този момент е най-ужасното оскърбление. Така, за последен път...

– Добре. Махам съ. Исках само да съ отбия и да ти кажа „добре дошла“ в Торн Роуз и да ти уведомя, че имам широко рамо, на което можеш да съ опреш, ако стане нужда. А такваз нужда шъ съ появи съвсем скоро. Много съм любопитен да видя к'во шъ направи с теб той. Сигурно шъ ти изхруска жива, момиче. Да, шъ бъдеш голяма късметлийка, ако сладкото ти задниче не пострада от цялата тази работа. Е, приятна ти вечер, мис Аштън. Наслаждавай ѝ съ, докато все още можеш.

* * *

От празното пространство долитаха гласове, приглушени както обикновено, поне докато се носеше из мъгливите бездни на безсъзнанието, докато плуваше с лекота, сякаш беше въздух, а слънчевата светлина и мракът се редуваха пред замътеното му зрение... безкрайни дни, през които лежеше в това легло-гробница... целият свят сега бе за него далечна какафония от звуци – птичи песни, рядката поява на някой слуга, който спираше да говори или да си тананика, когато влезеше в неговото „леговище“... нескончаеми нощи в очакване на дневната светлина, с която идваше и компанията на онези идиоти, колкото и краткотрайна да бе тя. О, да, какъвто и интелект да имаше човек, можеше да се побърка, ако беше лишен от нормално обкръжение. Собствените му мисли бяха достатъчни да го подлудят. Монотонността на дишането можеше да го влуди. Монотонността на всекидневието, можеше да го побърка... беше го побъркала.

А, да, сигурно бе полудял, бе си изгубил мозъка, иначе нямаше да има видения на синеоки ангели с порцеланова кожа и мека, сребриста коса нямаше да го извади от замъгления му безсмислен сън. Сигурно губеше последната си връзка с реалността, щом му се струваше, че

надушва уханието на виолетки, че тананикането на нежен женски глас и приятните звуци на плискаща се вода можеше да бъде нещо друго освен плод на ужасяващо обърканото му съзнание – съзнание, което много често се вкопчваше в спомени за красиви жени, дългокраки, приятно ухаещи, готови да продадат душата си, за да спят с него... някога, не сега.

Той беше звяр. Чудовище. Луд. Една жена трябваше да бъде отчаяна, за да прекара дори кратко време в неговата компания.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Той беше чудовище. Звяр. Луд!

Мария сънуваше, че се събужда и открива херцог Солтърдън застанал над нея, с едва различими черти под лъвската грива и необузданата брада, вперил в нея огнения си поглед, поставил длани върху гърдите ѝ. Само че от гърлото му буботеше гласът на баща ѝ, твърдеше, че е вещица, инструмент на похотта. Кой богобоязлив мъж би посмял да се свърже с такава мърла?

В три часа сутринта младата жена седна рязко в леглото, вперила подутите си очи в потъналата в мрак врата към неговата стая. Отворена ли беше? Но тя е бе затворила!

Излази от леглото, спусна се към вратата и, с неистово тупкащо сърце и треперещи ръце затърси опипом дръжката; вратата бе здраво затворена и заключена. Опита да успокои пулса си, да изравни дишането и да помисли логично. Нямахше от какво да се страхува. Чудовищата от миналото бяха зад гърба ѝ... поне онези с лицето на викария Аштън.

Сега обаче до нея имаше друго чудовище – онзи човек, който плашеше и тормозеше прислугата, който беше толкова едър и ужасен, че дори мисълта да влезе в стаята му я караше да трепери от страх.

Мили Боже, кое от двете я плашеше повече?

* * *

Гъртруд зацъка с език и, като обхвана лицето на Мария в дланите си, поклати глава.

– Не си спала изобщо, мога да съ закълна. Прекрасните ти сини очи съ хлътнали и със сенки. Кажки истината на Гърти: да не тъгуваш по дома си, моме?

Младата жена се усмихна несигурно и, като отстъпи, взе лист хартия.

– Последните часове прекарах в изработване на план как да се справя с обстоятелствата, почернили живота на негово височество. Най-важното е да го принудя да излезе от безразличието, което го е обзело.

– Туй вече го опитвахме през последната година, но все безуспешно. Ако питаш мен, щом една душа реши да съ предаде, никой друг ни можи да стори к'вото и да е за нея... и не отвърна на въпроса ми. Семейството ти, момиче, липсва ли ти?

– В живота на всяка жена идва момент, в който е най-добре да се отдели от близките си, Гърти.

– Момиче кат' теб вече трябваше да й омъжено и да дундурка две дечица в скута си. – След като огледа стаята и забеляза, че Мария вече бе оправила леглото си и очевидно бе повикала още предишната нощ да изпразнят коритото и да напълнят каните с прясна вода, икономката въздъхна. – А кат' гледам наоколо, от теб шъ излезе добра съпруга. Малко момичета, коит' знам могат да подгънат така спретнато краищата.

И тя посочи към безупречно оправеното легло.

– Баща ми е перфекционист. Твърди, че само онези, които вършат всичко, с което се захванат безупречно, ще бъдат допуснати на небето.

Гъртруд присви веселите си очи, погледна събеседничката си и поклати глава.

– Признавам, че ако й така, повечето от нас нямат никакъв шанс.

Младата жена не отговори. Обу мълчаливо обувките си и приглади полата, като се стараше да не даде да се разбере колко износени бяха.

– Разбирането за безупречност на баща ти не се ли отнасяше и за дрехите ти?

Мария извърна глава.

– Няма причина да ги носиш и тук – додаде икономката.

– С тях просто се чувствам по-удобно.

– Удобно или сигурно?

Мис Аштън не отговори отново и се зае с привидно усърдие да събира листата, които бе изписала в часовете преди зазоряване.

– Доколкото успявам да видя – продължи вярната прислужница, – под дрешките ти се крие доста прилична фигура. Престъпление е да я похабиш заради няк'кви си архаични представи. Е, няма значение. Знаем, че някой ден сама шъ почувстваш необходимост да ги свалиш от гърба си... когато срещнеш мъжа, когото шъ пожелаеш да впечатлиш... или може би вече си го срещнала...?

– Какво те кара да мислиш така?

И Мария погледна крадешком любопитната си приятелка.

Гъртруд посочи към купчината листа, струпани върху писалището.

– Кат' ги гледам, май ти й било много трудно да оформиш в думи чувствата си.

– Може би – отвърна младата жена и помисли с известна меланхолия за Джон Рийс.

Дали му липсваше? Дали празнотата и самотата, които я измъчваха, се дължаха на факта, че бе далеч от единствения близък приятел, който

бе имала след Пол?

– Няма значение, скъпа. Всичко шъ съ нареди. Туй, коет' трябва да стане, шъ стане. Както казваше бедната ми майка, „Ръката на съдбата не прави нищо току-така.“ Ако се вслушваме в гласчето, което шепти по-силно в ухото ни какъв избор да направим, винаги шъ избираме върната пътека към нашата съдба...

Мария се замисли над думите й.

– Искаш да кажеш, че животът ни вече е предрешен, така ли? И че само ако следваме истинската пътека, отредена ни от съдбата, ще постигнем абсолютен покой и щастие?

– Да, моме. Когат' мислиш, че животът не може да стане по-черен от това, коет' й в момента, бъди сигурна, че затрудненията, коит' имаш, не са дошли току-така. Просто трябва да бъде научен няк'къв урок, да бъде придобита няк'ква сила от сблъсъка и превъзможването на предизвикателството. Ако вярваш в това, черните мигове няма да ти съ струват чак толкоз непреодолими. Майсторлъкът е да не мислиш върху безнадеждността, а върху надеждата.

Младата жена си пое дълбоко въздух и се засмя.

– Е, скъпа Гъртруд, страхувам се, че ако не се замислим за предстоящите ни задачи, положението, в което се намираме, може да ни се стори непреодолимо... имам предвид негово височество, разбира се. Нашият път в момента е да открием как да го накараме да стане от леглото.

– Скоро шъ разбереш, чи негово височество не прави нищо, ако не го желай сам, когат' и както го пожелаеш. Така си живееш аристокрацията, скъпа.

– Понякога всички сме принудени да вършим неща, които не искаме. Нашата цел е да върнем желанието за живот на негово височество, скъпа ми Гърти.

– Дано само междуременно не изгубим собственото си желание – промърмори под носа си икономката и последва своята събеседничка в стаята на Солтърдън.

* * *

Две снажни момчета от прислугата праметнаха дългите ръце на херцога върху раменете си и с видимо усилие го изправиха до седнало положение; отпуснатото му тяло тежеше като труп на мъртвец. След като си отдъгнаха, го вдигнаха и го наместиха в инвалидния стол с колела, където Гъртруд го задържа седнал, като притисна раменете му към облегалката.

– Донеси ми едно въже! – провикна се към Мария тя.

Последната заоглежда стаята и най-сетне забеляза въжето на една завеса. Издърпа го. С него икономката привърза Солтърдън за облегалката на стола и отстъпи назад, като дишаше тежко; по челото и горната ѝ устна бе избила пот.

– Не бих искала да съм в таз' стая, ако той реши да стани точно сега. Не съм сигурна, чи му съ нрави особено да го овързваме кат' пълнена пуйка. Туй не ѝ особено облагородяващо, нали?

– В негово височество не е останало нищо, което да напомня дори смътно за благородния му произход – отговори Мария, като стоеше на почетно разстояние от херцога, притиснала кърпичка към носа си. – Не е за вярване, че това е същият мъж, който се е къпал в такава уханна вода, в каквата се къпах снощи аз.

– О, той не съ къпеше със солите. – Икономката попи потта от лицето си. – Те бяха за дамите, коит' канеше, неговите любовници и тем подобни. В туй съмнение нямаше, не искаше на приятелките му да им липсва нищо, дори и парижка тоалетна вода. – Изсмя се. – Кат' посвикнеш тук, шь ти покажа гардероба им. Само кат' го видиш, шь смениш поне десет разцветки на розовото на лицето си. Такваз голотия шь накара строгия ти баща да падне мъртъв от шок – прошепна иззад дланта си тя и изхихика отново.

– Трудно ми е да си го представя – отвърна едва чуто младата жена, неспособна да се пребори с отвращението си всеки път, когато се озовеше в стаята на възмутителния херцог.

Кой знае поради каква причина обаче не можеше да откъсне погледа си от лицето му.

Главата му бе увиснала напред, заплетените коси се бяха разпилели по раменете му. Напомняше ѝ на запуснатите селяни от Хъдърсфийлд, но не и на мъж, способен да привлече неудържимо красавиците по пътя на проклятието. Но, ако трябваше да вярва на баща си, жените, които биха се поддали на изкушението, не заслужаваха друго освен проклятието на сатаната.

– Бутни го към прозореца – нареди Мария.

С пухтене Гъртруд избута тежкия инвалиден стол до прозореца, намести го на залятото със светлина петно и се отдръпна.

– Нека са донесат храна – продължи да говори младата жена. – А след това и ваната на негово височество. Нека водата да е гореща. Да донесат също така и кофи с най-студената вода, която намерят. Потопяването последователно в гореща и студена вода спомага за изхвърлянето

на отровите от тялото и пробуждане на духа.

– Но това шъ пробуди и гнева му, струва ми съ. Сигурна ли си, чи наистина искаш да го напраиш... след кат' знаиш к'во шъ последва, искам да кажа!

Мария я погледна иззад носната си кърпичка и заяви:

– Предпочитам да се наложи да изтърпя недоволството му, отколкото тази миризма. А като отидеш за водата, донеси няколко шишенца и от солите за вана. Виолетките например бяха много хубави.

– Да, момиче.

Икономката побърза да излезе. Младата жена се намести предпазливо на един от намиращите се в близост столове и постави сплетените си длани в скута, без да отделя поглед от херцог Солтърдън. Той се бе отпуснал в инвалидния си стол, подпрял брадичка в гърдите, а тъмно-кестенявата грива се бе разпиляла върху раменете му, необикновено широки и невероятно слаби под кирливата нощница.

– Изглеждаш също като Пол през ужасните му последни дни – разсъждава на глас тя, – когато душата му се луташе около незабележимата ивица, отделяща живота от смъртта. Викарият Аштън смята, че подобни нещастия са наказание, което Бог изпраща на отлъчилите се овце. Пол беше наказан заедо обичаше забранена за него жена, но в сърцето и съзнанието си не бе сторил нищо лошо, ваше височество. Съпругът ѝ я изтезаваше безмилостно по всевъзможни начини. Перчеше се, че... поддържа незаконни връзки с всички кръчмарски курви в две графства. Отнасяше се с нея като с робиня, ваше височество, биеше я публично, ако си позволеше да постави под съмнение авторитета му. – Разтвори ръце пред гърдите си и продължи зададено: – Единственият грях на брат ми бе, че опитал да спре онзи грубиянин, когато го видял да я бие. Престъплението не е ли всъщност това, че онзи му счупи гръбнака? И че така в крайна сметка причини смъртта му? Въпреки това... викарият Аштън заяви, че кучият син бил в правото си да го направи! – Младата жена се поколеба. Цялата пламтеше от гняв, както и от факта, че бе изговорила така открито и с лекота подобно светотатство. Още по-ядосано додаде: – Викарият Аштън, сър, обърна гръб на собствения си син и изобщо не го погледна повече, дори в предсмъртния му час. Ако един толкова добър и доброжелателен човек като брат ми е заслужил подобна жестока съдба, в такъв случай какво заслужавате вие, ваше височество?

В осветения от един слънчев лъч въздух около главата ѝ танцуваха микроскопични пращинки. Светлината се отразяваше в косите му и образуваше малки червеникавокестеняви дъги. Мария стана от мястото си

и заобиколи предпазливо своя повереник, все така без да отделя нито за миг очи от него. Ръкавите на нощницата му бяха навити и разкриваха силните му ръце, някога потъмнели от слънцето. Нима бе яздил без риза безценните си арабски жребци? През последните месеци, през които се бе крил в тъмната, мрачна стая, бронзовият им цвят бе придобил жълтеникав отенък. Формата обаче се бе запазила, мускулите изпъкваха все така подобно на протекъл по свещ восък. Опакото на дланта му се кръстосваше от синкави вени, но кожата бе жълтеникава, без живец; нямаше нищо общо с онова, което е била някога.

* * *

– Добре ли е разположен? – попита Мария, обърнала гръб към ваната.

– Да – отвърна Тадеус. – Мисля, че тъй трябва да съ чувства добре.

Младата жена пое дълбоко въздух и се обърна. Поколеба се при вида на голия торс на своя повереник. Главата му бе отметната назад, облеганата върху орнаментираната стена на коритото от черен емайл, изрисувана със златни дракони. И то бе дори още по-голямо от онова, в което се бе къпала тя предишната вечер. Бе достатъчно широко за двама, помисли си Мария и изви вежди. В този момент обаче усети погледа на Тадеус върху себе си и бузите ѝ пламнаха; устните му бяха извити в саркастична усмивка, в очите му блестеше още нещо освен хумор.

Младата жена се изкашля и грабна един ръжен от камината, повдигна с него нощницата на херцога и я хвърли към самодоволно усмихнатия слуга.

– Предполагам, че Гъртруд чака да ги получи.

Тадеус и неговият другар отстъпиха; по ризите им имаше мокри петна, лицата им бяха зачервени от вдигащата се пара. Мария ги отпрати с кимване. Младежът, чието име все още не бе научила, излезе от стаята. Тадеус обаче не помръдна, без да обръща внимание на подхвърлената дреха.

– Имаш ли да кажеш нещо? – попита мис Ашгън, като избягваше погледа му.

Усещаше, че бузите ѝ пламтяха не по-слабо от предишната вечер, когато се бе озовала пред него, покрита единствено с уханието на виолетки.

– Да – отвърна той и пристъпи от крак на крак. Видът му бе наперен, дори арогантен. Държането му бе самодоволно. – Ни мога да разбера защо ощи не си казала на Гъртруд за нас с Моли.

– Това не е моя работа – отговори лаконично младата жена и го погледна за секунда изпод ресниците си.

Той се ухили отново, но не даде признак, че смята да излезе или да вземе нощницата.

– Има ли нещо друго? – попита тя.

Слугата сви рамене.

– Мислех си, че досега не бях виждал коса с такъв цвят. Напомня лунната светлина, нали?

– Лунна светлина ли?

– Сребристо бяла и лъскава.

Мария пригладите падналите върху слепоочието ѝ кичури и сведе очи; натрапчивият спомен за двамата им с Моли я накара да се намръщи.

– Бас държа, че е прекрасна, когат' е пусната – продължи, вече поразвълнувано, младият мъж.

Тъй като тя не каза нищо повече, той грабна нощницата и излезе от стаята, като спря само колкото да погледне към нея, а след това и към негово височество. В този момент лицето му придоби странно изражение.

Мис Аштън постоя съвсем неподвижно след неговото излизане, достатъчно дълго, за да премисли току-що казаното. Слугата определено бе флиртувал с нея, а забележката му за косите ѝ не я бе оставила безразлична. Не беше редно да окуражава подобни комплименти (особено като се има предвид на каква сцена между него и Моли бе станала неволно свидетел и още повече онова, което се бе случило между него и самата нея предишната вечер). Не беше редно даже да признае комплиментите пред себе си, тъй като така щеше да посее в съзнанието си страшното семе на суетата.

Насочи погледа си обратно към херцога, но гледката не беше такава, че да я отвлече от мислите ѝ. Драконовата вана бе обвита в облак пара. Кожата на негово височество бе порозовяла, по косата и брадата му пролясваха капки.

Колко естествено изглеждаше, все едно че топлата вода му носеше покой. Ако погледът му не бе втренчен в празното пострънство...

Мария закръши ръце и заобиколи коритото. Опитваше да съсредоточи мислите си върху нещо друго, а не върху факта, че в достатъчно широката за двама вана седеше гол мъж, когото трябваше да изкъпе. Гол непознат... не невинен, милостив, богобоязлив младеж като брат ѝ... а мъж с окосмено тяло... не само по лицето, а и по гърдите и по

ръцете, които вече започваха да блестят от пот и пара... мъж, достатъчно възрастен, за да й бъде баща... и който бе изхвърлил през прозореца един от нейните предшественици.

– Мили Боже, който си на небесата... ако ми помогнеш да се справя с тази задача, обещавам да... никога повече да не позволявам през съзнанието ми да се промъкне лоша мисъл за баща ми. Знам, че и преди съм давала подобен обет, но този път говоря наистина сериозно. В крайна сметка, правя всичко това единствено, за да помогна на майка си да се спаси от този кучи си... – Спря рязко, прехапа устна и додаде: – По дяволите. Ти сигурно не би поставил на изпитание човек с толкова благороден мотив...?

Сложи две орнаментирани кристални шишенца със соли за баня върху сребърен поднос, прокара нервно палец по изпъкналата буква „S“ и се приближи до коритото. Без да поглежда към водата, отвори капачетата и на двете и изсипа съдържанието им във ваната.

Незабавно се разнесе ухание на виолетки.

Младата жена си пое дълбоко въздух.

Пръстите й занавиваха сръчно ръкавите на блузата, докато стигнаха малко над лакътя – по-нагоре нямаше да бъде прилично. Предостатъчно беше, че щеше да натопи длани във водата, в която киснеше някакъв непознат! Отпусна се бавно на колене край коритото, вперила поглед в неподвижните черти на своя повереник. Натопи една кесия във водата, а след това я изцеди.

Но не правеше нищо друго, освен да се взира в това лице, което изглеждаше по-скоро животинско, отколкото човешко, изгубено сред тъмната грива, която се бе накъдрила от влагата. Не можеше да превъзмogne неволното си любопитство, липсата на човечност у него едновременно я отблъскваше и привличаше.

Челото на Солтърдън беше широко, веждите – черни и дебели, разположени над хлътнали очи с цвят на студена пепел. Носът, високите скули и устата бяха твърди и силни, но устните отдавна бяха изгубили способността и желанието да се усмихват.

– Здравейте – произнесе тихо Мария, без да изпуска от поглед тези очи, лишени от каквото и да било изражение. – Тук ли сте, ваше височество? Можете ли да ме чуете? – Предпазливо прокара мократа кесия по челото му – бързо и припряно, като веднага отдръпна ръка, после повтори движението, вече по-бавно, по бузите, докосна леко посивелите му напукани устни. – Аз се казвам Мария, ваше височество. Дойдох да ви помогна. Можете ли да ме чуете? – попита по-настойчиво тя. – Жив

ли сте още? Ще ми дадете ли някакъв знак? Нещо, по което да разбера, че сте тук? Потрепване на окото, присвиване на устните?

Нищо.

Отпусна се върху петите си, хваната за ръба на ваната, и се вторачи в неподвижното му лице. Малко по малко водата изстина, кожата му изгуби розовия си цвят и стана отново бързкръвна, подобна на мрамор, поченовешка и плашеща.

– Глупаво момиче, какво става с теб? – смърра се Мария и се зае да търка дългите му тежки ръце. – Никога не съм била от онези, които се плашат от собствената си сянка, а ето че сега съм застанала на колене и се моля, като в същото време треперя. И защо? Ако се отнасяш човешки към един див звяр, и той ще започне да ти се подчинява. А това тук не е животно, а човек.

По кесията се стичаше вода и падаше върху широката му гръд. Дланта ѝ приличаше на детска до неговата. Явно някога е бил много силен мъж и, ако се вярва на Гъртруд, дамите не са могли да устоят пред чара му.

Младата жена се засмя на себе си, отмести поглед, върна го отново към него. „Дамите не могли да устоят на чара му?“ Защо, нямаше и представа. В тази особа не забелязваше и намек за величие или маниери. Предполагаше, че дамите от неговата класа ценят аристократичната външност, достатъчно приятна и красива, за да накара дори най-капризната госпожица да припадне от възхищение – както бе брат ѝ, пленил сърцата на всички млади жени в селото.

Видът на херцог Солтърдън беше плашещо внушителен, точно обратното на Пол. Но не трябваше да забравя, че, докато негово височество ѝ бе непознат, с брат ѝ я бе свързвала голяма близост. Беше зървала в един или друг момент от живота си мъжественото му тяло, следователно нищо у него не ѝ се бе струвало непознато или плашещо... за разлика от Джон Рийс, единствения мъж, към когото бе изпитвала привързаност и която би могла евентуално да прилича на любов. Добрият, милият, верният Джон... ако се бе съгласила да се омъжи за него, сега нямаше да се намира в тази странна ситуация, едновременно хипнотизирана и отвратена от този човек, пълна противоположност на всичко, което бе смятала за приемливо у едно човешко същество.

Отдръпна се от коритото, запъти се към един стол край камината и се отпусна на ръба му. По ръцете ѝ се стичаше вода. Тялото ѝ трепереше, огънят обаче не успяваше да се пребори със студа в помещението.

Защо не можеше да отдели погледа си от него?

Сега виждаше от негово височество единствено профила му, все така безучастен, докато той продължаваше да се взира вътре в себе си. Дълга мокра къдрица висеше неподвижно извън ваната.

Гъртруд нахлу в стаята.

– Свършихте ли, мис? Да викам ли момчетата да го вадят от коритото?

Без да може да отдели очи от самотния кичур, излязъл от ваната, Мария кимна.

– Да. Или по-скоро... не. Косата му... трябва да я измием.

– Какво шъ кажеш с нея да съ заема аз, скъпа? Струваш ми съ малко бледичка.

Икономката запретна ръкави и с големите си като на доячка ръце вдигна една кофа с вода и калъп сапун и започна да сапунисва главата на своя господар. В това време Мария остана на мястото си на стола, стиснала кесията, която вече бе образувала голямо мокро петно на полатата й.

– Не може да съ каже, че помощникът не иска да съ грижи за него – обясняваше вярната слугиня, като втриваше пяната в косите на херцога. – Просто той не винаги приема благосклонно наш'те усилия.

– Негово височество има право да бъде ядосан.

Сега младата жена наблюдаваше спускащите се по голото му рамо сапунени мехурчета. Извърна поглед към прозореца и забеляза, че слънцето бе изчезнало отново зад купчина сиви облаци. Снегът нямаше да им се размине.

– Така е, но не виждам защо трябва да си го изкарва върху нас. Във всеки случай... – Гъртруд се наведе, вдигна кофа със студена вода и изля съдържанието й върху главата му. – Но туй вече й без значение. Бедничкият, май ни й изоставил духом, ако не още и телом.

В този момент внесоха закуската им. За херцога имаше студена овесена каша, а за Мария освен кашата – и чиния с намазани с масло кифлички и мед.

Мис Аштън погледна смръщено съненото момче, което беше най-много на нейните години, и заяви недоволно:

– Това няма да го бъде. Студена каша за негово височество! Не, сър. Отнеси го обратно...

– Той така или иначе няма да я изяде – обади се икономката, докато обвиваше с кърпа главата на своя господар.

– Нито пък аз – отвърна ядосано нейната приятелка. – Донесете му яйца на очи и шунка. И купа топла каша, ако обичате. Посипете я с

бадеми и кафява захар, за да го подсилим малко. Май сте забравили, че все още ви е господар и следователно заслужава вашето уважение и лоялност. Или че някога е бил човек... не, че все още е човек, а не животно, колкото и страховито да изглежда или да се държи.

– Да, мис – отвърна момчето, очевидно смутено.

Едва след като слугата излезе от стаята, съпроводен от тракането на съдовете в подноса в треперещите му ръце, Мария обърна поглед към Гъртруд и откри, че в очите ѝ блестяха сълзи. Беше притиснала главата на херцога към широката си гръд и галеше мократа му коса. Брадичката ѝ потрепваше.

– Колко мъ ѝ срам – обяви с несигурен глас тя. – Вече го бяхме погребали, а той все още диша.

– И повече да не чувам такива приказки – смърти я строго Мария и поклати показалец. – Как би се чувствала ти, затворена в тялото си и неспособна да говориш, ако чуваш всичко, което се говори за теб и за очакващата те смърт?

– Божке – хлъдна икономката. – Мислиш ли, че ни чува?

– Фактът, че няма желание или енергия да говори не означава, че непременно е изгубил и способността си да чува. Не, Гъртруд, човек трябва да изтърпи онова, което му изпраща Господ. Може да се олюлее под бремето, което се е стоварило върху плещите му, но онзи, който вярва в Него, няма да бъде сломен. Нищо не може да прекърши човешката душа, освен тежестта на греховете и покварата. Аз... не знам що за човек е бил негово височество. Той единствен си знае каква война между доброто и злото се води в сърцето му, скъпа Гъртруд. Битката е между него и ангелите. Дали ни чува? Кой може да каже? Знам само, че благословените неща са дребните подаяния на живота, които ни отдалечават от нас самите, от нашите грижи и борби, и ни връщат към кръга от човешки интереси. Накратко, скъпа ми Гъртруд, отнасяй се добре с другите, и ще забравиш какво е съжаление.

Негово височество седеше край прозореца на стола с колела. С помощта на прислугата и в изпълнение нарежданията на Мария го бяха облекли с едни от най-хубавите му дрехи: фина бяла ленена риза и бели копринени чорапи, великолепни жълтеникави бричове и черни ботуши. Облеклото обаче висеше върху него и по това младата жена се убеди, че някога нейният господар е имал действително внушителни размери.

Този изтънчен тоалет обаче бе в ярък контраст с дивашкия му вид. Чиста и суха, тъмната му коса падаше на вълни и къдрици доста под раменете му и образуваше богат ореол около лицето му. Дълго

неподрязваната брада прикриваше напълно долната част на лицето му.

Мария придърпа един стол до него, настани се удобно и опита да пробуди съзнанието му с яйцата на очи и пържената шунка.

– Една хапчица, сър – подкани го тихо тя. Приблужи вилицата с хапка яйца до стиснатите му устни и се вгледа тревожно в празните му очи; в сивите ириси видя само отражението на прозорците. – Може би предпочитате овесената каша, сър. В нея има много масло, сметана и кафява захар. Със сигурност ще ви стопли. Ръцете ви са много студени.

Обхвана несигурно опакоето на дланта му в ръката си и остана така, докато частица от собствената ѝ топлина премина в него и загря леко кожата му, и дори още малко... защото неговата длан ѝ се струваше толкова голяма в сравнение с нейната, също като на Пол – котва, за която да се задържи, когато вълните на унието се надигнат, за да я погълнат. Само че ръката на брат ѝ се бе разтваряла, за да обхване нейната, да я стисне, да ѝ даде сила и кураж дори в последните му дни.

– Дори сега се срамувам, че той трябваше да ме утешава, вместо аз – него – заразмишлява на глас тя и стисна ръката му. – Този път ще се постарая да бъда силна, за да предложа на теб подкрепата и утехата, които бях прекалено слаба и уплашена да дам на Пол.

При тези думи направи отново опит да го нахрани. Негово височество продължи да се взира през прозореца.

Храната отдавна вече беше изстинала. Стаята бе изчистена безупречно, по всички маси имаше цветя, чийто аромат я обгръщаше като вуханен облак. Мария стоеше безмълвно до своя повереник, сините ѝ очи се насочваха от време на време към него, докато съзнанието ѝ се реши неограничавано от нищо. Налягаше я умора, клепачите ѝ натежаваха, не можеше да отдели погледа си от далечните хълмове насреща си.

Младата жена задряма и засънува Пол, легнал в леглото си с усмивка на лице, макар тялото му да си отиваше. В един момент той стана и заяви, че е излекуван и за да го докаже затанцува; краката му бяха здрави и силни като стволоче. Внезапно се превърнаха отново в деца, тичаха по зелените хълмове, докато ги държаха краката, гонеха пеперуди и новородени агънца... Ох! Колко го обичаха само невинните деца и животни, толкова чиста душа беше Пол, лекуваше капризните и ранени души с усмивка и полагане на ръка, която, струваше ѝ се, гореше с божествена, лековита светлина.

– Имай вяра и гледай към мен за надежда и кураж. Никога няма да те изоставя, сестричке – беше обещал като дете той.

Същото беше обещал и с последния си дъх, миг преди да премине

прага на вечния живот и да попадне в гостоприемните обятия на Бог.

Събуди я такаъв шум. Мария отвори очи с разтуптяно сърце и разбра, че шумът бяха собствените ѝ ридания. Стана от стола, приближи се до прозореца, притисна трескавото си чело в студеното стъкло, като наблюдаваше как дъхът ѝ го замъглява и кондензацията поглъща отражението ѝ.

Изправи рамене, вдигна брадичка и се обърна към своя повереник. Избърса припряно сълзите си и погледна към негово височество; той седеше все така неподвижно, а очите му... бяха насочени към нея.

Не, не към нея, разбира се. Тези стъклени орбити отразяваха вгълбен, тъжен и замислен поглед. Може би се взираше към хълмовете, които се виждаха неясно зад пелената на падащия сняг. Може би си спомняше как бе яздил бързо като вятъра на гърба на своите коне... или пък мечтаеше за някоя от красавиците, които някога бе прелъстил тук.

Но не гледаше към нея.

Приемеше ли това, трябваше да признае, че... звярът се събуждаше, че сигурността ѝ и дори работата ѝ в Торн Роуз съвсем скоро щяха да бъдат изложени на риск.

Мария отстъпи, но почти веднага се укори, че бе позволила собствените ѝ проблеми да я обсебят така пълно.

– Какъв срам за мен – заяви на глас тя; поsegна да оправи вълненото одеялце, метнато върху скута на Солтърдън, и да подвие краищата му под коленете на херцога.

След като свърши това колкото се може по-бързо, младата жена се отдръпна отново.

– Пол щеше да ми напомни мило, че колкото и тежък да ни се струва понякога животът, мнозина са още по-зле от нас. Че би трябвало непрекъснато да изброяваме нещата, с които сме благословени и да благодарим на Бога, ако имаме покрив над главата, достатъчно храна, добро или поне приемливо добро здраве, и приятели. Баща ми, от друга страна, би вдигнал ремъка на Божието възмездие и... – И потрепера. – Не, – додаде замислено младата жена. – Няма да говорим за това, ваше височество. Достатъчно е да се каже следното: добрият викарий вярва, че Божият начин да се справи с покварените души е като изсипе върху грешниците порядъчно количество болезнени наказания – ефикасни като дамгосване. Аз, от друга страна, вярвам, че Той е търпелив, мил и изпълнен с прошка, независимо какъв е грехът или греховете. Ръката му е винаги протегната за помощ. Единственото, което ни е нужно, ваше височество, е вяра и кураж, и разкаяние.

Тя се настани на един стол пред него и подпря лакти върху коленете си.

Дланите му лежах в скута; изкушението да ги докосне бе много силно.

– Чувате ли ме? – попита тихо тя, като се взираше в обраслото му в косми лице. Внезапно осъзна, че досега не бе рискувала да се приближи толкова много до този човек. При тази мисъл дишането ѝ се учести, сърцето ѝ затупка по-силно. Тъй като нервите и страхът заплашваха да я победят, Мария затвори очи и се помъчи да ги преглътне. – На някои лица острите черти им отиват – заяви тя. – Лица, предназначени да бъдат остри и мрачни. На вас обаче те изглеждат неестествено, очите ви имат такъв вид, сякаш някога са блестели игриво и закачливо, а устните – като че ли са се усмихвали с лекота, произнасяли са с готовност шеговита закачка към близък приятел и са флиртували дръзко с красавиците. Мъчително е да гледаш подобно лице, потънало в противоестествена острота. Ако сте тук, сър, станете и ми позволете да ви помогна. Нека ви даде смелост мисълта, че аз ще бъда до вас, за да ви съдействам и окуражавам, не само заради вашата баба, чието съществуване се крепи на надеждата да ви види отново добре, а и заради вас самия.

Нещо край вратата се раздвижи. Мария вдигна поглед. Гъртруд се приближи на пръсти до подноса със забравената храна, поставен до стола на негово височество.

– Няма ли напредък? – попита вярната слугиня; гласът ѝ беше изпълнен със съчувствие.

– Никакъв – отвърна младата жена и се облегна назад.

Икономката зацъка с език, поклати глава и погледна към чинията с неизядени яйца и шунка.

– Шъ накарам готвача таз' вечер да приготви нещо специално за теб. Едно момиче, особено когат' е слабо кат' теб, не трябва да пропуска нито едно ядене.

– Разбрано, Гъртруд. Тази вечер ще опитам да хапна повече, обещавам.

– Таз' ноц шъ си починеш по-добре, моме. Шъ кажа на готвача да свари един от специалните си чайове с ром. Шъ спиш кат' бебе, гарантирам ти.

Мария я изпрати до прага и я проследи с поглед. Тя се отдалечи по коридора, отвори някаква врата, изчезна зад нея и заслиза по скритото стълбище за прислугата. Скоро стъпките ѝ заглъгнаха.

* * *

Вечерята, както бе обещала Гъртруд, бе истински пир: супа с пореч, печена кокошка в сметанов сос, картофи с розмарин и накрая – десерт от сметана, вино и захар, който довърши окончателно Мария. Тя яде едва след като се опита да нахрани негово височество. Сега, след като го бяха настанили в един стол край огъня, той се взираше в пламъците и лицето му бе осветено от златисточервените му отблясъци.

Сгушена удобно на мекия си фотьойл, сънлива в резултат на обилната вечеря, младата жена наблюдаваше силния му профил.

– Ако имах книга, щях да ти почета – рече тихо тя. – На Пол това винаги му доставяше удоволствие. „Красивият език рисува истински небесни дъги във въображението“ – казваше той. Приличате ми на човек, който обича книгите. Челото ви е широко и благородно, признак на интелигентност. Несъмнено сте и човек на страстите, екзалтирате се до крайност, предизвиквате посредствеността и предпочитате разнообразието. Въпреки това продължавате да се криете там, някъде дълбоко в самия себе си. Защо? От какво се страхувате, сър? Може би, че светът няма да уважава мъжа, който сте сега? Човек е това, което направи от себе си, така мисля.

Стана от мястото си, заобиколи го, като прокара пръсти край рамото му, почти без да го докосва (колко дръзка ставаше), после ги плъзна по разчорлените му коси и по брадата. Не беше ли част от задълженията ѝ да се отнася мило и с уважение към него, да окуражава достойнството и самочувствието му?

– Само един глупак би решил, че не си човек заради това.

Спря, обърнала гръб към огъня, сведе очи към дългите му крака и черните кожени ботуши, които стигаха до коленете му. Икономката ги бе лъскала в продължение на четвърт час, така че сега блестяха като огледало.

– Много хубави ботуши – продължи да разсъждава на глас Мария и проследи с поглед извивката им покрай прасеца на нейния повереник. – Отиват ви – додаде тя и бавно вдигна глава към очите му; те като че ли гледаха право в нейните.

Младата жена коленичи напода, хвана тежкия му крак и, с известно усилие, изу първо единия ботуш, а после – и другия. След това ги постави край огъня и взе обутото му с чорап стъпало в скута си и започна да го масажира с равномерни кръгови движения, като се изкачваше постепенно по прасеца му, твърд и жилив, до коляното, а после слизаше

отново, както бе правила за Пол през онези безконечни месеци, през които той бе лежал на гръб, неспособен да помръдне. Брат ѝ бе правил цяло представление, за да засвидетелства удоволствието си, бе въздишал; тя обаче знаеше прекрасно, че той не чувстваше абсолютно нищо. Удоволствието бе единствено в съзнанието му.

– Чувала съм, че това подпомага кръвообращението – обясни тя.

Сега вече обхващаше с цяла длан мускулите му, като стискаше и отпускате, докато плътта започна да се затопля в ръцете ѝ. От време на време вдигаше поглед към лицето му.

– Светлината на огъня ти отива – заяви Мария. – Придава розовина на лицето и блясък – на очите ти.

Плъзна нежно длани по коляното му, обхвана здраво бедрото; дори там мускулите му бяха много силни.

В съзнанието ѝ бавно се оформиха образите на Тадеус и Моли. Те се изправиха като два призрака, но не предизвикаха у нея страх, а онзи почти незабележим трепет и притеснение, които бе изпитвала за кратко в присъствието на Джон. Тогава бе позволявала на любопитството и възбуждането си да вземат връх – болезнен копнеж, дълбок и смущаващо животински, подобно на мъжа, който сега стоеше пред нея. Клепачите ѝ натезаха, погледът ѝ се отмести до устните на Солтърдън, после до собствената ѝ ръка, поставена върху твърдото му бедро. Видя се отново застанала пред онази кухненска врата да наблюдава как две тела, лъщящи от пот на светлината на огъня, се мятат и се извиват върху масата... само че очите, които бяха приковани като магнит в нея, бяха на херцога... а жената, която стенеше от удоволствие под него беше...

– Мис Аштън?

Мария трепна и хлъдна от изненада.

Тадеус се показва на прага.

Младата жена притисна ръка към разтуптяното си сърце и извърна очи.

– Изплаши ме... да се появяваш така безшумно в тъмнината. За момент си помислих...

– Чи говореше той ли? – Тадеус хвърли поглед към господаря си. Усмихна се и пхна палци в колана си. – Признавам, чи туй е малко вероятно.

– Имай вяра, Тадеус. Чудеса съществуват.

Младата жена се посъвзе от уплахата. Почти успя да се освободи от натрапчивия образ, както и от силното смущение. Изправи се, но откри, че коленете ѝ се треперят.

– Дойдох за подноса от вечерята – обясни слугата.

– Моля те, предай на готвача моите поздравления. Яденето беше превъзходно. – Заобиколи стола на херцога, така че да я разделя от наблюдателния ѝ събеседник. Смущението ѝ нарастваше, тъй като той продължаваше да я оглежда настойчиво; очевидно неудобството ѝ му доставяше удоволствие, също както бе станало предишната вечер. – Предпочитам да оставиш храната на Солтърдън. Може да опитам за последен път преди лягане да го накарам да хапне.

– Ти си същата кат' другите – рече той.

– Другите ли?

– Онез', дет' идваха да съ грижат за него и мислеха, че могат да стоят онуй, дет' не са успели да направят предишните. Той, разбира съ, беше по-различен тогава. В него все още имаше някъво пламъче. Не че беше нещо повече от идиот и тогаз...

– Тадеус! – извика Мария. – Внимавай как се изразяваш...

– Туй е без значение. Дори да ѝ все още жив, той няма акъл колкото една загубена гъска. Всичко, коет' беше преди, съ изпари с онзи проклет удар по главата. – Мършавото му лице се изкриви от гняв и той се вгледа в своя господар. – Нищо не си спомня, не може да познай даже собствената си баба и брат. Не може нито да говори, нито да ходи. В продължение на шест месеца не ѝ правил друго, освен да съ дави в собствените си лиги и да реве кат' някой...

– Умолявам те – промълви младата жена, – спри да говориш тези ужасни неща!

– Това е истината. По-добре да го оставим да умре. Да го освободим от тази мъка, а и нас също.

– Възнамерявам да поговоря с херцогинята за това презрително...

– Тя няма да напрай нищо и знаеш ли защо? – Посегна към нейния поднос, но остави таблата на Солтърдън. – Защот' не иска да разглася из цяла Англия в какъв безумник са ѝ превърнал херцогът.

Тадеус тръгна към вратата, но спря наред пътя и погледна отново към своя господар. Очите му придобиха замислено изражение, а гласът му прозвуча по-тихо, уморено и някак си отчаяно, когато каза:

– Не трябваше да съ съпротивлява на проклетите бандити. Трябваше просто да им даде парите. И сега щеше да си бъде жив и здрав. Проклет глупак. Скапан герой.

И излезе от стаята. Мария се вира дълго след него. Очите ѝ горяха, но не от гнева, който я бе обзел първоначално, а от тъга както за Солтърдън, така и за неговите приятели и близки. Съчувстваше на мъката

им, да бъдат свидетели на постепенното прогресивно влошаване на състоянието му, на това как се превръща в своя собствена сянка, в очакване падането на меча, който ще пресече нишката на живота. Но кога щеше да стане това? Да, надвисналата смърт бе непоносимо бреме както за потърпевшия, така и за онези около него.

* * *

След като привърши с тоалета си, Мария, облечена с бяла нощница, седна пред огъня в стаята си, за да изсуши на умиротворяващата му топлина мокрите си коси, които се виеха около лицето и по раменете ѝ. Разсеяно прокарваше четката през светлите кичури, а умът ѝ препускаше от Пол към Джон /тази вечер щеше да му пише отново, може би този път щеше да намери верните думи, които да предадат обърканите ѝ емоции/, от баща ѝ към майка ѝ; вероятно в този момент тя, както всяка друга вечер, падаше на колене заедно със своя съпруг и се молеше да ѝ бъдат простени всяка недостойна мисъл или действие през деня.

Откакто бяха порастнали достатъчно, за да разбират разликата между добро и зло, Мария и Пол правеха същото, заедно със своите родители, докато коленете ги заболят, вратовете им се уморят, а свещите изгаснат, удавени в собствения си разтопен восък. Брат ѝ се молеше страстно, с вяра в молитвите, с вяра, че те ще променят нещо. В същото време тя го бе наблюдавала с ъгълчето на околото си и се молеше това мъчение в божие име да свърши по-бързо. Не беше заставала на колене, за да се моли, откакто бе напуснала бащиния си дом и нямаше да го направи, въпреки угризенията на съвестта и чувството за вина, които я измъчваха.

Мария въздъхна и довърши чая си. Както бе обещала Гъртруд, напикката ѝ бе помогнала да се отпусне, беше ѝ подействала приспивно. С усилие се надигна, взе една свещ и се запъти към стаята на Солтърдън. Постоя малко на прага, докато очите ѝ привикнат с разкъсвания от трепкащото пламъче полумрак.

Приближи се на пръсти до леглото; подгъвът на нощницата се плъзгаше по глезените ѝ.

Херцогът, в чиста нощница, лежеше по гръб в чистите чаршафи, а тъмните му коси се бяха разпилели върху възглавницата. Както винаги, очите му бяха отворени. Дланите му лежах кротко върху гърдите.

Младата жена се надвеси над него, взря се в лицето му, прибра една тежка къдрица от челото и оправя завивките около раменете му. При това движение ръката ѝ остана дълго в контакт с челюстта му. Оказа се, че

брадата му съвсем не беше чак толкова остра, както си бе мислила, а мека и гъста, и блестеше като бронз на слабата светлина.

Допря страхливо пръсти до клепачите му, затвори ги и ги задържа така, докато ръката ѝ пое от топлината му, а от свещта покапа горещ восък върху другата.

– Приятни сънища, ваше височество – промълви едва чуто тя, отдръпна длан и се вгледа съсредоточено в очите му, които си останаха затворени.

Може би това бе ефект от потрепващата светлина на свещите, но на нея ѝ се стори, че суровите линии край очите му се смекчиха, дълбоките бръчки между дебелите вежди се изгладиха и дори бузите му порозовяха едва забележимо.

Това със сигурност бе плод на въображението ѝ.

* * *

Нощта напредваше.

Той лежеше в масивното си легло с колони и се вираше в тавана. От време на време погледът му се преместваше към далечната врата, открехната колкото да позволи на светлината на свещите да навлезе в тъмната му стая. Оттам понякога се дочуваше слаб шум като от потракване на стъкло или плискане на вода. На прага се появи сянка, а след това изчезна.

Той преглътна и си наложи да огледа стаята, която се бе променила толкова много след нейното пристигане. Изглеждаше отново голяма и годна за живот. Потопените в чаши зюмбюли пръскаха наоколо уханье – слабо, но прекрасно. До обонянието му достигаха и други аромати; те нахлуваха от време на време през полуотворената врата на нейната спалня, типично женски аромати: розова вода, парфюмиран сапун.

Обърна глава и съсредоточи мислите си върху гаснещия огън в живописната камина от цветни китайски плочки, който осветяваше две прелестни глави – Нощ и Утро; те оформяха подпорите на бялата мраморна полица. Звучите и миризмите, които се носеха от съседното помещение обаче не му даваха мира, привличаха постоянно погледа му към вратата, докато подсъзнанието му се изпълваше със спомени за други жени, обитавали същата тази стая; дори беше забравил имената на някои от тях.

Вратата се открехна със скърцане и се появи обвита в широка бяла памучна дреха фигура с капеща свещ в ръка. Тя се насочи плавно към него, също като привидение, а косата ѝ с цвят на лунна светлина

проблясваше. До този момент си беше мислил, че само я е сънувал.

– Спите ли, ваше височество? – достигна до ушите му шепотът ѝ.

Тя се надвеси над него, вгледа се в лицето му, в очите; нейните собствени очи отразяваха яркото пламъче на свещта в бялата ѝ ръка. Уханието, което се носеше от нея, го обгърна – сладко, чисто и женствено. Усети, че му се завива свят, обзе го отчаяние, но когато в гърдите му се надигна познатият гняв, нещо в детинския ѝ вид го възпря и той остана неподвижен, затаил дъх, като човек в компанията на сърне. Беше достатъчно само едно премигване, за да я накара да побегне...

Изглеждаше толкова нерешителна. Толкова уплашена. От какво ли?

От него, разбира се. Той беше чудовище.

Ангелът оправя завивките, докосна леко с пръсти разпилените му върху възглавницата коси.

– Сигурна съм, че жестокостта не ви е присъща, ваше височество. Тя е резултат на гнева и вярата, че Господ и хората са ви изоставили. Бъдете убеден, сър, че това не е така... Лека нощ, ваше височество, до утре – пожела тя и плъзна длан по клепачите му и ги затвори.

Той ги отвори едва след като тя излезе от стаята и отнесе светлината със себе си.

Обгърнат от тъмнината, той си помисли: „Не си отивай! Моля те... не си отивай!“

ПЕТА ГЛАВА

Младата жена се събуди рязко и се взря в мрака – свещите и огънят бяха изгаснали.

Чуваха се някакви звуци – високи женски гласове. Плач ли беше това? Крещяха мъже.

Заметна обратно одеялата, спусна крака върху пода. Потръпна от студ, прихвана яката на нощницата си с треперещи пръсти и се спусна към стаята и леглото на Солтърдън. Всичко тънеше в тъмнина и спокойствие, нарушавано единствено от лекото ѝ дишане и тиктакането на стенния часовник.

И отново пискливите гласове.

Хукна към вратата и по коридора, докато стигна горната площадка на стълбището. Долу светеха светлини и някаква жена плачеше!

– Я виж кой бил тук – провикна се Моли така внезапно, че младата жена подскочи. Надвеси се над перилата и затвори за момент очи с желанието да успокои сърцето си. Слугинята поклати глава. – Питам к'во, по дяволите, прайш тук, к'во си вреш носа в хорските работи, облечена само по бельо. Аз обаче вече имам много добра представа за к'во става дума.

– Моля? Аз само...

– Моля ли? – повтори подигравателно думите ѝ прислужницата. – Придаваме си важност, нали, мис Аштън? Говориш така, все едно, чи си самата херцогиня.

– Не знам да съществува закон, според който човек трябва да е от кралски произход, за да говори нормално.

Моли изпуфка, постави ръце на хълбоците си и присви очи.

– Къде е той?

– Той ли?

– Не съ прави на по-глупава, отколкото си. Мислиш, чи не съм видяла как го оглеждаш ли? Или, чи не съм чула как говори за теб? Мис Аштън това, Мария онова...

Някъде отдолу се чу женски вопъл.

Мария се намръщи, слезе на пръсти още няколко стъпала, надвесе се над перилата, за да разбере какво става.

Моли я блъсна иззотзад и я накара да се вкопчи здраво в парапета, за да се задържи. От нея се носеше силна миризма на долнопробен

джин.

Слугинята присви устни и каза:

– Видях го да излиза от стаята ти преди три вечери – целият почервенял и смутен.

– Не ставай глупава!

– Шъ отречеш ли, че си му показала задника си, кат' си съ къпала?

Мария поруменя и отстъпи заднишком надолу по стълбите.

– Е, госпожичке щерко на преподобния викарий? Май тъ поставих натясно, а? Отречеш ли, шъ излъжеш; признаеш ли, шъ покажеш к'во представляваш в действителност? Коет' й същото, дет' казах вече – ти си само една...

– Моли! – извика заплашително отдолу Гъртруд и мис Аштън си отдъхна с облекчение, когато пияната слугиня се опита да оправи несръчно килнатото си на една страна боне и се спусна надолу по стълбите; токовете на прекалено широките й обувки тракаха силно при всяка стъпка. – Глупачка – вилнееше икономката. – Пак си си пийнала порядъчно, а? Нищо чудно, че не дойде кат' тъ извиках. – Вдигна поглед към Мария и поклати глава. – Моля те за извинение, скъпа. Тук стана една...

– Какво се е случило? – Младата жена заслиза бързо и леко след Моли, която, мърморейки, се дотътри до Гъртруд. – Сигурна съм, че чух женски плач?

– Туй бяха пътници, нападнати от проклетите крадци...

– Крадци! – изпищя Моли и се плесна по плоската гръд.

– Там нямаш нищо, което онез' главорези биха пожелали да вземат – възкликна икономката и отблъсна от себе си момичето.

– А пътниците добре ли са? – попита Мария.

– Това са една жена и двете й дъщери, мис...

– Пострадали ли са?

– Взели са им парите и една две дрънкулки. Изглежда са ударили по главата кочияша. Ощи не мой да дойде на себе си. Но туй все още не й най-лошото. Всичко съ й случило долу край големия завой...

Моли изпищя така, че накара двете си събеседнички да си запушат ушите.

– Значи сега вече шъ дойдат тук! Шъ нахлуят през портите и шъ нъ вземат за заложници. Шъ използват тялото ми за собствено удоволствие...

– По-вероятно ти шъ използваш техните тела – отвърна ядно икономката. – Господ да им е на помощ...

– Има ли наистина някаква опасност? – попита тихо Мария.

Гъртруд кимна мрачно.

– Всеизвестно е, че негово височество си е тук и че... не го бива. Огледай съ хубавичко наоколо, скъпа. Само среброто по скриновете е достойно за кралски откуп. Май шъ й най-разумно да отключоа стайте с оръжието. И да раздам по някое друго от тях на момчетата. Тадеус е долу в конюшната – додаде по-силно тя, заради Моли. – Любимата кобила на негово височество съ ожреби. Шъ проверя дали са спуснати капаците на всички прозорци на първия етаж и шъ съ погрижа да барикадираме вратите.

Мис Аштън кимна.

– Ще се облека и ще се погрижа за нашите гости.

* * *

Лейди Дреймонд плачеше в кърпичката си.

– Беше ужасно. Ужасно, казвам ви. Изскочиха от мрака и се нахвърлиха отгоре ни... бяха поне десетима, покрили лицата си с черни маски, а очите им ни гледаха страшно през дупките. Страхувах се за живота на скъпите си дъщери...

Мария хвърли поглед към двете закръглени млади жени, облечени в кадифе и сатен, които изглеждаха приблизително на нейната възраст. За разлика от разстроената им майка, тяхното внимание бе съсредоточено върху сладките, които икономката бе взела от запасите на готвача, и върху заобикалящата ги обстановка.

– Е, всичко се оправи – заяви успокоително тя. – Утре то ще ни се струва като лош сън.

– Ако доживеим до утре – намеси се Моли и постави поднос с чаен сервиз на масата. – Ако питате мен, имали са голям късмет, че изобщо са се отървали живи.

Съпругата на виконт Дреймонд проплака отново и, след като изпъшка силно за по-голям ефект, се отпусна в несвят върху стола си.

– Проклетие – измърмори под носа си Гъртруд и изгледа убийствено слугинята. – Донеси ми шишенцето с парфюм, ама по-бързо. – Обърна се към мис Аштън и додаде, вече по-тихо: – Май щеше да бъде най-добре изобщо да не я пускам. Не съм сигурна, чи шъ издържа още дълго вайканията й. Нито пък мисля, чи готвачът шъ съ зарадва, кат' види как са намалели запасите му. Кат' ги гледам тез двечките, май докат' си тръгнат, в цялата къща няма да й останала и една трохичка.

– Щеше да бъде жестоко и недостойно за един християнин да ги отпрати в такъв момент – отвърна младата жена.

– Не, не става въпрос да ги отпращам, скъпа. Имах предвид по-скоро да им запуша с парцал устите.

Моли се появи с ароматната кутийка.

– Туй може да не й нищо друго, освен трик – отбеляза тя. – Кой знай дали не участват в тяхната игра и да използват таз измислица, за да съ вмъкнат вътре...

– Да, точно тъй, а аз съм крал Джордж – заяви Гъртруд и завъртя очи, след което се обърна към Мария. – Шъ отида да настаня дамата в стаята й, скъпа, после шъ съ погрижа и за кочияша им. Ти шъ съ оправиш ли с дъщерите?

Младата жена кимна.

Вдигнаха виконтесата от дивана и я изнесоха от стаята. В коридора се бе събрала тълпа сънени слуги, които огледаха подред Мария, а след това и Шарлот, и Флорънс. Последните неуморно си шепнеха нещо с пълни със сладкиши усти и хвърляха презрителни погледи към младата жена.

– Може би дамите ще се оттеглят в спалнята си – предложи Мария. – Сигурна съм, че дамите са много уморени и желаят да си отдъхнат след онова, което са преживели тази нощ.

Флорънс, с надута от захаросани бадеми буза, нацупи пълните си устни, посипани с пудра захар. Очевидно размисли върху предложението, преди да се обърне към сестра си.

– Коя е тя, как мислиш?

– Не е някоя важна особа, щом е облечена така – отговори Флорънс; тя бе по-слаб, но не по-малко помпозен вариант на Шарлот. – Сигурно някоя от слугините в кухнята.

Двете се изсмяха и изгърсиха трохите от кадифените си поли. След това Флорънс хвърли поглед към празната си чаена чаша, която стоеше непосредствено до чайника.

– Бих искала още една чаша, но този път с повечко захар.

След като се поколеба за момент, Мария се запъти към подноса.

Шарлот посегна да вземе още един бадем.

– Представяш ли си, да се озовею точно в Торн Роуз. Преди няколко месеца щях да бъда уплашена, имайки предвид какво стана с негово височество.

Мис Аштън сипа две препълнени лъжички захар на дъното на чашата на Флорънс; искаше й се да възпре треперенето на ръцете си.

– Шокиращо! – възкликна Флорънс и напъха дребна сладка в устата си. – Лейди Пенелопи Фарнсуърт Шривъртсън спомена, че последния

път, когато посетила негово височество след злополуката, той бил пълен тъпак. Опитал се да я удужи и ѝ крещял толкова силно, че тя избухнала в плач. И, сякаш това не било предостатъчно, ами и изглеждал като отвратително мръсно пале, което всеки нормален човек би оставил да си умре от глад на пътя.

– Често – обади се Мария, докато наливаше в чашата ѝ мляко от една каничка, – именно добрите души, предложили мило гостоприемството си на бездомника, спечелват доживотната вяност на животното. Не мога да си представя, че човек със... съвест, би оставил да умре от глад дори едно животно.

– Въпреки това – отметна кестенявите си къдрици Шарлот, – херцогинята направи добре, че го затвори в онзи ужасен санаториум. Преди не повече от две седмици разговарях с лейди Ротблат и тя каза, че чула от лейди Аделайн Глоуг, която пък чула от лейди Лили Харткъп, че на лорд Драбл му се наложило да посети някакъв познат в санаториума и докато бил там, се натъкнал на негово височество. Озовали се лице в лице, заяви лорд Драбл. Солтърдън бил овъзран с каиши и ревял като див звяр. Няма да навлизам в повече подробности, но те уверявам, че от този разказ в съзнанието ми се запечата ужасяваща картина, която няма да забравя никога. И само като си помисля, че някога мама се опиваше от идеята да ме омъжи за него. Потръпвам, като си представя. Ами да, предпочитам да бъда изнасилена от онези страшни разбойници, отколкото да бъда принудена да прекарам дори една нощ с подобно чудовище като Солтърдън.

– Хайде, хайде, сестричке – потупа я успокоително по пухкавата ръка Флорънс. – Сега вече няма за какво да се притесняваш. Той е далеч, много далеч отук...

– Всъщност – прекъсна ги Мария, като подаваше чашата с вдигащ пара черен китайски чай, – негово височество не е чак толкова далеч.

Сестрите премигнаха.

– Така ли? – изрекоха едновременно те.

– Само в горния край на стълбите.

– Тук?

Долната челюст на Шарлот увисна.

– В Торн Роуз?

Един орех се плъзна измежду пръстите на Флорънс и падна върху порцелановата чинийка в скута ѝ.

– Заключен в тъмната си стая... Сигурна съм, че ще го чуете, щом къщата затихне отново. Ако бях на ваше място... – понижи глас и се

намръщи, – щях да побързам да се прибера в стаята си преди...

Младите жени се надигнаха незабавно, ококорени, с увиснали челюсти.

– Що се отнася до мен – Мария се обърна към вратата, – оставям ви в способните ръце на Гъртруд и се връщам в собствените си стаи.

– Почакай!

Сестри Дреймонд скочиха от столовете си и като събориха парчета кейк и ядки и преобърнаха част от порцелановия сервиз, се спуснаха след Мария, хванати за ръце, като си мърмореха нещо една на друга.

* * *

Той се събуди от някаква мъгла.

Светлината достигна до него първоначално като малко петънце, колкото върха на игла, което започна постепенно да се уголемява. Заоформяха се по-тъмни сенки, които се въртяха като в объркан калейдоскоп от цветовете и звуци.

Не. Не, не отново! Беше по-добре там, в мрака и тишината. Сънят беше еликсир. Нямаше болка. Нямаше срам. Нямаше неконтролируем гняв. Докато беше погребан в катакомбите на безсъзнанието, нямаше да вижда изпълнени нажалени лица, проливащи сълзи над онова, което е бил някога... и което никога вече нямаше да бъде, ако се вярваше на лекарите, появили се в живота му през последната година.

Защо не можеха да разберат? Единственото му желание бе да го оставят насаме с мислите му. Там поне можеше да чуе собствения си глас, а не гласа, който излизаше от устата на един идиот, който очевидно не можеше да я накара да се движи правилно, нито пък можеше да задържи достатъчно дълго в главата си една мисъл, за да я изрази.

О, да, тук, в сивото уединение беше по-безопасно, но нещо бе смутило покоя му, беше разбудило спящия тигър на чувството на безсилие и го бе замъкнало обратно, въпреки съпротивата му, сред ослепителната светлина.

Някакъв глас... който му действаше успокояващо сред дивата какафония от мисли в главата му. Музика сред хаоса. Често по време на последните безкрайни дни и нощи той го бе смущавал, бе рисувал образи на ангели и той се бе питал дали най-сетне не бе умрял и не бе отишъл... не, не на небето. На небето нямаше място за морално пропадналия херцог Солтърдън.

Съсредоточи се, идиот такъв. Фокусирай погледа си, ако можеш. Там! Някъде между слънцето, което осветява лицето ти, и ветреца,

който целува бузите ти... ангелската песен, лирична, издигаща се и спадаща. Боже, как го боляха очите от светлината.

Някакво движение там. Фокусирай се. А! Най-после сянката придобива форма. Концентрирай се.

Тя се придвижи до една пейка край едно дърво и затвори книгата, от която четеше на глас. Мили Боже, коя беше тя? Косата ѝ... какъв рядък и красив отенък имаше, се спускаше на копирени вълни по челото и около очите ѝ, смайващо сини и светли. И топли, когато се вдигаха, за да го погледнат с известно учудване, сякаш виждаха нещо, което другите не забелязваха. Те бяха спокойни и решителни, но изпълнени с такава дълбочина и страст, че той почувства инстинктивно душата, която отразяваха.

Носът ѝ беше безупречен, устата, невероятно примамлива, се усмихваше тъжно. И за капак на всичко това – чист, абсолютно безцветен тен. И все пак... тя беше почти дете, по детски наивна и невинна.

Проклети да са тези очи заради техния страх и съчувствие. Проклети да са.

* * *

– Какъв прекрасен ден, ваше височество! Пролетта е вече близо. Слънцето най-после започна да топли, небето е абсолютно чисто. Ако можех, щях да ви отнеса сама до онова езеро. Вижте, някой кара лодка там... някой арендатор, може би. Сигурно лови риба за вечеря.

Мария стана от пейката и заобиколи грациозно масивния бряст, край който бе стояла и чела. Въздъхна доволно, като се наслаждаваше на топлия ветрец в лицето си, вперила замечтан поглед в лодката и рибаря.

– О, сър, ако само можехте да видите водата. Плиска се в малката лодка и блести като кристал. Човек ще каже, че плува не във вода, а в слънчева светлина. Вижте небето, толкова е ясно, а хълмовете изглеждат като заспали.

Мария подпря гръб на дървото и се заслужа в шума на ветреца, който преминаваше през голите клони. Той си играеше с косите ѝ, които тази сутрин бе пуснала свободно, и завираше няколко дълги кичура в лицето ѝ. На един клон се показа катеричка и скочи на земята, само на няколко крачки от младата жена. Тя хлъцна радостно и, като се приближи до херцога, седнал в инвалидния си стол и вперил неподвижния си поглед в далечината, постави длани върху широките му рамене и се надвеси към ухото му.

– Имаме си гостенка – прошепна тя. – Не е ли великолепна, сър? Такава пищна опашка... почти толкова пищна, колкото и онези ужасни сестри Дреймонд, които продължават да опустошават килерите ви. Струва ми се, че никога няма да можем да се отървем от тях. Не и преди кочияшът да може да кара отново и да се откъсне от Гъртруд. Това изглежда е любов от пръв поглед, ваше височество. – Младата жена се усмихна. – През последните дни скъпата Гърти пее от сутрин до вечер. Ех, любов, любов. Смайващо е какво може да направи любовта с човешката логика.

Посочи към катеричката.

– Вижте как ни гледа, сякаш сме някои натрапници. Ще проверим ли колко е смела?

Мария се засмя и пристъпи нерешително към косматото зверче, което я наблюдаваше без да мига, вдигнало неподвижно рижата си опашка.

– Приятно ми е да се запознаем – изрече младата жена и се поклони леко от кръста.

Катеричката се изправи още повече и наклони на една страна глава.

Мис Ашгън се усмихна и се отпусна на ръце и колене; светлата ѝ коса се разпиля от раменете и се разтла върху покритата със сняг земя.

– Скъпа госпожо катеричке, изглежда ви се танцува. Аз, разбира се, нямам нищо против, но първо ще трябва да ме научите.

Животинчето отметна глава, скочи върху ствола на дървото и след миг вече беше на най-ниския клон, откъдето започна да крещи гръмогласно нещо, без да отделя поглед от своята събеседничка.

– Мила госпожо катеричке, страхувам се, че ще се посрамя, ако този танц изисква да се покатеря на дървото!

Тя се изправи със смях и изтупа полепналите по дланите ѝ листа и треви. Катеричката скочи стреснато на по-висок клон. Едва тогава Мария усети някакво раздвижване зад гърба си. Обърна се бавно и първото, което видя, бе чифт излъскани до блясък, високи до коленете ботуши. След това вдигна постепенно поглед; пред нея стоеше висок мъж в безупречно облекло, с изумителни сиви очи, които я наблюдаваха недоумяващо и същевременно – развеселено.

Младата жена хлъцна. Тези очи ѝ бяха познати, както и благородното чело, буйната коса, макар и по-къса, дори може би и устните. Тези устни обаче не изглеждаха така мрачно; бяха извити толкова дръзко, че бузите ѝ се изчервиха.

– Мис... Ашгън? – изрече непознатият с толкова изтънчен и

любезен тон, че младата жена изгуби ума и дума.

Новодошлият протегна ръка.

– Да ви помогна ли да се изправите или да клекна до вас?

– О! – Прие покорно предложената ръка и се изправи с усилие, като настъпи полата си, по която бяха полепнали треви, листа и пръст. Направи истинско шоу, докато се изгърси, след което отстъпи и възнагради непознатия с извинителна усмивка и толкова достойно вдигане на брадичката, колкото позволяваше дадената ситуация. – Аз съм мис Аштън – заяви най-накрая тя.

– Точно от това се страхувах – промърмори в отговор новодошлият, като я оглеждаше съсредоточено и дори – раздражено. – Та вие сте дете, за Бога. За какво е мислила тази жена?

– Тази жена ли?

– Херцогинята, разбира се.

– Не мисля, че това има някакво значение – отвърна невъзмутимо Мария. – В крайна сметка херцогинята е тя. Предполагам, че може да постъпва както ѝ харесва... и на нея, струва ми се, ѝ хареса, да наеме мен... независимо дали съм дете или не.

Мъжът вдигна вежди.

– Победен съм, мис Аштън. И така, кажете как е брат ми?

Очите ѝ се разшириха. Хвърли поглед зад гърба на натрапника, към херцога, който продължаваше да се взира в пространството.

– Лорд Бейзингстоук! – отвърна вече по-спокойно тя и върна поглед към близнака на своя повереник. – Трябваше да се досетя веднага, милорд. Моите извинения.

И тя се поклони припряно.

– Глупости, мис Аштън. Напоследък не си приличаме почти никак. – Новодошлият най-сетне се обърна към херцога, застана вдървено край него, свил длани в юмуци. Гласът му прозвуча видимо по-напрегнато, когато най-последе проговори отново: – Кажете ми, мис Аштън, има ли някакво подобрение?

– Никакво, милорд. Аз обаче съм тук само от една седмица...

– Господ е създал света за шест дни, мис Аштън.

– Аз не съм Господ, милорд.

– Не сте, така е.

Лорд Бейзингстоук се отпусна бавно на едно коляно пред брат си.

– Къде, по дяволите, си Трей? – попита доста грубовато той.

Мария се спусна към своя повереник, падна на колене до брат му.

– Доброта и нежност, милорд, умолявам ви.

– Доброта и нежност ли? Скъпа ми мис Аштън, Трей Хоторн, херцог Солтърдън, не познава и миг доброта и нежност в живота си. Несъмнено дори това сега е някой от проклетите му номера, за да ни манипулира. Доброта и нежност? Той не знае какво означават тези думи.

Бейзингстоук сведе поглед. Лицето му, със същите дълбоки сиви очи, високи скули и силна челюст, пребледня. Обви пръсти около сводната ръка на брат си.

– Искам го обратно, мис Аштън. Може да беше копеле, но го искам обратно. Има част от мен в това черно, празно пространство и то е невероятно студено. Понякога си мисля, че ако умре... ще вземе и мен, че ще ме помъкне през някакъв черен извор право в ада.

– Имайте вяра, милорд.

– Вяра ли?

Бейзингстоук вдигна глава, погледна я право в очите и тя осъзна за първи път колко невероятен, колко великолепен е бил някога Солтърдън – изтънчен, изпълнен с достойнство, олицетворение на аристократичността. Най-красивият мъж, когото бе виждала, нещо повече, когото си бе представяла. Почувства се... като поразена от гръм, хипнотизирана. Това усещане не подлежеше на описание.

– Сърцето на баба ми се къса – продължи да обяснява новодошлият. – През последните двайсет и пет години херцогинята положи големи усилия, за да ни възпита така, че да заемем достойно видното място на баща ни в обществото. Да осигурим продължение на титлата и името. Но тя най-вече ни обичаше. Макар да правехме на глупци не само самите себе си, ами и нея, тя продължаваше да се надява и да мечтае, че ще се справим с жизнената битка. Беше видяла как умират и съпруга ѝ, и сина ѝ. Струва ми се, че ще бъде крайно несправедливо, ако стане свидетел на смъртта и на своя внук. Моля ви, мис Аштън. Вие сте неговата... нашата последна надежда. Помогнете ни, ако можете. „Помогнете ни ако можете.“

Тези думи я преследваха, както и лицето на Бейзингстоук – търсещите му, отчаяни сиви очи, които не приличаха изобщо на очите на брат му. Най-много я притесняваше силното привличане, което оказваше върху ѝ лорд Бейзингстоук... красив, неустоим, въздействащ. Цялата тази аристократичност бе онова... което не беше брат му.

От новодошлия научи, че любимото място на херцога в Торн Роуз бе екстравагантната ловна стая. Тя бе обширна, с ламперия от осемнайсети век, с достойни за кралския дворец мебели, мечи кожи и препарирани тигри с хищно оголени зъби и стъклени очи, оживели от огъня в

елегантната светла камина от сивозелен мрамор. Мария се уедини в далечния ъгъл на помещението, за да даде възможност на близнаците да останат сами. Там, заобиколена от саксии с папрати и украсени с пискюли и ресни завеси, младата жена се захвана да плете, като от време на време хвърляше поглед към братята, неспособна да повярва, че някога са били еднакви.

Как бе възможно Солтърдън, с толкова груба външност, някога да е приличал на изтънчения си брат? В него се забелязваше известна женствена красота – безупречно изваян мрамор, загладен от ръката на истински майсторскулптор; лице, което привличаше погледа и възхищението на една жена, докато Солтърдън...

Мария смръщи чело и се опита да се съсредоточи върху своето ръкоделие. Измина известно време, преди да си позволи да вдигне отново очи – за да срещне напрегнато наблюдаващия я поглед на новодошлия.

– Елате при нас – предложи той и посочи към един от съседните столове край огъня. – Там сте доста самотна, а и е по-студено.

Младата жена взе куките и преждата и се приближи до посочения стол, като спря само колкото да оправи одеялото върху краката на херцога. Щом се настани на тапицирания с кожа стол с висока облегалка, изпита силно желание да вдигне стъпала към огъня, за да ги стопли. Естествено не го направи.

Бейзингстоук я наблюдава известно време, след което се обърна отново към брат си. Заговори тихо, безпристрастно, сякаш вършеше нещо съвсем нормално.

– Жена ми ти праща много поздрави. Племенниците ти също. Питър става на пет години утре. Кийт проходи миналата седмица. Баба, както обикновено, се моли за пълното ти оздравяване. Страхувам се, че силите ѝ намаляват с всеки изминал ден; паметта ѝ също не е такава, каквато беше. Духът ѝ обаче е все така силен.

Гостът се приведе напред, подпрял лакти върху коленете си.

– Кажете ми, мис Аштън, мислите ли, че ни чува?

Мария остави плетката си, вдигна поглед и го премести бавно първо към лицето на Солтърдън, а след това – към брат му.

Той обърна глава.

– Защо ме гледате така? – попита тихо той.

– Трудно ми е да си представя...

– Че сме еднакви ли? Да, сигурно е така. Кажете, мис Аштън, брат ми плаши ли ви?

– Понякога.

– Несъмнено прислугата също е помогнала за това с разказите си, нали?

Младата жена стисна дланите си, отпуснати в скута. Синята прежда се разпиля между пръстите и по коленете ѝ. Бузите ѝ започнаха да горят, гърлото ѝ се сви.

– Не беше само прислугата, сър.

– А, предполагам, че имате предвид нашите гостенки, дамите Дреймонд, за които не може да се каже, че са дипломатични. – Стисна устни и повдигна дебелите си вежди. – Ако дори сега се появи възможност за брак с брат ми, бас държа, че ще скочат върху нея като изгладнели кучета върху мъртъв плъх. Трябва да добавя, че самата виконтеса би била щастлива при мисълта да... забавлява херцог Солтърдън, стига да ѝ се удаде... Виждам, че не сте убедена. – Младият мъж стана от стола си и ѝ предложи ръката си. – Елате, мис Аштън. Елате, елате. Ценя верността и стриктното придържане към вашите задължения, но се съмнявам дълбоко, че той би направил някоя беля за няколкото минути, през които ще отсъстваме.

Мария остави неохотно ръкоделието си и го последва.

Докато се движеха из галерията, Бейзингстоук сочеше ту един, ту друг от портретите по стените; образите на неговите прадеди бяха запечатани завинаги върху платното с маслени бои. Минаха покрай тристагодишни вази и вековни мебели, чиято прекрасна повърхност бе скрита под стотици слоеве потъмнял пчелен восък. Погледът ѝ продължаваше да се стрелка към нейния събеседник. Високата му фигура, безупречното облекло, всичко напомняше по-скоро провинциален благородник, отколкото един от най-изтънчените английски аристократи. И освен това...

О, но той беше невероятно красив!

Влязоха в някаква стая, осветена единствено от оскъдната дневна светлина, която се промъкваше през редицата масивни прозорци на отсрещната стена.

– Милорд – промълви младата жена, докато обхващаше с поглед невероятното помещение с ламперия и постлан с плюшени килими под.

В центъра имаше пиано. Абаносовата му повърхност блестеше под кристалните полилеи над главите им.

Бейзингстоук се приближи до инструмента и прокара леко длан по полираното дърво. За момент лицето му придоби измъчено изражение. Ръката му се сви в юмрук. Когато заговори отново, гласът му прозвуча напрегнато и дори грубовато.

– Имало едно време, мис Аштън, един изключително надарен младеж, роден с рядък талант – да чува музика в съзнанието си, невероятна музика, достойна за най-великите майстори. От най-ранна възраст той изгарял от желание да вдъхва живота на тази музика... да я изкарва навън, така да се каже. Късно нощем той ставал от леглото си и идвал тук – когато всички други спели – и прекарвал часове пред това пиано, а нотите бликали от пръстите му към клавишите.

Бейзингстоук седна на широката табуретка пред инструмента, леко разкراчил крака, и пръстите му полетяха по клавишите, без да ги докосват.

– Аз понякога се промъквах на верандата, затварях очи и, обгърнат от мрака, слушах. И, изпълнен със завист се питах, защо аз също нямам такъв талант.

– За негово височество ли говорите? – попита Мария.

– Трудно е за вярване, нали, мис Аштън? Трудно е да си представи човек, че онзи мъж, или онова, което е останало от него, някога е бил музикален гений.

Бейзингстоук натисна един клавиш и звукът отекна из стаята. Когато вдигна отново очи към своята събеседничка, погледът му бе изпълнен с плам и лудост, също като на брат му.

– Трябва да разберете, скъпа, че такова лекомислено прекарване на времето просто не беше подходящо за един бъдещ херцог Солтърдън. Трябваше да се обучава на по-сериозни неща. Пази Боже един деветгодишен бъдещ херцог да не разбира в тънкости как се управлява имение, принадлежало на нашето семейство откакто Господ е създал Англия. Представяте ли си, че някога му завиждах заради факта, че докато аз скитах където си исках и с когото си избях – стига да ми бе равнопоставен, разбира се, той се затваряше с баща ми, за да се превърне в мъж, преди да бе имал възможност да бъде дете. Единственото, което имаше значение, бе херцогската титла. Потръпвам само като си представя какво може да причини на когото и да било това време.

Стана от табуретката и пресече стаята, като се насочи към група столове край прозорците. Мария го последва на пръсти, за да не смути величественото спокойствие и тишината на строгото помещение.

Бейзингстоук спря пред някакъв завит с чаршаф предмет в тъмния ъгъл зад столовете. Внимателно повдигна лененото платно и разкри недовършен портрет на изумително красивия Бейзингстоук, застанал край един стол. На него седеше жена в широка червена рокля, но без лице.

– Брат ми, мис Аштън, или онова, което бе някога херцог

Солтърдън.

Мария преглътна с усилие и поклати невярващо глава.

– Не може да бъде. Това там сте вие...

Събеседникът ѝ застана до картината, зае позата на мъжа върху платното, поставил едната си ръка върху облегалката на стола, другата пъхнал небрежно в джоба на бричовите си.

Вперила поглед в портрета, младата жена се приближи към него, неспособна да се отдели от очите, които я наблюдаваха – дълбоки, страстни, едновременно пламенни и студени като острието на сабя.

Това не бяха милите очи на лорд Бейзингстоук! Нито пък беше негова опасната, каменна мъжественост на острието му черти. Но... те нямаха нищо общо и с човека, когото бе наета да гледа. Не, мъжът на картината не бе ни най-малко дивак или звяр, а олицетворение на изтънчеността.

– Жената – промълви тя, като си наложи да погледне недовършената фигура на стола. – Коя е тя?

За момент погледът на нейния събеседник се премрежи; той стисна челюсти и разтегна устни в усмивка, с която заприлича много на известния си брат.

– Скъпа ми мис Аштън, това е бъдещата херцогиня Солтърдън – красивата бъдеща съпруга... лейди Лора Дънсуърти Ронсвил.

ШЕСТА ГЛАВА

Върху инкрустираното със слонова кост писалище, на което бе изобразен фамилният герб на херцога, Мария направи последен опит да опише преживяванията си в едно писмо до Джон и в друго – до майка си, макар да знаеше, че никога нямаше да ги изпрати. Джон, разбира се, щеше да се развълнува много на всяка дума, която получише от нея. Посланието ѝ щеше да го окуражи, да го накара да повярва, че все още имаше надежда за него... за тях. Нямаше да се изненада дори ако той дойдеше в Торн Роуз, за да я убеди да си тръгне, да се омъжи за него... да прекара остатъка от живота си подобно на своята майка.

Младата жена смачка листа и го захвърли на пода. Защо не можеше да се съсредоточи върху нищо друго, освен върху образите от картината? Онзи човек не беше звяр. Нито чудовище. Единствено олицетворение на власт и изтънченост... не, на крайна арогантност. Невероятно самоуверен мъж. Който освен това излъчваше такава мъжественост, че я караше да се чувства... как всъщност я караше да се чувства?

Напрегната, затаила дъх... това бе слабо определение. Очевидно беше глупаво момиче. Лудо дете. Баща ѝ несъмнено имаше право.

От стаята на Солтърдън се носеха шумове от шетнята на Гъртруд, която се суетеше между масата и столовете, бършеше праха, нареждаше възглавниците, сменяше мръсните чаршафи. Тадеус и другият прислужник вече трябва да бяха изкъпали и облекли херцога.

Мария застана на прага и заглежда ярко осветената стая, докато откри негово височество, както обикновено разположен до прозореца, да се взира през него. И както винаги след като го бяха къпали, в стаята се носеше уханье на виолетки.

Икономката вдигна поглед и се усмихна.

– Написа ли си писмата, скъпа?

Мария кимна и влезе в стаята. Поколеба се край тоалетната масичка, пренареди жълтите и пурпурните цветя в кристалната ваза. След това погледна неохотно към отражението си в огледалото. Жената, която стоеше насреща ѝ, с големи сини очи, овално лице, оброчено от сребристобели кичури и розова, леко нацупена уста, беше наистина почти дете, но не и жена, колкото и да се стараше да се държи като възрастен човек.

– Нищо чудно, че лорд Бейзингстоук се изуми, когато ме видя –

заразсъждава на глас тя. – Аз наистина съм дете. За какво е мислела нейно височество, когато ме е наела?

Гъртруд се спусна към нея, а парцалът за прах се замята като знаме в ръката ѝ.

– Ти си една добра душа, скъпа, а туй ѝ е най-нужно на нейно височество. Човек, изпълнен със състрадание и разбиране.

Мария се приближи до прозореца, постоя за момент така, вперила поглед в хълмовете насреща, след което го насочи към своя повереник. Образът в съзнанието ѝ имаше изсечени като от гранит черти и изгарящи сиви очи. Сега вече знаеше какъв е бил някога негово височество.

– Гърти, Бейзингстоун е красив мъж, не мислиш ли?

– Не ѝ по-красив от Солтърдън – заяви гордо слугинята и плесна във въздуха с парцала.

– Чертите на Бейзингстоун са прекрасно оформени.

– Както бяха... съ... на негово височество.

– Усмивката му е мила и искрена.

Гъртруд спря да бърше праха и отвърна замислено:

– Признавам, че „мила и искрена“ не описват точно усмивката на херцога. По-скоро – развратен и дързък. Двамата може да си приличаха като две зърна в една бобова шушулка, но като характери бяха съвсем различни – като деня и нощта.

– Така казваш ти – отвърна разсеяно Мария, заобиколи стола на болния и се взря в лицето му, скрито под неподдържаната брада. Прокара леко пръсти по рамото му. – Ако се вярва на онова, което чух, настоящата му маска би му подхождала най-много, и въпреки това... може ли, какъвто и да е, да бъде такъв ловък манипулатор и хедонист; така описват негово височество всички, които са му били близки?

Младата жена се надвеси и се вгледа в сивите му очи. Почувства се като хипнотизирана от напрегнатия поглед, който сякаш бе вперил в нея. За разлика от този на Бейзингстоук, в неговия видя лудост, празнота, която щеше да унищожи с лекота способността му да съществува нормално в своето общество.

– Явно си живяла прекалено изолирано с твоя свят баща, щом не знайш какъв е отговорът на туй – отвърна Гъртруд. – Не искам да очерням името на негово височество, но „хедонистичен“ не дава и слаба представа за начина му на живот. Ако общественото положение не бе достатъчно да му даде онуй или онзи, когото пожелаеше, туй го правеше външността му.

– Не се учудвам – промълви замислено Мария, припомнила си как

красотата на Бейзингстоук не ѝ бе позволила да откъсне погледа си от него (да не говорим за неприятните дами Дреймонд) през последните дни.

– И въпреки това негово височество е стигнал дотук – каза на себе си тя. Усети се, изправи рамене и се обърна към икономката. – Донеси ми гореща вода, сапун за бръснене и бръснач.

– К'во каза, момиче?

– Мисля да го обръсна.

– Но...

– Вече видях как би трябвало да изглежда и то не е това, което виждам в момента. Направи каквото ти казах, преди да съм се разколебала и да съм променила намерението си.

След десет минути Гъртруд се върна с желаните неща, поставени на поднос, и ги остави до мис Аштън. Върната слугиня се суетеше като разтревожена квачка.

– Това е всичко – обяви Мария.

– Но, мис, когато опитахме да го обръснем и подстрижем преди...

– Моля те! И без това съм достатъчно нервна, скъпа Гъртруд.

Икономката изсумтя и напусна неохотно стаята, като си мърмореше под носа и кършеше ръце.

Младата жена започна да разнася топлата пяна по брадатото лице на среща си, по бузите, под носа, по брадата. Ръцете ѝ трепереха. Първия път, когато бе бръснала Пол, го беше порязала. Не много, но достатъчно, за да го накара да охне изненадан и да я погледне толкова жално, че ѝ се бе приплакало.

Внимателно, внимателно. Боже, спри треперенето на ръката ѝ.

– Няма за какво да се нервирам – прошепна тя. – Единствено притеснението кара пръстите ми да треперят...

И смешното желание да видя лицето му, същото лице, което я бе омагьосало в мига, в който бе видяла брат му... от мига, в който бе съзряла лицето и на Солтърдън на онзи сватбен портрет.

Един мах с бръснача.

Дишай дълбоко.

Не толкова бързо.

Внимателно! Леко!

Докосвай съвсем леко, както те учеше Пол, и поддържай чисто острието.

– Тъпият бръснач ще разкъса кожата, а няма да я пореже – беше заявил брат ѝ непосредствено преди да го пореже за втори път.

Мария затвори очи, преглътна с усилие и се помъчи да се успокои.

Ръката обхвана гърлото ѝ така внезапно и буйно, че ѝ причерня за момент. Опита да извика. Невъзможно! Не можеше да диша. Светът бе обвит в червена мъгла от болка и задушаване. Ръцете ѝ се мятаха във въздуха. Ритна поставката и порцелановият леген полетя към пода и се разби с трясък.

– Божке! Той пак започна! Помощ! Някой да помогне! Той съ нахвърли върху мис Аштън! – изпищя от прага Гъртруд.

Мария заби нокти в ръката – в менгемето – което не ѝ даваше да диша.

– Пусни я! Престани! Ще я убиеш!

– Проклето копеле, убиец! – извика Тадеус и опита да отдели пръстите на херцога от врата ѝ.

– М-моля ви – успя да прошепне най-сетне младата жена, като насочи с усилие поглед към очите му; те вече не бяха празни и безволеви, а побеснели от гняв, по-ужасни от всичко, което бе виждала досега. – Ваше... височество... моля ви...

Очите се разшириха за момент, после се присвиха. Изсъска през зъби нещо, което наподобяваше „Азмишакапреклецвет!“⁴. Пръстите му отслабиха натиска си; той я разтърси, сякаш бе коледна гъска, готова за печене.

– Не... разбирам... – опита да извика тя, преди да я разтърси отново; този път толкова силно, че стъпалата ѝ се отделиха от пода, а светът се ограничи с очите му, които гледаха убийствено.

– Копеле! – извика отново Тадеус и се спусна към ръжена.

Гъртруд се разпищя и хукна към него, като размахваше ръце. Дватамата се сблъскаха толкова силно, че се стовариха на пода, сред сапунената вода и разбития порцелан.

Вкопчила ръце в дланите на Солтърдън, Мария опитваше да съсредоточи вниманието си колкото се може по-спокойно в лицето му. Невъзможно! Мили Боже, щеше да умре. Той щеше да я убие. Същият човек, на когото бе опитвала така всеотдайно да помогне и в когото дори бе започнала да се влюбва (глупаво, умствено недоразвито, ненормално и наивно дете!), я усмъртяваше със собствените си ръце, като същевременно се опитваше непохватно да изговори нещо.

– Аз... миша... ка... прекле... цвет! – извика отново той.

Мария положи всичките си сили, за да се концентрира върху устата му, тъй като погледът ѝ започваше да се замъглява бързо.

Привлече я още по-близо, толкова близо, че вече усещаше дъха му

по болезнено пламналата си кожа, той изръмжа мъчително бавно:

– Аз... мириша... като... проклето... цвете!

А след това с рев, по-скоро животински, отколкото човешки, херцогът я пусна. Тя полетя върху Гъртруд, която междуременно бе успяла да се надигне на ръце и колене, и се стовари на пода.

Младата жена пое с пълни гърди въздух; за един изпълнен с ужас момент той обаче като че ли не искаше да влезе в гърдите ѝ, но след това нахлу като вряща течност в дробовете ѝ и раздра гърлото ѝ като бръснача, който още в началото на тази сцена бе полетял в един от ъглите на стаята.

Засипваше я хаос от звуци, усилян още повече от бученето в ушите ѝ. Викаха жени, чупеха се стъкла, Тадеус псуваше.

Някой извика името ѝ.

– Мис Аштън? Мис Аштън? К'во да прайм сега с него?

Мария опита да се изправи до седнало положение, притиснала длан към устата си от страх да не се разкрещи – очевидно закъсняла реакция – или да не се разплаче, което правеше винаги, когато бе уплашена или ядосана. Кръвта бучеше като хиляди пчели зад носа и в ушите ѝ.

– К'во шъ кажете да го прайм сега? – чу се отново гласът. Този път позна, че принадлежи на икономката, но все още не можеше да фокусира погледа си. Стаята тънеше в мъгла, сред която се носеха напред някакви разляти форми. До слуха ѝ достигна и някакво ужасно ръмжене като от ранен вълк. – Мис Аштън?

Мария успя да се надигне на ръце и колене, като се олюляваше напредназад, докато светът придоби формата на самотна фигура, просната на пода с разперени крайници, затиснати от Тадеус и още неколцина слуги.

– Стола – успя да произнесе тя и се разкашля силно в дланта си.

Поставиха херцога отново на стола му. С паднали върху небръснатото лице коси, с хищнически оголени зъби, нейният господар не свалише изгарящия си поглед от лицето ѝ и ръмжеше:

– Коя... по дяволите... си... ти?

Тадеус ѝ помогна да се изправи. Подкрепяна от ръката му, обгърнала талията ѝ, младата жена продължаваше да притиска длан към гърлото си и да поема мъчително една след друга глътки въздух. Малко по малко мозъкът ѝ започна да функционира нормално и шокът ѝ започна да се измества от гняв.

– Ваше височество, херцогинята ме нае за да...

– Махай се... оттук! – извика Солтърдън и се огледа за нещо, което

да счупи.

Покрита със сапунена пяна и със скърцащи от водата обувки, Гъртруд се спусна към нея.

– По-добре го остави, моме. Той шъ съ успокои в крайна сметка...

– Не, няма да го оставя! – отговори разгорещено Мария, отблъсна Тадеус и се приближи към своя повереник, стиснал с всичка сила страничните облегалки на стола си. – Очевидно негово височество е преценил, че трябва да счупи легена с водата, Гъртруд. Би ли била така добра да ми донесеш друг?

Слугинята хлъцна.

– Не може да искати да опитати отново.

Мис Аштън започна да събира парчетата счупен порцелан, пръснати сред локви сапунена вода. Вдигна бръснача, повъртя го в ръката си и се обърна към херцога, който я наблюдаваше, присвил подозрително очи.

– Мисля, че не е искал да ми стори нищо лошо – заяви най-сетне тя с възможно най-твърд за дадените обстоятелства глас. Вената на врата й пулсираше, а гърлото я болеше така, сякаш току-що бе погълнала горящ въглен. Въпреки това се приближи предпазливо към своя пациент. – Струва ми се, че се е пробудил от... дрямката си и... се е уплашил.

Солтърдън я следваше с вълчия си поглед; горната му устна потрепваше леко.

– Когато страхът скове волята ни за живот, нашите реакции, колкото и да са човешки, понякога може да се окажат над способността ни да ги контролираме. Да вземем за пример мен самата. В някои моменти, когато негово височество опитваше да ме задуши, аз бях готова да сторя всичко, за да го възпра, дори да го нараня.

– Боже! – възкликна Тадеус. – Ти си не по-малко глупава от него.

– Не съвсем, Тадеус. Дори едно животно може да бъде убедено, стига да се действа с търпение и доброта. Разбира се негово височество не е животно, а човешко същество. Човек. Разумна, интелигентна личност, способна да действа с достойнството, сред което е родена.

Солтърдън насочи юмука си срещу нея.

Младата жена отскочи, плъзна се на парче сапун и падна по задник така силно, че за момент занемя.

– От друга страна, я ми донеси въжетата, с които сте го връзвали преди. От време на време дори животните трябва да бъдат учени да уважават ръката, която ги храни!

* * *

Синините изпъкваха ярко на бялата ѝ кожа. Бяха пет на брой, малки пурпурни кръгчета, четири от едната страна на врата ѝ, а последното – от другата.

През последния четвърт час от стаята на негово височество не се бе чул никакъв звук. Слава Богу. Силата, която бе демонстрирала заради Гъртруд и Тадеус, я бе изтощила достатъчно, за да излезе от помещението под претекст, че трябва да смени мокрите си дрехи.

През последните трийсет минути се бе люляла напред-назад на стола пред огледалото на тоалетната масичка и бе наблюдавала как се по-дува вратът ѝ. Бе изпробвала стотина извинения за това, защо трябва да напусне Торн Роуз и да се върне в бащиния си дом. Тази мисъл обаче бе достатъчна, за да прободне сърцето ѝ със смразяващ ужас.

Нямаше съмнение, че в такъв случай щеше да прекара следващата година от живота си на колене, за да проси прошка от Бога, задето бе опозорила баща си.

Кое щеше да бъде по-голям ад? Да остане в Торн Роуз... или да се върне в дома си?

Най-сетне събра достатъчно смелост, за да влезе в стаята на Солтърдън.

Той стоеше неподвижно на стола си пред огъня, с привързани към страничните облегалки китки. Тадеус се суетеше наоколо, пъхнал ръце в колана на широките си панталони, с разпилени върху челото червеникави коси. Щом я видя, спря да се движи и се вторачи в нея.

Едва тогава забеляза Бейзингстоук, застанал край прозореца с кръстосани пред гърдите ръце. Беше свалил сакото си и останал по добре ушитата си риза. Погледна я, извил нагоре едната си вежда; устата му бе събрана в мрачна линия.

Мария докосна врата си, като премести поглед от него към брат му, който продължаваше да се взира в пламъците. Дали се бе оттеглил отново обратно в своя собствен ад?

Господ да ѝ е на помощ, но се надяваше да е така.

– Мис Аштън – произнесе тихо, меко, съчувствено Бейзингстоук.

– Недейте – възкликна дрезгаво тя. – Страхувам се, че отново ще ме обземат емоциите. А в такъв случай не съм в най-добрата си форма.

Младият мъж се приближи до нея, подпря брадичката ѝ с показалец и повдигна леко главата ѝ на една страна.

– Копеле – промърмори под носа си той, а след това се опита да

смекчи гнева си с една невероятна усмивка. – Знам, че това надали ще ви утеши кой знае колко, но ако негово височество бе с всичкия си, никога нямаше да се случи подобно нещо. Макар да бе донякъде безцеремонен в сърдечните отношения, никога не съм чувал да е наранявал физически някоя жена. Можете да си поплачете, разбира се. Това няма да развали ни най-малко мнението ми за вас.

Мария поклати глава в знак на отрицание, макар очите ѝ да започваха да се изпълват със сълзи. Не смееше да премигне, иначе щяха да покапят. Малко хора обаче се бяха отнасяли към нея толкова мило и с такова съчувствие. Само това бе достатъчно, за да я съкруши.

Бейзингстоук отстъпи, заобиколи брат си, който продължаваше да сезира в огъня, свил в юмруци вързаните си ръце. Приличаше на напълно съсипан човек.

Неговият близък постави длан върху рамото му и го възнагради с лишена от всякаква емоция усмивка.

– По време на отсъствието ви, мис Ашгън, поговорих нашироко с Трей. Мисля, че слушаше. Мога само да предполагам дали е разбирал. Напомних му, че и вие, подобно на другите преди вас, сте наета от херцогинята, за да му помогне. Тя обаче вече се умори да слуша за словесните му и физически насилия през последната година. – И, вече по-сърдито, додаде: – Ако негово височество не желае да се озове до края на живота си в психиатрия, трябва да се постарее да сдържа гнева си. И да помисли да излезе от това състояние, което сякаш вика: „Съжали ме“. Аз лично го намирам за отблъскващо досадно.

Херцогът се размърда, отпусна юмруци и отново ги сви.

Бейзингстоук доближи устни до ухото на своя близък и прошепна:

– Но, двамата с Трей никога не сме били на едно мнение относно това как е най-приемливо да се отнасяме към света като цяло. Нали, скъпи братко? И не съм ли повтарял често, че ако обширните владения на херцогинята преминеха в моите ръце, щях да се погрижа да бъдат обслужвани внимателно, дори предпазливо? Под „внимателно“ имам предвид „оскъдно“, като например издръжката на непокорни гении и т.н. Мис Ашгън?

– Д-да, ваше височество?

– Струва ми се, че искахте да го приведете в приличен вид?

Младата жена кимна.

– Донесете бръснача и пяната.

И той нави ръкавите и оголи загорелите си ръце. Дланите му, видя с изненада тя, изглеждаха загрубели като на фермер.

Когато му подаде бърснача и пяната, той поклати глава.

– Аз съм тук само за морална подкрепа, мис Аштън. Ще му напомням, че ако се държи неестествено, както е направил преди малко, ще се заема лично с бърсенето.

И намигна на брат си, който продължи да не му обръща внимание.

Едва сега Мария погледна към Солтърдън, към същите очи, които до неотдавна бяха горели с такъв гняв и омраза. Бавно, съвсем бавно сега те се обърнаха към нея. В тях вече нямаше гняв. Нито отчаяние. Сивите орбити отразяваха объркване и страх, които я разтърсиха също така силно, както и неотдавнашното му избухване.

– Няма да ти сторим нищо лошо – увери го тя с възможно най-върд глас.

Усилието да говори изгаряше гърлото ѝ. Усещаше всеки пурпурен белег като остър камък, забит в плътта ѝ.

Щом допря предпазливо острието до бузата на херцога, младата жена почувства напрежението в погледа му, забеляза капчиците пот, които се появиха по челото и слепоочията му.

– Уплашен е – обърна се към брат му младата жена.

– Защото знае, че ще му прережа гърлото, ако се опита отново да ви направи нещо – отвърна с подигравателна усмивка той. – Или, още по-добре, ще покания дамите Дреймонд да хвърлят един поглед върху онова, в което се е превърнал негово височество. Видях ги да обикалят из коридорите на Торн Роуз над десетина пъти през последните дни с надеждата да зърнат „ревящото чудовище“. Лондон несъмнено ще закипи в резултат на подробното описание на нашия войнствен херцог, още преди да е свършила седмицата.

Ако случаят не беше толкова сериозен, Мария сигурно щеше да се размее, тъй като заплахата на Бейзингстоук бе засегнала оголен нерв. Вълчите очи на брат му се присвиха. Издаде някакъв дълбок гърлен звук, който би бил заплашителен, ако положението бе повече на негова страна.

Сърцето биеше бясно в гърдите, гърлото и ушите ѝ. Отново намаза пяната по челюстите, под носа, по брадата. Въздухът натежа от напрежение.

– В случай, че сте забравил, ваше височество, името ми е Мария Аштън – представи се сухо тя, като се съсредоточи върху бузата му, а не върху очите, които не се отделяха от лицето ѝ.

О, само да можеше да спре трептенето на ръката си. Нямаше от какво да се страхува, китките му бяха завързани, а Тадеус се въртеше

някъде отзад. Бейзингстоук стоеше до нея, солиден като часовей; цялото му поведение представляваше явна заплаха към близника му, ако решеше да предприеме нещо страшно.

– Нейно височество ме нае да ви правя компания. Подозирам, че се чувствате доста самотен тук.

Внезапно херцогът изръмжа ядосано и извърна рязко глава.

Бръсначът разряза бузата му.

Младата жена хлъцна. Огорчението ѝ нарасна още повече при вида на кръвта, която оцвети в розово пяната наоколо само за секунди.

– Вижте какво направихте – възкликна тя, но веднага прехапа устни и се помоли за търпение и спокойствие. – Умолявам ви, ваше височество, да запазите спокойствие, ако не желаете да бъдете възпрян насилствено.

Минаха няколко секунди. Тъй като той не направи друг опит да се разбунтува, тя продължи работата си внимателно, изключително внимателно, в очакване на нов пристъп на гняв, тъй като нейният повереник определено изглеждаше готов да избухне по най-малкия повод.

Той обаче не направи друг опит да протестира. Просто впери поглед в някаква далечна точка в стаята и, като скръцна със зъби и стисна юмруци, я остави да довърши тежката задача – да избърсне дългите косми от лицето му.

Най-сетне Мария отстъпи назад, пое си пресежливо дъх, изпълнена с облекчение, и все още с бръснача в ръка, се взря в своето творение.

– О! – прошепна тя и настроението ѝ се проясни значително.

Омайващите черти, пленили въображението ѝ след пристигането на Бейзингстоук, сега се разкриваха пред очите ѝ; оглеждаше всяка подробност и я намираше действително очарователна, макар и доста по-остра и сурова от тези на брат му или дори от нарисуваните върху сватбения му портрет.

Забравила за Тадеус, който бе спрял да ходи напред-назад из стаята, забравила дори лорд Бейзингстоук, застанал до нея с ръце в джобовете, младата жена взе едно огледало и го подаде на своя повереник.

– Виж се – помоли го тя. – Така не е ли по-добре, ваше височество? Този образ не е ли по-достоеен за един истински аристократ, заслужил титлата си?

Предпазливо, неохотно, Солтърдън премести поглед към огледалото.

С непрекъснато разширяваща се усмивка на лицето, със замъглени от удоволствие очи, Мария се отпусна на колене до стола на херцога и

се взря заедно с него в огледалния образ... по-скоро в образите на двамата. Бузите ѝ поруменияха от радост. Очите ѝ пламнаха от възбуждане.

– Нали все пак е красив? – попита тихо тя. – Не е звяр, сър. Не е дракон. Не е вълк. Човек, благословен с невероятна красота.

Нейният повереник съзерцаваше отражението си недоверчиво, без да мига, сякаш пред него се намираще някакъв непознат. По лицето му преминаха безброй емоции: объркване, безсилие, отчаяние.

Затвори очи и извърна глава. Гневът започна да се връща, да завладява чертите му, да превръща челюстта му в гранит, да набраздява челото му. Вените на врата му изпъкнаха, когато се помъчи да се отърве както от огледалото, така и от възжетата, с които го бяха привързали към инвалидния стол.

Мария пусна огледалото на пода, скочи на крака, поколеба се за момент, после обхвана лицето му в дланите си, макар той да въртеше глава наляво-надясно.

– Престанете! – възкликна умолително тя. – Много ви моля, ваше височество. В това няма нищо страшно, къмна се. Това не е лицето на някой непознат, а вашето собствено. Защо бягате от него?

Солтърдън издаде някакъв звук, в който се чувстваше повече болка, отколкото гняв, като я принуди да го сграбчи за косите, за да може да го погледне право в очите. Лицето му бе изкривено от силни емоции.

– Искаш ли да донеса още възжета? – провикна се Тадеус.

– Не, не възжета – побърза да отвърне Мария. – Той има нужда от съчувствие, не от още жестокост.

– Той иска да ти скърши врата.

Слугата пристъпваше нервно от крак на крак, готов да скочи при първия признак за ново нападение; възпираше го единствено присъствието на Бейзингстоук.

– Моля ви – промълви младата жена. – Искам само да помогна, ваше височество. Няма от какво да се страхувате. Или да се срамувате. Вие сте... забележително красив.

Думите ѝ като че ли го поуспокоиха. Или просто се бе уморил от вътрешната си борба. Малко по малко тялото му се отпусна и, макар да продължаваше да държи главата си извърната встрани, болката и гневът се превърнаха отново в безизразност.

СЕДМА ГЛАВА

Беше топло февруарско утро. От покафенялата трева се издигаше топла мъгла и почти веднага се разпръскваше на слънцето; то грееше толкова ярко, че въздухът бе топъл като през лятото. Пролетта изглежда бе пристигнала забележително рано и макар до края на втория месец на годината да оставаха още един-два дена, птиците и напъпилите дървета очевидно се готвеха да бият всички рекорди и да убедят обитателите на Торн Роуз, че зимата е останала зад гърба им.

Обикновено веселото, слънчево утро кара човек да се чувства ако не щастлив, то поне устремен към щастието. Мария бе прекарала една безкрайна нощ. Беше се въртяла и мятала в леглото, а когато бе станала от измачканите чаршафи, в огледалото насреща си видя изпитото, измъчено лице на някоя бездомница. Щом обаче отвори прозорците и в стаята ѝ нахлу свежият въздух на този като че ли пролетен ден, тя се оживи веднага.

Тъй като се бе успала, младата жена побърза да приключи с тоалета си. Зае се първо с косата, която реса с четката, докато заблестя, а след това я завърза на топка на тила си; така придобиваше съвсем благоприличен вид. Нейният господар вече беше на себе си. Часовете и дните, в които можеше да си мечтае необезпокоявана, бяха отминали. Край на фантазиите за разходки из околностите и игра с пеперудите, или за зачакки с бърбривите катерици.

Освен това снощи, по време на вечеря, Бейзингстоук бе обявил, че си тръгва тази сутрин и бе настоял топло дамите Дреймонд да го придружат обратно до Лондон. Щял да се погрижи кочияшът им, Клайд, да намери пътя до дома веднага щом се оправи, но Мария подозираше, че трябваше да подложат слугата на силен натиск, за да го принудят да се раздели скоро с Гъртруд.

Мис Ашгън постави дантеленото боне и го завърза под брадичката си. Пъргаво сложи една от двете си черни рокли и кожените обувки, подскокна на един крак до вратата на Солтърдън и спря на прага, за да разбере какво е настроението в стаята му, оживена от типична за късното утро дейност. Наведена над леглото на херцога, Моли събираще чаршафите, а задните части на глезените и прасците ѝ надничаха изпод колосаната пола. Икономката махаше паяжина на един от полилеите, а трета слугиня, застанала на колене, обираше мъха от килима.

– Къде е той? – попита младата жена; и трите прислужнички вдигнаха изненадано глави. – Негово височество, къде е?

– Лорд Бейзингстоук реши, чи на негово височество шъ му съ отрази добре да подиша малко свеж въздух – отвърна Гъртруд. – Мисля, чи закара инвалидния му стол към конюшната. Негово височество обича да наблюдава от верандата как разхождат конете му.

– Значи е... на себе си?

– Да – кимна икономката. – Необщителен кат' винаги, но поне не ни крещи и не ни напада. Побързай, скъпа. Ти също можеш да се порадваш на животинките.

– Да, така и ще направя – засмя се възбудено Мария.

И излезе от къщата. Покритите с камък пътеки се редуваха една след друга. Тук-там се виждаха естествени и изкуствени езерца и във всички тях грациозни лебеди с извити като дъга шии се плъзгаха по гладката им като стъкло повърхност. Имаше полусрутени каменни стени, обрасли с бръшлян, а пътеката понякога се препречваше от къпинови храсти. От време на време пред очите й попадаха малки полегати възвишения, а когато достигаше върха им пред погледа й се ширваше море от бледи минзухарови филизи.

Във всичко това имаше нещо мистично и то я караше да се чувства като лекомислено дете. Ако Пол беше тук, сигурно щеше да я подразни, че под цветовете на камбанките и анемониите се крият феи. Ах, ама той наистина много обичаше да я дразни!

Най-сетне откри своя повереник там, където го бе оставил брат му – на една малка веранда, която първоначално не й се стори нищо повече от гладка зелена повърхност, заобиколена от кафеникави папрати във формата на широки ветрила. Когато се приближи обаче се оказа, че покритият с мъх каменен под на верандата е свързан с очарователна къщичка, намираща се в близост до пръснати във всички посоки каменни конюшни.

Гледката я накара за момент да забрави всичко друго. Сърцето изпърха в гърдите й.

Къде бе останала обичайната строгост на чертите му? Колко гладко беше челото му! Колко мека беше линията на устните му, които изглеждаха почти усмихнати.

Не. Невъзможно. Единствено танцуващата около главата и раменете слънчева светлина му придаваше толкова спокоен и почти... щастлив вид. Само прохладата на вятъра бе зачервила бузите му, сякаш се готвеше да се размее от удоволствие.

Тя обаче продължаваше да стои като закована, неспособна да помръдне, хипнотизирана от играта на светлосенките върху лицето му. Колко красив и почти по детски невинен изглеждаше на слънцето този мъж, докато вятърът галеше замръзналите му бузи и флиртуваше с буйните му коси. Одеялото, което обикновено покриваше скута му, лежеше на купчина върху краката му. Топлият шал, с който Гъртруд му бе увила врата и раменете, висеше от облегалката на стола, развяван от време на време от някой по-рязък полъх на вятъра.

– Мис Аштън.

Младата жена подскочи и се обърна. Бейзингстоук стоеше в сенчестия тунел от брястове, вдигнал яката на палтото си.

– Добро утро – усмихна се той. – Ходих да ви търся. Реших, че една разходка с нас около конюшните би ви доставила удоволствие. – Преди да успее да му отговори, той я хвана за ръката и я помъкна напред. – Предполагам, че са ви запознали със страстта на моя брат към арабските коне.

– Донякъде, сър.

– Екзотични същества, мис Аштън, както скоро ще се убедите сама. Баща ни също е имал голяма слабост към тях. Изминал целия път до Арабия, за да купи няколко. И точно на обратния път към къщи корабът ни... – Пое си дълбоко въздух и бавно го изпусна през ноздрите си. – Гледайте къде стъпвате. Внимателно. Пътеката като че ли започна да се руши, откакто брат ми е вързан да си стои из стаите. Не обръщайте внимание на онова, което ви казах за кораба. То вече е без значение. По-добре да не мислим за случилото се. Та говорехме за коне. Арабски, мис Аштън. Моята съпруга, Миракъл, притежаваше десетина, ако не и повече, когато се запознах с нея...

– Миракъл?

Мария прескочи ниско пълзящия стрък кафяв бръшлян, спря, колкото да изложи за миг лице на слънцето, и продължи да върви редом със своя спътник.

– Да, Миракъл¹ – потвърди той.

– Колко прелестно необичайно, милорд.

– Тя самата е прелестно необичайна, мис Аштън. Както и нейните коне. Скоро след сватбата ни тя подари няколко от тях на брат ми: един жребец на име Ноблес, една кобила, наречена Наппърл, и едно жребче от нейния жребец Напитов, което Трей кръсти Напполеон. Кълна се, че

1. Чудо – бел.ред.

тези коне промениха живота на брат ми. Той прекарваше много по-малко време в хазартни игри, отколкото на гърба на Ноблес.

– Винаги съм казвала, милорд, че човек, който е добър с конете, е добър не само по сърце, а и по душа. Казват, сър, че циганското злато не дрънчи и не лъщи. То блести на слънце и цвили на сянка.

– Поговорка на самите цигани, предполагам – усмихна се Бейзингстоук.

Младата жена се засмя весело и забърза напред. Ясното утро и свежият вятър я зареждаха с енергия и я караха да трепти от подновения си ентузиазъм във връзка с трудната ѝ задача. Мили Боже, откога не се бе чувствала така безгрижна и лека?

Щом стигна до верандата, заяви с ясен и чист глас, който можеше да извади от мислите му и най-задълбочения мечтател.

– Добро утро, ваше височество.

Той обаче не помръдна.

Заобиколи го, като оставяше почетно разстояние помежду им и се вгледа в профила му, целуван еднакво ревностно и от слънцето, и от вятъра; той се вираше натам, където един коняр упражняваше буен, кафеникавочервеникав кон. Колко слабо и стоическо изглеждаше гладко избръснатото му лице. Може би преди малко само си бе въобразила изписаното по него удоволствие. Определено сега почти нищо в него не излъчваше спокойствие.

– Добро утро – повтори по-твърдо младата жена. – Великолепна сутрин, нали, ваше височество?

Никакъв отговор.

Тя вдигна падналото одеяло и го сгъна надве, преди да се приведе предпазливо и да завие с него краката му.

– Колко сте красив тази сутрин и какъв изтънчен вид имате, ваше височество. Какви прекрасни кожени бричове и...

Той грабна завивката от ръцете ѝ и я захвърли на каменния под. Все така без да я погледне, без да издаде звук.

Пулсът ѝ се ускори, дъхът заседна в гърлото ѝ, което и без това още я наболяваше от снощните преживелици. Мария запристъпва неуверено на пръсти, като местеше очи, изпълнени с напрежение и страх, първо към Бейзингстоук, който наблюдаваше брат си с леко раздражение, после към тези ръце, твърди като наковални, които едва не бяха отнели живота ѝ предишната вечер.

Вдигна отново одеялото.

– Въздухът е студен, ваше височество. Ако можехте да видите

бузите си, как са почервенели от студа, а устните ви дори са посинели леко... не бих искала да се разболеете от пневмония, сър.

И тя зави отново краката му с одеялцето, пъкна краищата под бедрата му и посегна предпазливо към шала.

Той сграбчи китката ѝ. Едва тогава насочи към нея безмилостните си сиви очи; гладко обръснатата му челюст потрепваше гневно и войнствено. Чак сега младата жена осъзна колко близко до неговото бе лицето ѝ, неприлично близко. Топлият му дъх галеше бузата и устата ѝ. Очите му с цвят на пепел бяха осеяни със златисти точки, които не беше забелязвала досега.

– Сър – заяви сухо тя, – причинявате ми болка.

Пръстите му обаче продължиха да я стискат като клещи още един безкрайно дълъг миг, през който тя се запита дали ще се наложи да потърси помощта на брат му.

Най-сетне, малко по малко, натискът отслабна, така че тя успя да издърпа ръката си. Вдигна я пред гърдите си и започна да я масажира с другата, за да намали силната болка. Нямаше да заплаче, нямаше да издаде колко бе ядосана и обидена от упоритото нападателното му поведение към нея. Тогава забеляза отместената встрани количка с храна.

В желанието си да намали напрежението, Мария обяви с привидно безгрижие:

– Виждам, че сте отказал да закусите. Но сигурно сте гладен. Я да видим какво ви е приготвил готвачът?

Повдигна един след друг сребърните капаци. Под тях видя почти изстинали баница с дроб и гъби, яребишки бутчета, наденички и яйца а ла крал Джордж, печени домати и пресни плодове.

– Ама това е истински пир, сър. Тук все трябва да има нещо, което обичате. Ще сложа в една чиния по малко от всичко. Нищо не увеличава апетита така, както едно хубаво, студено утро.

Успя да се усмихне, когато постави на скута му един поднос и отстъпи, изпълнена с тревожно очакване.

Той я гледаше.

– Яжте – окуражи го младата жена; усмивката ѝ започваше да избледнява, тъй като той нито помръдваше, нито говореше. – Може би ви е нужна помощ – предложи по-тихо тя. Пое си дъх, придърпа един стол и се настани върху него. Наряза на хапки наденичките с яйцата и посипаните със захар горски плодове. Набоде храна на вилицата и я поднесе към устата му.

Нищо.

– Само една хапчица, сър. Сигурна съм, че много ще ви се услади...
Херцогът извърна лице.

Тя последва решително устата му с вилицата.

– Трябва да ядете. Мъж с вашите размери не може да живее само от въздуха...

Той се обърна на другата страна.

– Ако не заради вас самия, тогава заради баба ви и брат ви...

Негово височество блъсна отново ръката ѝ; яйцата и наденичките се пръснаха върху скута и краката ѝ. След това с другата си ръка измъкна рязко вилицата; жестът бе по-скоро механичен, отколкото човешки. И тогава я пусна.

Решително, съсредоточено и очевидно изпълнен с бурни емоции, Солтърдън опита да си послужи сам с прибора. Старанията му обаче се проваляха. Най-накрая, в пристъп на гняв и раздразнение, блъсна подноса от скута си; той се разби в краката на Мария.

Бейзингстоук пристъпи към нея, но тя вдигна ръка, за да го възпре.

Постоя известно време неподвижно, след това стана от стола, изтърси яйцето, което висеше упорито на глезена ѝ, прескочи разбития порцелан, извади друга чиния от сервирната количка и отново натрупа храна отгоре ѝ.

– Очевидно, ваше височество, желаете да се храните и то да се храните сам. И това е напълно разбираемо, тъй като вие сте много горд човек и настоящата неспособност да се грижите сам за себе си ви е непоносима. Но, умолявам ви... позволете ми да ви помогна.

Той я гледаше.

Тя също го гледаше.

Най-после херцогът отвори уста и младата жена започна да го храни.

* * *

В далечината, окуражаван от опитния коняр, Ноблес се движеше в тръс, като вдигаше високо копита; мускулите на раменете и хълбоците му потрепваха, а от ноздрите му излизаше пара. Солтърдън го наблюдаваше през присвитите си очи и си припомняше хладните утрини, когато той сам бе яздил арабския жребец из гористите местности на Торн Роуз, най-често придружаван от красива жена във великолепни одежди и шапка с воал и пера. А след това, по някое време, я бе прелъстявал и я бе любил под клоните на дърветата.

Господи, колко му се спеше. Искаше да забрави, че вече не можеше

да се справи нито с буйния си кон, нито с една буйна жена. Беше забравен от Бога инвалид. Евнух. Не можеше да върже две думи накръст, още по-малко да накара една жена да вика от желание и страст.

Но тя... тази нова непозната, тази натрапница, това момиченце просто не го оставяше на мира. Беше край него, когато опитваше с всички сили да се обвие отново в самотата на собственото си съзнание. Този вълшебен глас проникваше до него, през мъглявите му мисли, и подобно на пъстра хрътка го примамваше навън от умиротворения мрак, където имаше само плаващи пясъци.

Къде беше сега тя?

Несъмнено планираше обяда му с намерението да го храни отново в устата. Следващия път щеше да я стисне за гърлото с двете си ръце. Може би така щеше да се отърве от нея, да я запрати през вратата, както бе правил с другите, така че никога повече да не се върне.

Това бе спасението.

И като че ли момичето не му бе достатъчно, та трябваше да търпи и лицемерния си брат. Любимеца на баба им. Единственият Хоторн, който можеше да пада многократно в отходна яма и да излиза оттам, ухаещ на рози. Беше достатъчно Клейтън Хоторн, лорд Бейзингстоук да влезе в нечий салон, и цяла Англия падаше на колене.

Та къде, по дяволите, беше момичето?

Несъмнено щеше да се окаже подобна на третия му компаньон, как му беше името? Дълк или Дик. Сополив келеш с еднаединствена мисъл в главата – да пхне в джоба си парите, които щеше да му даде херцогинята, като положи възможно най-малко усилия. Ядеше. Спеше. Крадеше от среброто. Една вечер бе пропъзлял в леглото на Солтърдън, за да се стгуши при него. Трей му счупи пет пръста и три ребра преди извратеният тип да успее да изскочи през прозореца и да избяга от къщата по нощница.

О, да. С лекота можеше да прати... Как ѝ беше името? Боже, защо все не се сещаше? Мис... Ейнесуърт? Афсли?... Аштън! Та с лекота можеше да я прати при другите.

Дочу шумолене на дрехи – тя се бе върнала (най-последно). Отказа да я погледне, а продължи да наблюдава жребеца. В това време мис Аштън правеше цяло представление от простото разместване на столове и поставяне върху масата на чаши и чинии за чай и плетена кошничка с кълбета прежда и куки.

Лицето ѝ бе поруменяло от движението. Държеше се както винаги, когато успееше да си пробие път до неохотно общуващото му съзнание

– като пеперудка, която летеше ту тук, ту там, сякаш всеки момент щеше да разпери полупрозрачните си крилца и да се преобразува в ново същество. Най-сетне се настани на един стол толкова близко до него, че малкото ѝ рамо се допираше в могъщата му гърд.

Боже, тя май ставаше прекалено смела.

– Идеята, която ми дойде, ваше височество, е, че голяма част от лошото ви настроение може да се дължи на раздразнение и безсилие. Желаете да вършите определени неща, но не успявате заради... моля ваше височество да ми прости, ако му се сторя неделикатна, но все пак, заради загубата на координация в резултат на нараняването – довърши толкова тихо тя, че едва успя да чуе края на мисълта ѝ. След това извади едно синьо кълбо от кошничката и го постави на масата. – Вдигнете го, ако обичате, ваше височество.

Херцогът обърна бавно глава и я погледна в очите, големи и побляскавосини от безкрайното небе над главите им.

Тя му се усмихна до уши. Зъбите ѝ бяха бели като бисери, бузите – като праскови.

– Кълбото, сър. Вдигнете го, ако обичате.

„Какво, по дяволите, е намислила? И къде, за Бога, е измерила това средновековно боне, килнало се на една страна върху челото ѝ?“

Младата жена взе търпеливо кълбото, издигна го демонстративно и го върна на мястото му.

– А сега е ваш ред – заяви тя и се усмихна отново.

Солтърдън присви очи. Тя се отнасяше към него като към плен идиот... както бяха правила и другите преди нея.

– Може би ви е нужна известна помощ. Добре тогава.

Отново вдигна кълбото от масата и, като го постави в малката си бяла длан, го приближи до него.

– Вземете... кълбото... ваше... височество – произнесе отчетливо Мария, сякаш говореше на глух.

Нейният пациент се взря първо в нея, после – в кълбото. Грабна го така ненадейно, че тя подскочи на мястото си и възкликна. В това време кълбото се плъзна от верандата и падна в туфа риган.

Лицето ѝ почервеня. Сините ѝ очи потъмняха, дишантето ѝ се учести. Приличаше на птичка... на развълнувана птичка, готова да отлети всеки момент.

Тъй като той не помръдна повече, младата жена започна да се поуспокоява. Пое си дълбоко въздух.

– Позволете да обясня – рече търпеливо тя. – Съсредоточаването е

ключога към успеха във всяко едно начинание. Фокусирането върху целите, колкото и скучно, и уморително да е, в крайна сметка ще извърши най-невероятни неща. Ще опитаме ли отново? Може би червеното кълбо ви харесва повече? – Тя бръкна в кошничката и миг по-късно в дланта ѝ се появи въпросното червено кълбо. – Негово височество може да го вземе... ако обича.

Солтърдън го сграбчи по същия начин, по който бе направил и с първото, а след това стовари юмука си върху масата, така че куките се разпиляха, а порцелановите чаши подскочиха.

Подобното на фея момиче подскочи на стола си и той я хвана за полата. Грубите шевове не издържаха, полата се откъсна от прилепналия корсаж и разкри кожа с цвят на слонова кост, бельо и извивката на гърдите ѝ.

Мария отстъпи трескаво и извика:

– О! Ако не бях християнка, щях... щях... не, няма дори да мисля за подобна мисъл или действие. Разбирането и прошката ще заличат случилото се. Търпението е върховната добродетел и...

Пое бурно въздух, премигна няколко пъти, докато преодолее донякъде шока и поуспокои нервите си, а след това, с най-голямото търпение, което можеше да прояви, се извини и напусна балкона с грациозната походка на балерина. Несъмнено щеше да отиде при брат му, който стоеше край една от конюшните и галеше Наполеон по врата. Клей щеше да дойде и да изрече някоя и друга заплаха в ухото му, като например да каже на баба им в какъв глупак се е превърнал – все бръщолевичи, на които отдавна не обръщаше внимание. А и какво значение имаше това сега? Тя така или иначе нямаше да остави наследството си на един побъркан.

Херцогът се отпусна отново на стола, стиснал страничните му облегалки толкова силно, че кокалчетата на дланите му побеляха. На таблата край него бяха пръснати чаши, куки и кълбета. Всеки път, когато погледнеше натам, го налягаше такава ярост, че по челото му избиваха капчици пот, въпреки хладния утринен ветрец.

В съзнанието си отново и отново виждаше бялата плът под ръката на онова момиче Аштън, гнева и безсилието върху лицето ѝ, дълбоки и горещи като страстта.

Стиснал зъби, младият мъж опита да разтвори длан. О, боже! Какво усилие! Нима тя не разбираше, че бе безкрайно по-лесно да удриш? Яростта нямаше задръжки, не се поддаваше на контрол. Вдигна ръка; усещаше я тежка като олово. Протегна я към близката порцеланова

чаша. „Концентрирай се, проклет идиот такъв. Всеки глупак може да вдигне една скапана чаша. Не е нужно тя да те учи как да изпиеш една чаша чай. Ти пиеше чай в двора на крал Джордж, докато тя, застанала на колене, е търкала пода в дома на баща си.“

Затвори пръсти около чашата... по-скоро опита да го направи. Те се колебаеха над деликатната златнобяла чаша, събориха я на едната страна, после – на другата, така и без да успеят да хванат позлатената дръжка, която блестеше на слънцето, сякаш го мамеше.

Отново, и още веднъж! Докато челото му се измокри от пот, която започна да капе в очите и да замъглява зрението му. Докато почувства тялото си като здраво навита спирала, готова да се развие всеки момент.

С рев на безсилие стовари разтворената си длан върху чашата; тя се строши и парчетата се разлетяха на всички страни, а някои от тях се забиха в ръката му.

Клей закри очи с длан и погледна към него.

Мис Аштън се появи отнякъде. Дали бе наблюдавала плачевните му опити да докаже, че и тя, и всички останали грешат? „Дяволите да я вземат, дяволите да я вземат!“ Мария сграбчи ръката му, жестоко нарязана и кървяща, избърса я с дантелената си кърпичка и, все така без да каже думичка или да насочи към него невероятните си детски очи, вършеше пъргаво работата си, с побелели като суроватка бузи, стиснала здраво устни.

Щом свърши, отстъпи крачка назад. Все така стискайки корсажа си, тя го съзерцава безмълвно известно време, преди да посегне бавно към последното кълбо прежда върху масата. С нежността на любящ и склонен да прости всичко родител постави кълбото в здравата му ръка и затвори пръстите му около него.

– В изблик на чувства аз май започнах да очаквам прекалено много за прекалено кратко време. Разбира се най-логичната първа стъпка е да върнем координацията и сръчността на дланите и пръстите. Стискайте и отпускате кълбото, ваше височество. Ще се справите ли?

Херцогът погледна към жълтото кълбо, към пръстите ѝ, обгърнали неговите.

И стисна.

– Много добре.

Дъхът ѝ бе приятен и свеж. Усети топлината на бузата ѝ с вледененото си лице. Когато тя се отдръпна, Солтърдън се почувства изведнъж много странно – измръзнал и уязвим, по-уязвим, отколкото си бе позволявал да бъде от много време.

Стисни, отпусни. Стисни, отпусни. Да, можеше да го прави. Стисни, отпусни. Малко по-силно. Сега пък – по-леко, не толкова грубо, леко, нежно, сякаш беше женска гръд. Да, да. Можеше да затвори очи и да си представя... и да си спомня... да си спомня извивката на гърдите ѝ под семплата дантела на долната ѝ риза.

Вдигна глава и се огледа; компаньонката му си бе отишла.

ОСМА ГЛАВА

Въздухът бе изпълнен със сладкото ухание на сено и зърно, когато Мария, след като се върна в къщата, за да информира Гъртруд за предстоящото тръгване за Лондон на лорд Бейзингстоук (и на дамите Дреймонд), влезе в конюшната в компанията на двамата близнаци. Негово височество придвижваше внимателно стола на брат си по тухлената пътека в средата на сградата. От двете им страни се редуваха чисти отделения, но Солтърдън не поглеждаше нито към едната, нито към другата страна и отказваше да говори.

Конярите престанаха да вършат работата си и свалиха в знак на уважение шапките си при приближаването на херцога.

– Истинско удоволствие ѝ да ви видим отново тук – заяви неуверено едно момче с жълта като слама коса.

– Да – присъедини се друг. – Мястото не ѝ същото без вас.

В този момент двойната порта се разтвори. Ездачът и конят, които младата жена бе наблюдавала силно впечатлена да се обучават преди малко, изпълниха входа. От тялото на дорестото животно се вдигаше пара и образуваше облак в ледения въздух. По лъскавата му козина проблясваше пяна. То изви шия и, като зачатка с копита по тухлената пътека, с мъка удържано от ездача, се отправи към двамата близнаци.

Мария забрави да диша, когато конете наоколо се размърдаха и зацвилиха в поздрав на приближавания се жребец. „Да – помисля си тя, – наистина са екзотични, небесни създания с кафяви очи, в които се вижда почти човешка интелигентност.“

Ездачът спря Ноблес само на няколко крачки пред Солтърдън и се ухили до уши, нещо прекалено смело за прост коняр. Свали шапката от главата си, разтърси русите си коси и рече:

– Доста време ви трябваше, докато дойдете отново при нас, ваше височество. Започвах да са питам, дали не сте изгубил всякакъв интерес към ваш'те коне. Старият Нобл пита всеки ден за вас. Нали, голямото ми момче – обърна се с обич към животното той и го погали по потния врат.

След това скочи гъвкаво на земята и подаде ръка на херцога.

Той обаче гледаше право пред себе си и отказваше да признае съществуването на красивия мъж пред себе си.

– Не му обръщай внимание – обади се Бейзингстоук. – Той е

истинско магаре.

– Радвам се да видя, че някои неща не се променят – отвърна младежът и намигна по най-шокиращ начин на Мария.

Бузите ѝ пламнаха; едвам се съдържа да не се изхили.

– Кое е това хубаво момиче? – попита той, а дяволитата му усмивка накара младата жена да се изчерви още повече.

– Компаньонката на брат ми. Мис Аштън, имате изключителната чест да се запознаете с лорд Лансдаун, най-добрият приятел на моя брат – недостижим в лудориите, невероятен ездач. В цяла Англия няма втори като него. Той се отбива от време на време, за да се увери, че конете на Трей се развиват както трябва. Казано между нас – додаде той, прикрил уста зад дланта си, – това е прекрасна възможност за него да пояди първокласни животни, без да плаща за тяхната покупка и издръжка.

Лансдаун пое ръката на Мария и, все така усмихнат, се наведе над нея. Хвърлил поглед към Солтърдън и рече:

– Вкусът на баба ви към компаньоните се подобрява и това може би обяснява появата на херцога в конюшните. Настроението на негово височество винаги се е повдигало при вида на едно красиво лице.

И намигна отново на младата жена.

Тя дръпна ръката си и, като се опитваше да потуши напирания в гърлото ѝ смях, отвърна:

– А вие, милорд, сте прекалено дързък.

– Само дързък? Боже всемогъщи, явно започвам да западам. Някога красивите дами ме наричаха порочен.

– Не ви познавам достатъчно добре, за да ви наричам така.

– Нима? – Погледна я и повдигна вежди. – А бихте ли искали да ме опознаете по-отблизо?

Бейзингстоук удари госта по рамото и поклати глава.

– Тя е много невинна и не е за такива като теб. Освен това дочух, че си бил обърнал нова страница – че си се бил отказал от евтиния джин и ходенето по жени...?

Лансдаун се закашля, хвана се за гърдите с преувеличени жестове и се отдръпна рязко назад. Мария се засмя в кърпичката си.

– Да се откажа от евтиния джин? – Закашля се отново. – Никога!

Конярите също се позасмяха и се върнаха към своите задължения. Едни носеха кофи с топла ярма, от която се вдигаше пара. Други обикаляха от отделение в отделение, като бутаха ръчни колички с тор или носеха вили.

Най-сетне безгрижният разговор на мъжете бе заместен от известна

тържественост. Лорд Лансдаун застана на едно коляно пред Солтърдън; той продължаваше да се взира право пред себе си и отказваше да обърне внимание на своя приятел и на коня, който стоеше търпеливо, буквално заврял муцуна в скута на херцога.

– Ваше височество – изрече тихо и с обич гостът. – Както виждате, Нобл все още ви помни. Едва тази сутрин, преди да го яхна, той пак се питаше кога възнамерявате да го яздите отново. Аз очевидно не мога да му въздействам като вас и той не ме слуша така. – Измъкна малка ябълка от джоба си и я постави в дланта на своя приятел, а след това погледна към Мария. – Виждате ли, мис Аштън, предаността ми към негово височество не се дължи само на приятелски чувства, а и на нещо още по-дълбоко. Аз му дължа живота си. Сега в този стол трябваше да бъда аз... или, по-вероятно, в някой гроб. Аз бях един от четиримата спътници на Трей през онази съдбоносна нощ. Прекарахме деня на надбягванията, а на връщане ни нападнаха крадци. Тогава си падах малко дървен философ, бях прекалено самоуверен за собственото си добро. Реших да дам отпор на един от разбойниците, но останалите копелета се нахвърлиха отгоре ми и започнаха да ме налагат с прикладите на пушките си. Солтърдън, моят приятел... се спусна да ме спасява... и тогава те насочиха цялата си енергия върху него. – Бузите на младия мъж поруменияха, тонът му стана по-напрегнат. Той покри свободната длан на херцога със своята и я стисна леко. – Ще чуете какви ли не приказки за него, мис Аштън. Някои, може би повечето, са верни. Него го привличат... привличаха го прекалено силно дамите с благороден произход и потенциалните им заложи. Уви, товарът в живота му бе да изпълни определени родови задължения, в това число и да се ожени по предписанията. Но никога не съм чувал да е изоставял приятел в беда. Днес съм жив благодарение на него. Единствената цел в живота ми е да му се отплатя по някакъв начин. – Вгледа се отново в Солтърдън и продължи: – Трей, ако можеш да ме разбереш, моля те чуй това: всички приятели ти изпращат много и най-сърдечни поздравии. Мислите и молитвите им са с теб. За Бога, Трей, ти не си сам, независимо какво мислиш или чувстваш. Ако само ни позволиш да ти помогнем...

Лансдаун погледна обезсърчен към Мария; приличаше на човек, хлъзнал се по емоционалната наклонена плоскост, неспособен да се спре. Скочи пъргаво на крака и излезе от конюшната, спря за момент, щом се озова на ярката слънчева светлина, след това продължи пътя си.

Бейзингстоук измърмори нещо под носа си, после го последва. Дватамата изчезнаха зад глогонов плет в далечината.

Младата жена подръпна връзките на бонето си; внезапно ѝ се бяха сторили прекалено стегнати. Развърза ги и махна шапката от главата си. Тя се полюля безжизнено на края на пръстите ѝ; Мария се взря в тила на своя господар.

– Понякога – промълви тя, – ми се струва, че използвате това неестествено мълчание, за да наказвате околните. За случилото се са виновни единствено негодниците, които са ви нападнали.

Отпусна се на колене до него и огледа ябълката в скута му. Юздите на жребеца се бяха увили около едното му коляно. Животното навири уши и подаде черната си муцуна за милувка. Младата жена повдигна предпазливо ръка, усети топлия дъх на коня и изпита силно вълнение.

С гълчето на окоото си видя, че Солтърдън помръдна – главата му се обърна леко към нея. Пръстите му стиснаха по-силно ябълката. Дали да признае, че го бе забелязала? Дали тогава нямаше да избяга отново в тъмния лес на собственото си съзнание?

Без да говори, пое ръката с плода и я поднесе бавно към жребеца. Ноблес изцвили и, безкрайно предпазливо, заби зъби в ябълката.

Струйка сладък, прозрачен сок потече върху събраните им ръце.

Мария се засмя. Засмя се още по-силно, когато конят изгълта плода и отметна доволно глава. Гърдите ѝ се стегнаха, когато погледна към херцога и видя, че напрежението в лицето му бе изчезнало, а в сивите му очи проблясваха доволни пламъчета.

Изправи се и подкара инвалидния стол по прясно изметената пътека.

– Гъртруд и лорд Бейзингстоук имат право, ваше височество. Това са най-невероятните животни, които съм виждала. Гордостта ви е напълно разбираема. Не съм предполагала, че може да съществува толкова интелигентен или толкова предан към господаря си кон.

От едно от отделенията се показва висок слаб момък, който си подсвиркваше. Щом видя херцога, той спря, ухили се до уши и отвори широко вратичката към въпросното отделение. Пред очите им се разкри образът на невероятно красива бяла кобила, край която лежеше кафяво новородено. Очите на Мария се напълниха със сълзи, но не от идиличната гледка на майката и нейното малко, а от блаженото изражение на Солтърдън. Строгостта върху челото му се разтопи. Раменете му се отпуснаха. Стори ѝ се, че в този момент цялото му тяло олекна.

Той се приведе напред, протегна ръка и прошепна:

– Нап... пърл – кобилата изцвили и побутна с муцуна непохватното малко същество в краката си, сякаш искаше да каже: „Вижте с какво ви

дарих, приятелю мой.“

– Да – рече тихо конярят, – туй е ваш'та собствена Наппърл, ваше височество, и нейната прекрасна малка, безценна като пясъците на Арабия. Вий шъ ѝ дадете името, разбира съ.

Малката кобилка, която беше само на няколко дни, се заклати на деликатните си крачета към вратата и огледа натрапниците с огромните си кафяви очи. На челото, между очите ѝ, блестеше дръзко ярко бяло петно. Предното ѝ ляво краче като че ли беше обуто в бял чорап.

– О – промълви Мария. – Ваше височество, не и ли красива?

Пристъпи предпазливо в отделението и протегна ръка. Животинчето повдигна мустакатата си муцунка. Тогава младата жена се отпусна върху дебелия купчина слама, а роклята ѝ образува меко черно петно около краката ѝ.

Облегнат на вилата си, конярят се усмихна широко и я информира авторитетно.

– Тя шъ стани сива, да знаете. Да, негово височество мъ научи, че сивите съ раждат или черни, или кестеняви.

Мъничето потърка муцунка в брадата на Мария, а тя се засмя и погледна към своя повереник. Солтърдън я наблюдаваше, повдигнал едната си вежда.

– Тя заслужава име, красиво колкото нея самата, ваше височество. Вярвам, че ще помислите върху това.

Херцогът се размърда на стола си; това бе единственият му отговор.

* * *

Странно, че подобна картина можеше да го хипнотизира до такава степен. Тя като че ли се вряза дълбоко и неизтриваемо в съзнанието му: момичето, коленичило върху чистата, ухаеща слама, малката кобилка, завряла муцунка в дланта на жената-дете... а, Боже... тези големи сини очи, невинни и уязвими, също като на новороденото конче... тези нежно извити устни с цвят на зрели сливи. Нейната усмивка не беше от тези, които биха накарали един мъж, дори толкова преситен и разярен като него самия, да настръхне и да я порицае. На нейното веселие можеше да се отвърне единствено с усмивка. Един по-млад, по-наивен момък вероятно би отвърнал глупаво със страст и емоции, може би щеше да се хвърли върху сламата до нея и да започне да нашепва мили безсмислици в ухото ѝ с цвят на слонова кост... той самият обаче никога не се бе проявявал като глупак... или наивник.

Въпреки това усети, че се усмихва – не с устни, а с очите си... но, така или иначе, се усмихваше.

* * *

Младата жена беше потънала в мечтания, докато слънцето сгряваще лицето ѝ, а дърветата шепнеха над главата ѝ. Облегната на един бряст, тя търсеше сънено най-подходящите слова, с които да уведоми нейно височество, вдовстващата херцогиня Солтърдън, че любимият ѝ внук най-после бе надмогнал безразличието си. Но как можеше човек да напише върху лист хартия такива вълнуващи новини? Как можеше да открие верните думи, за да изобрази усещането за изпълнен дълг и възродената смелост, които я бяха обзели през последните часове, когато най-сетне бе успяла да установи известна, макар и слаба, връзка със своя господар?

Да не би все пак да си бе въобразила това?

– Ах, да.

Мария въздъхна и позволи на клепачите си да паднат тежко над очите, отправени към полегатите градини, покрити като със синьозелена мантия от едва наболата трева. Наистина ли двамата с херцога най-после бяха заключили някакво, макар и крехко примирие? Дали той щеше най-сетне да се откаже от склонността си да създава пълен хаос в цялата къща? Възможно ли бе най-грубото, жестоко и страшно човешко същество, което бе имала нещастieto да срещне, да стане толкова нежен и мил, че да се просълзи при вида на едно новородено конче? Каква ирония! Само преди няколко часа бе решила по-скоро да прекара живота си под безмилостния юмрук и камшика на баща си, отколкото да се появи отново в присъствието на негово височество, без да е взела нужните мерки за самозащита.

– Аз не бих бързал толкоз да пиша тез неща – чу се ненадейно зад гърба ѝ.

Стресната, Мария се изправи толкова рязко, че листът и перото паднаха от скута ѝ. Подпрян на изкривения бряст, Тадеус стоеше с палци, пъхнати в колана.

– Сега може да изглежда по-добре, но ѝ възможно да съ върне в предишното си състояние. – Щракна с пръсти. – Правил го ѝ и преди. Няма да ѝ нужно много време, за да съ върне пак там. – И се удари по челото. – Нейно височество ѝ прекалено стара за подобни разочарования.

Младата жена се намръщи.

– Просто ще го убедя, че единственото ми желание е да помогна.

Слугата се отпусна върху одеялото до нея и задъвка стрък трева.

– Той няма уважение дори към своите близки. Поне откакто аз работя за него, а туй трай вече пет-шест години. Мислеше, чи целият свят му е длъжен, защото е първороден син на херцог, а после станал на свой ред херцог само на десетгодишна възраст. Неговите съ удавили край Африканския бряг. Акулите изяли телата им, докато синът им наблюдавал. – Замълча за момент, загледан в обраслото с пирен поле. – Признавам, туй би съ отразило на ума и сърцето на всеки. И тъй като стана дума за сърца, оставила ли си разбити сърца след себе си в Хъдърсфийлд?

– Разбити сърца ли?

– Покрусени ухажъори. Бас държа, че, колкото си хубава, си имала поне десетина.

Мария поклати глава и проследи с поглед една сипка с жълта качулка, която подскачаше по клоните над главата ѝ. Тадеус флиртуваше отново с нея и този път съвсем открито. Беше се изкъпал и обул чисти бричове, а ботушите му светеха. Колкото и малък опит да имаше, мис Аштън можеше да разпознае кога един мъж се интересува от дадена жена. Нещо в очите му се променяше, те ставаха... търсещи и страстни, почти... гладни. Беше го забелязвала един-два пъти в погледа на Джон, преди да се е сетил, че всичките му страсти трябва да бъдат насочени към небето. Беше го виждала и в очите на Пол, след като се влюби в съпругата на ковача, който в крайна сметка му счупи гръбнака.

Мария нямаше никакво желание да съзре същото нещо в погледа и на Тадеус. Самата мисъл за това я накара да потръпне, както и внезапно появилата се в съзнанието ѝ картина от онази вечер, когато го бе видяла върху Моли... и споменът, че в анатомията ѝ нямаше почти нищо, което да не бе успял да разгледа.

– Негово височество трябва да се събуди всеки момент от следобедната си дрямка – обяви тя и посегна към перото и хартията.

Слугата обхвана брадичката ѝ между пръстите си. Взря се напрегнато в лицето ѝ.

– Ни съ ли умори да говориш само за него?

– Това ми е работата, Тадеус. Затова са ме наели, да се грижа за нуждите му. Дължим лоялността си на онези, които ни наемат.

– Да, ама ти докарваш лоялността до крайност. Да вземем теб например. Таквот момиче трябва да си мечтае за ухажъори и тем подобни неща. За туй да си намери другар за цял живот и да му роди десетина бебета.

– Сигурно си прав – отговори Мария, като вирна брадичка и изви нагоре едната си вежда. – Когато открия мъжа, който ми подхожда.

Той се наведе към нея и на лицето му се появи дяволита усмивка.

– И що за мъж трябва да й той?

– Ами... не знам.

– Според мен трябва да й млад, висок и силен. Някой кат'...

– Страхувам се, че ставаш нахален – заяви младата жена.

– И к'во от туй, дори да й така?

– Струва ми се, че трябва да ти напомня за Моли.

– Моли! – Очите му се разшириха за момент, а след това се присви-ха. Червендалестите му бузи почервенияха дори още по-силно. – Не можеш да обвиниш един мъж, че взема онуй, коет' му съ предлага. Ний си имаме наш'те нужди, както знайш. Впрочем и вий също. – Приблужи се още и произнесе с меден глас: – Да вземем теб, например. Таквoз хубаво момиче, с тяло, дет' шъ накара всеки мъж да го пожелае до болка. На мен направо сърцето ми спира. Не мисля за нищо и никой друг, откакто дойде в Торн Роуз. Моли й само една курва, дет' я сърби непрестанно и аз само от време на време я почесвам.

Мария замръзна на място, тъй като той се приближи още повече, прокара устни по бузата и плъзна език по ухото й. Тъй като тя се отдръпна, слугата я сграбчи за китките и ги стисна буйно.

– Нужно ли е да ти напомням, Тадеус, че аз не съм курва – възклик-на тя.

– Разбира съ, че не си – отвърна той и я погледна така, че очите й се разшириха. – Ти не си виновна, чи си толкоз стройна и можеш да нака-раш мъжа да подлудей от мерак. Поглеждаш го така, че го караш да съ надърви от желание. Туй съ дължи на очите ти, моме... гърдите ти и те не помагат много-много. – С рязко движение я блъсна на земята, затис-на раменете й с ръце и се усмихна самодоволно, когато тя продължи да се съпротивлява. – Така и си мислех, чи ши си от онез момичета, дет' ни съ дават лесно. Май съм бил прав, но туй й без значение. Тъй даже става по-интересно.

Младата жена присви очи. Струваше й се, че цялото й тяло гори.

– Бас държа, чи досега дори не си и целувана, а? – Тадеус повдигна червеникавите си вежди и се изсмя. – Дяволите да мъ вземат, ама съм прав. Представяш ли си само. Момиче на твоите години нивгъж да ни й целувано.

– Не виждам какво нередно им в това...

– Разбира съ, чи има. Не й естествено – заяви дрезгаво слугата и

залепи влажната си уста върху нейната така енергично, че я зашемети за момент.

Без да помръдне, даже без да диша, Мария се вирише в затворените му клепачи, покрити с лунички, както цялото му лице, и си припомни как тялото на Моли бе потрепвало от екстаз. Дишането на Тадеус се учести, тялото му се напрегна, дългите му слаби крака вършееха неуморно и малко по малко вдигнаха полите ѝ над коленете.

В следващия миг той сграбчи едната ѝ гърда. Младата жена хлъцна и блъсна назад ръката му. Започна да се съпротивява отново, за да освободи лицето си. Внезапно ѝ се повдигна от вкуса на устата му и това я разгневи.

– Достатъчно – процеди през зъби тя и най-после успя да се измъкне от ръцете му и да пропъзти на колене.

Косата ѝ се бе разпиляла върху едното рамо и от едната страна на лицето ѝ. Устните ѝ бяха подути, а бузата – одрана от брадата му.

Тадеус се ухили насреща ѝ; лицето му бе поруменяло от същите емоции, вълнували и Моли през онази нощ.

– Хареса ти, нали? – попита дрезгаво той.

– Не – отвърна безцеремонно тя и избърса уста с опакото на дланта си.

– Разбира съ, чи ти хареса. Един мъж може да разбере тез' неща. Жената издава една особена миризма, кат' съ възбуди...

В далечината се чу звънче. Мария затвори очи от облекчение и скочи на крака. Слугата я сграбчи за глезена и тя повдигна крак, за да се отърве.

– Започваш да фамилиарничиш прекалено много...

– И чия грешка ѝ туй? – попита той и се ухили толкова похотливо, че тя пребледня.

Младата жена побягна към къщата. Гъртруд стоеше на прага, поставила ръце на хълбоците и присвила устни с очевидно недоволство. Даже тропна с крак.

– Той е буден, момиче, и намръщен като мечка. Шъ направиш добре да съ постарайш повечко таз' вечер. Но първо направи нещо с косата си; страшно е рошава. И изгърси тревата от полата си...

– Още нещо да не ми е наред? – попита Мария и забърза към стаята на своя господар, като преминаваше от коридор в коридор, следвана по петите от икономката.

– Да, не ти ѝ наред. Можеш да стоиш по-далечко от туй конярче, от което ни тъ чака нищо добро. Момиче кат' теб не може да си позволи да

изгуби своята репутация зарад' таквиз каг' него.

– Съмнявам се, че дъщерята на един прост викарий може да се наядва на нещо по-добро – озъби се младата жена така раздразнено, че Гъртруд забави за момент крачка, а след това се разбърза да я догони.

Слугинята последва мис Аштън до стаята ѝ и докато втората разресваше косите си и ги прибираше на обичайния кок отзад на тила, първата се спусна към гардероба и извади оттам роклята, която бе кърпила същия ден.

– Шъ изпера петната от тревата на таз', дет' носиш сега – заяви тя и изсумтя недоволно.

– За Бога, ако те слуша човек, ще рече, че сме правили кой знае какво. Това беше само една целувка. А и тя мен не ме вълнува особено.

И Мария се вгледа смутено в отражението си в огледалото, в издраниите устни.

Икономката застана зад нея. Макар в държанието ѝ да се усещаше съчувствие, изражението ѝ беше все така развълнувано.

– Чуй ме добре, скъпа. На два пъти вече губихме добри прислужнички зарад' него, почтени момичета, преди да ги напипа с нахалните си ръце. Посрами ги, наду им коремите с по едно копеле и не поиска да съожени за тях.

– Не е нужно да се притесняваш заради това – заяви твърдо младата жена и, като се сети отново за ръцете му, потръпна.

– Заклучителни думи, характерни за повечето невинни момичета. Шъ отречеш ли, чи той тъ привлича?

– Да! – възкликна Мария. – Отричам.

– Тогаз значи лъжеш сама себе си. Всеки път, когат' той съ появи в стаята при теб, ти почервеняваш и съ смущаваш.

Мария отвори уста, за да обясни каква бе единствената причина за смущението и изчервяването ѝ, а именно, че бе видяла въпросния мъж съвсем гол да развратничи върху кухниската маса с Моли, а той пък, на свой ред, също я бе зърнал гола по една случайност... благодарение на склонността ѝ да мечтае. В крайна сметка само избута изцапаната рокля и пое закърпената от ръцете на икономката.

Тя поклати глава и зацъка.

– Майка ти сигурно ти е казала следното, щом си станала достатъчно голяма, че да ти порастнат гърдите: „Онуй, дет' Господ го ѝ поставил между краката на жената, ѝ предназначено само за един единствен мъж, истинската любов в живота ѝ. Няма по-голям дар, или жертва, коят' можеш да направиш в името на любовта, от туй да отдадеш моминството

си.“

– Нищо такова не ми е казвала майка ми – заяви мис Аштън, изпуфтя и се запъти към стаята на своя господар.

– Е, трябвало ѝ да го стори – извика след нея Гъртруд.

Младата жена изпъшка раздражено, грабна кошничката с вълнените кълбета и побягна към спалнята на херцога, като остави слугинята да си мърмори сама.

Както обикновено, Солтърдън отказа да признае, че е забелязал по-важата ѝ; вместо това стоеше с каменно изражение пред прозореца, с почервенели от целувките на вятъра бузи.

– Извинявайте, че закъснях – каза тя. – Бях... – Задъвка устна, а през главата ѝ преминаха стотици извинения, но нито едно от тях не беше истина. – Бях... пишех на баба ви – избъбра най-накрая тя; това все пак не беше лъжа... макар и да не беше цялата истина, призна пред себе си Мария и усети вечното чувство на вина.

Той издаде някакъв дрезгав звук – смях, дълбок и гърлен, който я накара да подскочи; това беше колкото изненадващо, толкова и обидно. Ядоса я повече от всякакви загадъчни слова, които бе могъл да произнесе. Тогава херцогът обърна сивите си очи към нея и устните му се извиха така цинично, че тя отстъпи назад и погледна навън. Пред погледа ѝ се разкриха голият бряст и одеялото, от което бе побягнала само преди минути.

Мария затвори за момент очи, а лицето ѝ пламна.

– Нима нямам право на абсолютно никакъв личен живот? – попита разгорещено тя. – Нима не разполагам с никакво лично време? – Стовари кошничката в скута му. – Какво правя в свободното си време засяга единствено мен самата.

Солтърдън се изсмя отново и продължи да се хили. Присви очи и я огледа от горе до долу, сякаш беше кръчмарска курва. Мис Аштън вирна брадичка и стисна зъби.

– Какво мръсно съзнание и извратено чувство за хумор – избъбри тя и се обърна с намерението да излезе.

Той я сграбчи за китката и, с рязко движение, я събори върху скута си, с лицето надолу, с увиснала към пода глава и вирнат във въздуха задник.

– О! – възкликна младата жена.

В това време господарят ѝ я стисна за задника през роклята и тя изпищя, изви се и изписка отново, когато той провря ръката си под нея и пръстите му се обвиха около едната ѝ гърда.

Мария се свлече на пода, като риташе и се мятеше. Херцогът се изсмя.

Тя отметна назад глава и, както беше застанала на ръце и колене, го погледна изпод разчорлените си коси; в очите ѝ блестяха сълзи.

– Жесток, отвратителен звяр такъв! Ти не си човек! – Гласът ѝ трепереше. Сълзите заструиха като водопад по бузите ѝ. – И само като си помисля, че почти бях започнала да те харесвам. Да вярвам, че си просто неразбран и доста приятен човек. – Малко по малко доволната усмивка започваше да изчезва от лицето на Солтърдън. – Всички ме предупреждаваха, че си животно – процеди през зъби младата жена. – Не вярвах, че което и да е човешко същество може да бъде до такава степен покварено и лишено от всякакъв морал.

Задави се от сълзи, прикри уста с длан и положи геройски усилия да преглътне обидата и възмущението си. Цялото ѝ тяло трепереше. Правеше напразни опити да се изправи грациозно на крака и да увеличи разстоянието помежду им. В това време лицето на Солтърдън, който продължаваше все така да се взира в очите ѝ, стана напълно безизразно. Най-сетне Мария се изправи, подпря се за момент на стената, докато се увери, че краката ѝ могат да я държат, като се стараеше да диша дълбоко, за да се пребори с гнева си, и си повтаряше под носа: „Душата ти се храни, когато си добра и се разрушава, когато си жестока“. Това обаче очевидно не ѝ даваше кой знае колко сила, когато се сетеше как бе стиснал едната ѝ гърда.

Грабна кошничката, която бе паднала на пода и, като я стисна под мишница, изскочи от стаята, облегна гръб на стената в коридора и затвори очи.

Мили Боже, колко още от това можеше да понесе?

Когато бе дете, подобно гневно избухване щеше да завърши неминуемо с миене на устата ѝ със сапун. В този случай със сигурност щеше да изгуби мястото си тук. Като че ли това щеше да я уплаши! Най-добре щеше да бъде никога повече да не види онзи злосторник. Как смееше да постъпва по този начин с нея? И да я опипва така безсрамно? Само мисълта за това я караше... да трепери. Дори в момента още усещаше пръстите му като нажежени железни, които изгаряха плътта ѝ... и я караха пак да се сеща за Моли и Тадеус... за лицето на слугинята, изкривено от някаква блажена и тайнствена агония...

Мария затвори очи, преглътна мъчително и притисна кошничката към гърдите си. Коленете ѝ внезапно омекнаха. Гърдите ѝ запулсираха.

Приблужи се отново до вратата.

Херцогът продължаваше да гледа през прозореца, застанал с гръб към нея, а хладният ветрец разрошваше от време на време дългата му тъмна коса. Заприлича ѝ на момче на вечерната светлина. Внезапно се вледени при спомена за ужасяващите слова, които му бе наговорила; нещо, което никой, който беше с всичкия си, не би сторил на друго човешко същество.

Цялото ѝ същество изпъшка от отвращение към собствената ѝ особа. Влезе в своята стая, остави кошничката на пода и взе една кана с вода. Изля съдържанието ѝ в легена и взе калъпче сапун.

Започна да си мие езика, зъбите и устните си с него, като търкаше безжалостно (баща ѝ го бе правил толкова пъти), докато се освободи от отвращението и възмущението, които чувстваше към себе си. Най-накрая се облегна безсилно на едната колона на леглото, смутена от отношението си както към своя господар, така и към самата себе си.

– Какво направих? – произнесе на глас тя.

Сякаш в отговор на въпроса ѝ вятърът развя пердетата на прозореца и пропусна оскъдната светлина вътре, право върху свирепото изображение на свети Петър на тавана. Той като че ли размаха показалец насреща ѝ и тя си помисли:

– Да, ще се извиня.

Запъти се към вратата му. Той седеше, все така потънал в мрачни мисли и отнесен. Младата жена изправи рамене, застана зад него и се вгледа в притъмняващата градина навън. Херцогът не помръдна, нито пък проговори. От време на време тя хвърляше към него подозрителни погледи с надеждата да ѝ помогне по някакъв начин да започне. Изражението му обаче си оставаше все така затворено и непроницаемо. Очевидно не възнамеряваше да улесни задачата ѝ.

Тогава, внезапно я осени една идея...

Хвана инвалидния стол и, без никакво предупреждение го обърна към вратата и го забута по коридора, първо в едната посока, после в другата, като търсеше трескаво с поглед нещо познато, докато...

Най-после се приближиха до музикалната стая.

На дневната светлина тя я изпълни с възхищение. Дневната светлина нахлуваше през прозорците и осветяваше портретите и натюрмортите, увиснали в позлатени рамки между облицованите с бургундско-червена дамска стени. Канапенца, пейки и позлатени столове, поставени на достатъчно разстояние едни от други, за да осигурят нужното пространство за обемните тоалети на дамите, бяха струпани в центъра на помещението, така че зрителите да могат не само да се насладят на

музиката, а и на прекрасната гледка на изпълнителите-виртуози.

Мария хвърли поглед към Солтърдън и забеляза, че раменете му бяха неестествено изправени, ръцете му – вкопчени в страничните облегалки.

– Промяната в обстановката или на установената практика от време на време може да оправи настроението. Може би упражненията с вълнени кълбета са доскучали прекалено много на човек с вашия темперамент и интелект. – Херцогът направи някакво движение – опит да обърне стола и да избяга от тази стая... и от нея самата. – Не съм съгласна – продължи да обяснява мис Аштън. – Лорд Бейзингстоук ми каза, че някога това е била любимата ви стая. Каза, че като момче се е криел често тук, за да ви слуша. – Господарят ѝ обърна едва забележимо глава. – Не го ли знаехте, ваше височество? Лорд Бейзингстоук очевидно ви е завиждал много за вашия талант. Каза, че сте можел да станете един от най-великите виртуози на нашето време.

Той издаде ядосан гърлен звук и опита отново да ѝ отнеме контрола върху стола.

– Спомена също и мнението на баща ви за музиката, а именно, че била само за жените и салоните. Заявил, че няма да позволи на никой от своите синове да си губи времето с подобни женски безсмислици; че това не било мъжко занимание и не подходило на един бъдещ херцог Солтърдън. От мъжете се очаквало да стават банкери, мошеници, търсачи на слава. Научих, че след смъртта на родителите ви сте прекарвали часове наред пред пианото и понякога по бузите ви се стичали сълзи.

– Колко тъжно – произнесе замислено, след кратко мълчание Мария, все така загледана в тила на своя господар, – че е трябвало да погребете такъв невероятен талант. В света има прекалено малко музика, струва ми се. Подобен дар може да донесе само радост на онези, които се нуждаят от нея...

– Недей... повече! – избухна внезапно херцогът и стовари юмруци върху страничните си облегалки.

Младата жена подскочи. Обхвана с ненадейно разтрепераните си ръце обвитите в плюш дръжки на инвалидната количка и я забута към пианото.

– Не – изръмжа той.

– Наистина няма нужда да се лишавате от...

– Изведи... ме... навън!

Тя го намести пред инструмента и отстъпи назад.

Солтърдън се вгледа в клавиатурата. Пръстите му стискаха до

побеляване страничните облегалки. След това неочаквано вдигна юмрук и го стовари върху клавишите.

Звуците напомняха трясък. Той заудря отново и отново, докато, неспособна да издържа повече този адски шум, мис Аштън го хвана за ръцете и ги притисна към гърдите си. Почувства почти неконтролируемото им треперене.

– Престанете – помоли го тя. – Ето, че пак си причинявате болка. Не, няма да ви пусна, докато не обещаете, че ще се успокоите.

– Не! – изкрещя така бясно той, че я изпълни с ужас. С един жест я отблъсна и се удари заднишком в пианото, като предизвика поредната дисхармония от звуци. – Остави... ме... на мира... по дяволите! – изсъска през стиснатите си зъби Солтърдън.

– Нищо не желая повече от това, ваше височество. Но... – Сграбчи отново ръцете му. – ... да позволя да се самоунищожавате така, би означавало да пренебрегна задълженията си... затова престанете да ми се съпротивлявате. Ако трябва, ще ви вържа пак с въжета...

– Кучка!

– Херцогинята разчита на мен...

– Курва!

Блъсна я отново. Тя падна по гръб върху пианото. В това време столът се плъзна изпод херцога, блъсна него на свой ред, така че той полетя напред и се стовари точно върху своята компаньонка.

Клавишите се забиваха в задните ѝ части, капаکت ѝ убиваше на гърба... Тежестта на негово височество затрудняваше дишането ѝ. Вгледа се в лицето му, което отстоеше само на сантиметри от нейното, и се помъчи да преглътне. Сърцето ѝ биеше трескаво. Дишането ѝ се учести. Спомни си за усещането на ръката му върху едната си гърда отпреди малко и пред очите ѝ за кой ли път се появи картината, която бе видяла през онази вечер в кухнята – разголените женски гърди и мъжките устни и език, които ги галеха нежно и ненаситно. Само че сега това не бяха Моли и Тадеус, а Солтърдън и...

Хлъцна и извика.

– Не съм курва!

Ужасяващият гняв, който гореше в зениците на херцога само преди секунди, постепенно избледня и остана само да тлее. Взря се в устата ѝ с толкова премрежен поглед, като че ли щеше да заспи всеки момент. Тя се почувства странно, сякаш нервните ѝ окончания изведнъж се оказаха изложени на въздуха без всякаква защита.

– Ти си най-непоносимият човек, когото познавам – заяви право в

устата му Мария и додаде, когато усети, че тежестта му започва да намалява. – Би трябвало да ви оставя да паднете, ей точно тук. Би трябвало да ви оставя да си лежите на това място... ще ви послужи за урок.

Той ѝ се усмихна така неочаквано и обезоръжаващо, че младата жена бе готова да му прости отвратителното държание. След това се вкопчи с двете си ръце в пианото, за да се задържи. Мускулите на раменете и ръцете му станаха твърди като камък, жилите на врата му изпъкнаха за момент. Мис Ашгън събра всичките си сили, обхвана го около кръста, разкрачи крака за по-голяма стабилност и отблъсна двама им от инструмента.

За момент се олюляха, застанали прави, той стиснал малките ѝ рамене, тя обхванала здраво кръста му. Равновесието се премести на няколко пъти от нея към него и обратно, докато накрая младата жена го обърна леко, така че да му даде възможност да се отпусне на стола.

– Може би след това... – спря, за да си поеме въздух, – ... ваше височество ще се замисли, преди да позволи на гнева си да надделее.

Мокър от пот, херцогът избърса чело с ръкава на ризата си.

– Може би аз също би трябвало да положа повече усилия да съдържам гнева си – додаде по-тихо тя и успя да се усмихне. – Както разбирам, на ваше височество му е приятно да свири на пиано. Искате ли да опитате?

Той поклати глава и придоби отново войнствено изражение.

Мис Ашгън измъкна табуретката изпод абаносовия инструмент и я постави край стола му пред клавиатурата. Настани се на нея и се присегна към ръцете му, стиснати за пореден път в юмуруци. Разтвори пръстите им и ги постави върху клавишите.

Измина изпълнен с напрежение миг.

Солтърдън разтърси ядосано глава и отдръпна длани.

– Нима сте забравил как се свири? – попита нехайно тя и постави пак ръцете му върху клавиатурата. – Или просто не си го позволявате заради баща си?

Той я сграбчи за ръката над лакътя, преди да е успяла да се отдръпне и я стисна неистово; Мария помисли, че костите ѝ ще се счупят всеки момент. Дъхът ѝ секна от внезапната болка.

Впил пръсти в плътта ѝ, той процеди през зъби:

– Н-не. Н-не е твоя работа... какво правя. Млъкни и се махай.

Пусна я и на нея ѝ се стори, че ще припадне от облекчение. С пулсиращи от болка ръце, младата жена преглътна емоциите, заседнали като топка в гърлото ѝ. В това време нейният господар обърна стола си с

гръб към пианото и го задвижи към вратата.

– Мислех – произнесе задавено, почти отчаяно тя, – че можехме да използваме пианото за лечение.

Херцогът се закова на място, без да отдели длани от колелата на инвалидната количка.

Тя се приближи до него, хвана дръжките на стола и го върна при инструмента.

– Съсредоточете се върху това, да удряте леко клавишите един след друг, ваше височество. Това може би ще увеличи сръчността и способността ви да се фокусирате. Сигурна съм, че баща ви нямаше да има нищо против при тези обстоятелства. Правите го само заради самото упражнение, в крайна сметка, не за удоволствие. Ще ви оставя сам, ако желаете... докато привикнете отново с пианото.

Мария се запъти отново към вратата. Забеляза, че той не помръдваше, а продължаваше да стои с ръце в скута, вперил поглед в клавиатурата. Когато най-сетне излезе, се запъти към своята стая. Затвори вратата след себе си, облегна се на нея, хлъзна се бавно към пода и завря лице в коленете си.

* * *

Сенките се удължаваха и малко по малко стаята потъваше в мрак.

Той беше отново момче, потръпващо от нетърпение, докато броеше дългите минути до оттеглянето на родителите си... Господ да го пази баща му да не го открие отново тук. Трябваше да учи френски, в крайна сметка, и десетина тома с факти и цифри; главата го заболяваше, когато опитваше да проумее всичко това.

О, но музиката, желанието бяха в него; чуваше я така ясно, както черковните камбани. Дланите му се изпотиха, пръстите го засърбяха. Сгъна ги и ги разгъна, постави ги над клавишите, които проблясваха в отслабващата светлина.

Защо не се движеха ръцете му, защо? А музиката... защо внезапно се бе превърнала в това безсмислено жужене, в тези крясъци на чинели, скърцане на цигулки и хаос от нехармонични звуци?

О, Боже! Закри уши с длани и се сви, като удари рязко лицето си в клавишите; цялото му тяло се тресеше. Бездната се разтваряше отново, черна и примамлива, и го зовеше към онова място, където реалността не можеше да нахлуе и да смути спомените му, нито пък музиката, която се виеше нежна и сладка като птичи песни в главата му. Онова място беше безопасно, напълно безопасно. Там нямаше гняв. Нямаше безсилие.

Нямаше съжаления. Най-вече нямаше проклети съжаления.

Защо тогава се съпротивляваше така отчаяно да не се плъзне отново към него?

Защо, когато спуснеш клепачи, мракът се изпълваше с две големи сини очи и коси с цвят на лунна светлина? Как се осмеляваше тя да смущава покоя му, да го преследва, да вика някакво негово, дълбоко скрито „аз“, чието съществуване бе отказвал да признае досега?

Проклета да е, задето го принуждаваше да се вълнува... да се надява... да мечтае. Проклета да е, задето бе затръшна вратата в лицето на духовната му летаргия... тази жена-дете с нейното странно лице, изпълнено едновременно със съблазън и невинност. Ако се оттеглеше отново сред спокойствието на онази бездна, тя щеше да си тръгне.

И къде щеше да се озове тогава той? Какво щеше да притежава?

Кой щеше да вярва в него за в бъдеще?

ДЕВЕТА ГЛАВА

На слабата светлина преди изгрев слънце Солтърдън успяваше да види стола си, оставен край леглото. Дрехите му висяха на вратата на гардероба вече от една седмица, но той отказваше да ги облече, така както отказваше да допусне край себе си и вайкащите се слуги с кръвожадно изглеждащите бръсначи в ръце. Нищо нямаше да им достави по-голямо удоволствие от това да му разрежат гърлото с тях. Скоро щяха да нахлуят като армия мравки и да започнат да правят опити да го облекат, да го нахранят... после щеше да се появи тя, мис Аштън и щеше да вирва свадливо брадичка при най-дребната провокация от негова страна, щеше да разбутва неуморно съзнанието му, волята, настроението и достойнството му, докато не му се прииска да я убие.

Малко момиченце, с вид на съблазнителна мадона, способно да изкара човек от кожата му. Някога може да му се бе струвала... възбуждаща, въпреки склонността ѝ да се инати. Не, че някога си бе паднал по жените от по-низшите съсловия... Всичките му връзки бяха с представителки на неговата класа и само от време на време бе правил изключение със съпругата или дъщерята на някой обикновен земевладелец или барон... О, съвсем беше забравил за момичето, което бе срещнал в една кръчма в Съсекс, с гарвановочерни коси и пълни и червени като черешки устни. Беше се почувствал... омагьосан от нея... почти пленен... и дори не бе спал с нея; прекалено много я бе харесал, за да го направи...

Стиснал устни, херцогът отметна завивките и се вгледа в краката си, обути в същите намачкани бричове, които носеше неизменно вече шести ден. Беше решил да спи с дрехите си, единствено, за да ядосва своята „компаньонка“. Доставяше му извратено удоволствие да наблюдава как устата ѝ се свива до размерите на ключалка всяка сутрин, когато я посрещаше все със същите дрехи, да не говорим за брадата, която започваше да покрива лицето му.

По дяволите, това момиче Аштън наистина му играеше по нервите, като вървеше насам-натам по цял ден и му говореше, сякаш беше някой идиот... макар, всъщност, да не бе говорила особено много през последните няколко дни. Стоеше главно в стаята си, хранеше се сама, нарушаваше спокойствието му само от време на време, когато полагаше плачевни усилия да се пребори с непреодолимия му антагонизъм.

По дяволите, къде бяха тези хора? Откога прислугата спеше до

обяд?

Погледна отново към стола, който се открояваше в полумрака. Можеше да го достигне без усилие. Така и направи. В началото колебливо, след това изскърца със зъби и, с потрепващи от напрежението ръце и рамене, започна да се влачи към инвалидната количка, като ту пъшкаше и сумтеше, ту изричаше някоя псувня, тъй като тя започна да се изплъзва от ръцете му, сантиметър по сантиметър, и тялото му увисна между леглото и проклетия стол. Ударите на сърцето му сякаш го оглушиха, кожата му се измокри от пот, макар в стаята да бе студено. Солтърдън се вкопчи в инвалидната количка така, както се вкопчва в някоя скала човек, увиснал над бездната.

Вратата на спалнята му се отвори. „По дяволите!“ – помисли си той.

Тавеус тръгна на пръсти към камината, натоварен с дърва и торф. Щом забеляза господаря си, разпънат между леглото и стола, с треперещо от усилия тяло, той спря и се взря към него; изражението му не се виждаше поради тъмнината.

– Бре, бре – промърмори тихо слугата. – К'во виждаме тук? Негово височество й станал много решителен, както личи. Прекалено решителен даже.

Притиснал рамо в седалката на стола, подпрял глава на страничната му облегалка, херцогът изруга отново под носа си.

Тавеус пусна дърветата в огнището, изтупа прахта и стърготините от ръцете си и се запъти към стола, стиснал в юмруци луничавите си длани. От него се носеше миризма на конска тор и кисела пот.

Отпусна се на едно коляно до инвалидната количка и рече:

– Както изглежда, на ваше височество няма да му бъде излишна малко помощ. А?

– Щ-ще се справя сам.

– Не мисля така... сър. Мисля, че всеки момент шъ паднете и тогаз има да си лежите по гръб кат' някой бръмбар.

Слугата се изхили, след това се изправи и пхна ръце под мишниците на своя господар. С ръмжене и сумтене го издърпа от леглото и го пусна върху стола. А след това се наведе към ухото му.

– Някога бях готов да дам всичко, за да бъда на ваш'то място. Но не и сега, сър. Не мога да си представя к'во й да трябва да стоиш неподвижно и да гледаш как светът си върви по старому, как хората продължават да живеят нормално. Та, кажете, ваше височество, приятно ли ви беше кат' мъ наблюдавахте да съ любя с мис Аштън миналата седмица?

– Прекрасно – изсумтя Солтърдън и блъсна с лакът ръката на Тадеус от мишниците си.

Слугата бутна стола до прозореца.

– Аз, разбира съ, знаех, чи бяхте тук. Иронично й, че някога аз бях онзи, който стоеше отстрани и наблюдаваше как вий любехте красавиците. Да, някои от жените, които съ появяваха в Торн Роуз или Парк Хаус, наистина ги биваше. Ако нямате нищо против да ви кажа, сър, аз понякога си представях, че сам бях на ваш'то място. Но те нямаше да съ съгласят да го направят с мен... след кат' съм само един прост коняр. Вий треперите, сър. Чакайте да ви завия с одеялото. Само една настинка ви трябва.

Зави с него краката на своя господар, подпъхна го под коленете и бедрата му, после се ухили отново и го стисна за рамото.

– Да си остане между нас двамата, ваше височество, ама си падам много по мис Аштън. С такваз кат' нея бих могъл да съ задомя. Боже, ама устата й е наистина сладка, като зрели череши. А гърдите й... ама к'во става, сър, нещо съ напрегнахте. К'во шъ кажите да ви размачкам малко раменете? Да, има много хубави гърди, достатъчно налети, за да ми изпълнят дланта. Неприятното е там, ваше височество... Гъртруд ми каза, че си тръгвала. Да, изглежда след като сти съ скарали, писала на херцогинята и й е казала, че по-скоро би плувала в една помийна яма със самия Сатана, отколкото да продължава да търпи ужасното ви отношение. Обещала да остане само докат' херцогинята й намери заместничка... или за предпочитане – заместник.

Тадеус се обърна и се захвана да подрежда дървата за огрев. В това време херцогът се вираше в собственото си отражение в стъклата на прозореца, с леко див поглед и с разпилени по раменете буйни коси.

Така значи, ангелът със сребристите коси и кораловите устни си тръгваше. Беше й писнало от него, също както бе станало и с другите. Само...

Мария Аштън не беше като другите. Или все пак беше?

Най-после се обърна. Слугата гледаше към огъня, а по лицето му играеха жълтите отражение на пламъците.

– Питате се дали съм я имал ли? – проговори Тадеус, изкривил уста на една страна в усмивка. – Признайте. Питате съ к'во ли шъ й да съ потопите в тялото й... не чи можете да го направите вече. Представете си само как събличам роклята й малко по малко, как разкривам белите й рамене, после гърдите с набъбналите зърна, дет' ги усещам сладки кат' мед на върха на езика си. Представете си как роклята се плъзга около

бедрата ѝ и пада около глезените. Космите между краката ѝ несъмнено са светли и къдрави, кожата под тях – кърваворозова. Сигурен съм, чи ѝ достатъчно дълбока да мъ поеме целия, чи ши ѝ стегната, страстна и много влажна. А сега зарад' вас няма да мога да опитам всичко туй.

Очите му светнаха, той се усмихна на своя господар и преглътна.

– Наистина съжалявам за онуй, дет' стана с вас – додаде монотонно той. – Но животът си върви, нали? И ний трябва да продължаваме да го живеем с онуй, с коет' разполагаме. Да направим най-доброто, коет' можем. Трябваше да дадете на онез' негодия парите и коня си, тогаз' те немаше да въ наредят тъй. Дяволски глупаво сте постъпили, сър.

И с тези думи Тадеус излезе от стаята и остави Солтърдън да се вира в пламъците, докато в главата му се мяркаха сцени от онази нощ, през която фаталният удар го бе проснал в безсъзнание... и Мария Аштън, изтегната под Тадеус Едуардс. От всички тези представи му стана неописуемо зле.

– Копеле – промълви на себе си той. – Извратено копеле.

* * *

Херцогът бе пренесен в библиотеката с помощта на много слуги. Неговият дядо, предишният херцог Солтърдън, се бе гордял особено много с нея. По стигащите до тавана полици бяха наредени подвързани в кожа лавици, посветени на философията, медицината, поезията, драмата и туктам – някой роман, стгушен между творби на поети от VIII в. На петнайсетгодишна възраст Трей вече бе прочел повечето от тях.

След половин час се появи мис Аштън. Изглеждаше бледа, но това бе станало обичайно явление през последните няколко дни, а големите ѝ очи бяха заобиколени с тъмни сенки.

– Добро утро, ваше височество – поздрави го тя, докато се приближаваше с грацията на пеперуда към писалището и пътьом пооправи дантеленото боне, което упорито се килваше на една страна. Както обикновено носеше черна рокля (безупречно изгладена и колосана благодарение на Гъртруд) и чифт порядъчно износени кожени обувки, готови да се скъсат всеки момент на пръстите. Под подгъва на полите ѝ се подаваше фуста с парцалив вид.

– Надявам се, че сте си починали добре миналата нощ? Разбрах от Тадеус, че тази сутрин сте се събудили особено рано и че ви е намерил в една особено опасна поза.

Най-после го погледна право в очите и го разгледа с типичното се неодобрение и разочарование. Херцогът се запита кое я смущаваше

повече: смачканите му дрехи или небръснатото лице. А дали тъмните кръгове около сините ѝ очи бяха резултат на нещо друго, освен на факта, че бе затворена в Торн Роуз с един побъркан.

– Мислите ли, че е разумно да опитвате да ставате сам от леглото, сър? Можехте да паднете на пода или, още по-лошо, да се нараните.

Той не отговори. Мислеше си, че черното не ѝ отива изобщо, нито пък старомодното кълбо дантела на главата ѝ... така както не ѝ подхождаше и Тадеус Едуардс, с неговите вечно мръсни ботуши и варварски маниери.

Нейният цвят беше червеният. Аленото щеше да заблести до бялата ѝ кожа, да подчертае синьото на големите ѝ очи. Само дето... тези очи сега не бяха така пламенни. Те като че ли бяха непрестанно на ръба на сълзите.

Устата ѝ се усмихна; но не и очите.

– Починахте ли си добре снощи? Да? Не? Бихте ли направили опит да ми отговорите, ваше височество? Едно просто кимване би било достатъчно.

Солтърдън присви очи, забелязал, че талията ѝ изглеждаше още потънка покрай стегнатия корсаж на роклята. Тялото ѝ беше подходящо за носене на корсет, гърдите ѝ плуваха над деколтето като бели възглавници.

Младата жена преглътна. Раменете ѝ се стегнаха и на лицето ѝ се появи отново безпомощно изражение. Застанала по този начин зад писалището, поставила длан върху купчина книги, тя имаше вид на типична превзета бавачка и учителка-стара мома. Но може би не беше точно така. По-скоро на дете, което играеше тази роля.

– Прекарах по-голямата част от вечерта в размисли за неспособността ви да общувате. Тогава ми дойде тази идея – книгите. – Усмихна се насила и заяви: – Ще четете на глас!

Обявлението го извади от смехотворния му транс. „Как не“ – помисли си Солтърдън, след това обърна стола си към вратата и се запъти натам.

Тя се спусна светкавично към него и прегради пътя му.

– Защо трябва да ми се съпротивлявате непрестанно? – попита с потръпващ от възбуда глас тя.

– Вън! – изръмжа той и опита да я заобиколи, но не успя да се справи и колелото се вряза в глезена ѝ.

– По дяволите! – извика тя, подскочи, сграбчи страничните облегалки на стола и стъпи здраво на земята, за да го задържи. Свела лице на

едно ниво с неговото, с пламнали очи и бузи, възкликна: – Както виждам, ваше височество, вие не ме желаете тук повече, отколкото аз самата искам да остана. Аз обаче обещах на баба ви да направя всичко възможно да ви помогна, докато тя намери подходящ заместник. И макар... вие да не ме интересувате особено, към херцогинята изпитвам известна привързаност. Тя ви обича много и, страхувам се, ужасът, който се е стоварил върху главата ви, разкъсва и без това слабото ѝ сърце.

По лицето ѝ преминаха едновременно гняв и болка. Но не силата на емоциите ѝ бе приковала вниманието му, а внезапно появилата се в уморените ѝ очи тъга.

– Няма нищо по-ужасно от безпомощността, която изпитва човек, когато пред очите му гасне малко по малко любимо същество, доскоро пълно с живот и енергия, превърнало се в своя сянка. – Гласът ѝ спадна с една октава, стана мек, замечтан и дрезгав. Клепачите ѝ натежах и устните ѝ се нацупиха по познатия начин – онова детинско цупене, което грабна с такава сила вниманието му, че не можеше да откъсне поглед от нея, също като хипнотизиран. – В един миг молите Бог да сложи край на техните страдания, ваше височество... техните и вашите. В следващия момент молите за милост, давате обет, че ако пощади жалкия им живот, вие с радост ще прекарате остатъка от дните си в грижи за тях и за задоволяване на всичките им нужди.

Изминаха няколко секунди, изпълнени с трудно удържани бурни емоции. Мълчанието пукаше във въздуха така осезаемо, както и издигащите се пламъци на огъня. За момент помисли, че тя ще се строполи, и въпреки всичко не можеше да отдели погледа си от нея. В този момент му се стори, че очите ѝ, тези големи, бездънни сини езера, са най-неустоимите, най-красивите очи, които бе виждал.

– Тогава човек си дава сметка – промълви най-сетне тя, – че не може да помогне на някой, който сам не иска да си помогне.

С усилие обърна стола обратно към стаята и го бутна към огъня. Херцогът се запита за миг дали не възнамеряваше да го блъсне в огъня и да свърши най-после с него. Вместо това тя се приближи до писалището, взе една книга, върна се при него и я тикна безцеремонно в скута му.

– През следващия час ще четеш на глас от тази книга. Това упражнение не само ще стимулира способността на мозъка ти да мисли, а и ще помогне на езика ти да се изразява по-лесно, по същия начин, по който свиренето на пиано ще възвърне гъвкавостта на пръстите ти. Това е творба на Оливър Голдсмит. Нарича се „Викарият от Уейкфийлд“. Започнете от първа страница, ако обичате.

Отпусна се на един съседен стол, загледа се в пламъците и мълчанието ѝ изпълни стаята, докато чакаше. След няколко минути вдигна бавно глава и, без да го погледне, рече:

– Няма нищо срамно в това човек да опита и да се провали. Позорно е изобщо да не опита.

Солтърдън се вира в профила ѝ в продължение на няколко секунди, въбсен от отегчението ѝ. Значи това било: тя се беше отказала. Бе решила, че животът ѝ като свещеническа дъщеря е далеч по-приятен от независимото ѝ съществуване, свързано обаче с грижите за един умствено и физически неразвит мъж. Прииска му се да захвърли книгата в огъня. Миг по-късно реши да я метне отгоре ѝ.

Вместо това отвори романа, като се затрудни с обръщането на страниците, после се вгледа в буквите толкова напрегнато, та най-накрая му се стори, че миниатюрните думи затанцуваха пред погледа му. Това го накара да се съсредоточи и в резултат главата го заболя. Едва сега си даде сметка, че от онази нощ, в която проклетите разбойници го бяха проснали на пътя с разцепена глава, не беше поглеждал дори книга.

Затвори очи и промълви:

– Не мога.

– Напротив, можете. Съсредоточете се. Дума по дума.

Стисна зъби и се концентрира отново. Написаното му се струваше съвсем непознато, все едно че гледаше йероглифи.

– Не мога – избъбра отново той, затвори с трясък книгата и я захвърли в огъня.

Мария скочи от мястото си, грабна ръжена и вдигна с него тлеещата книга. Изгаси с длани искрите, издуха пепелта. И без да го обвини, без дори да измърмори нещо под носа си, я постави отново в скута му, седна на свой ред и рече:

– Започвайте.

– Толкова ли си тъпа, че не разбираш какво ти казах? Или си глуха? – изляя господарят ѝ; единствените слова, които изпъкнаха ясно, бяха „тъпа“ и „глуха“. Захвърли отново книгата, която прелетя само на сантиметри от главата ѝ. „Не си спомням как!“

Младата жена я извади отново и я повъртя известно време в ръцете си, преди да я върне, вече по-предпазливо, в скута му. Застана на колене край инвалидната количка, разгърна корицата и постави показалец под първата дума.

– Когато сте бил малък, вашите учители са ви научили как да четете, като са произнасяли всяка буква – каза тя. – Спомняте ли си

азбуката, ваше височество?

Сребрилата ѝ коса отразяваше пламъците като огледало. Уханието ѝ го обгърна. Внезапно, необяснимо, усети вниманието си приковано от нейната близост.

– Ваше височество? – повтори тя и обърна големите си очи към него.

Той поклати глава.

– Не, отсега нататък ще говорите – заяви тя, но тъй като той отказваше упорито да отговори, тя премести тежестта на тялото си назад върху петите и сплела пръсти, за да демонстрира безкрайното си търпение, въздъхна уморено. – Можете да изкарате и светец от кожата му. Струва ми се, че никога не съм срещала друг човек, така неразумно и твърдо решен да не отстъпва, да се съпротивлява непрестанно. Вашето нежелание да престанете с вечната си опозиция може да се мери по твърдост само с Гибралтарската скала. Започвам да разбирам защо са напуснали другите. Ние не можем да вършим чудеса. Какво трябва да сторя, за да се разбера с вас, сър?

На лицето ѝ се появи тъжна усмивка. Мис Аштън се изправи, постави книгата върху писалището и се приближи до далечния прозорец, където печалната светлина я превърна в силует.

Солтърдън премести поглед към бюрото, после книгата, после пак върху нея.

– Какъв неприветлив ден – заяви тъжно тя. – Да, някога вятърът и дъждът ме изпълваха с енергия. Цялото ми същество се възраждаше от силния студ. Нещо в ледовитостта на зимата изостря сетивата за всеки нюанс на човешката анатомия, кара ни да усещаме пръстите си, носа, бузите, прочиства неяснотите от мудния мозък, така че всичко, което възприемаме, е ярко и живо, както в детството. Спомняте ли си, ваше височество, как, когато бяхме деца, всеки нов сезон беше въведение към нов опит? Пролетта носеше цветята и птиците, лятото – дългите горещи дни със слънчева светлина и ухаен пирен. Есента беше време за беритба на плодовете, на падащи златни и червени листа, сред които се веселяхме и мечтаехме за зимните снегове. Зимата свързвахме с прашенето на огъня, гсушвахме се под пълни с гъши пух юргани, вслушвахме се във воя на вятъра, а по прозорците драскаше суграшица. Тогава споделяхме тайни с най-добрите си приятели и се отдавахме на мечти за пристигащата пролет. Питам се, ваше височество, кога точно сезоните станаха нещо толкова монотонно, кога започнаха да ни плашат? Кога лятото стана така нетърпимо горещо и дълго, а зимата – прекалено студена?

Защо есенните листа са вече само едно неприятно задължение за нас, което трябва да се събере и изгори? Защо пролетта стана мрачно влажна и студена? Питам се всичко това – промълви мис Аштън. – Питам се кога точно всеки наш стремеж, мечта и надежда се превърна просто в по-редното очаквано разочарование.

Най-после се обърна; бледата светлина, която влизаше откъм гърба ѝ през прозореца, посребряваше едната страна на лицето ѝ. Дали не беше плакала? Херцогът не можеше да каже, не виждаше ясно очите ѝ, тъй като бяха в сянка. Тогава младата жена подсмръкна и избърса нос с опакото на дланта си. Гласът ѝ прозвуча напрегнато и дрезгаво, когато заговори отново.

– Вие сте най-нетърпимата личност, която познавам.

– Съжалявам – отвърна след известна пауза той; внезапно осъзна, че се взираше от доста време в нея.

Не съжаляваше, разбира се – не по този начин.

– Ясно произнесено, макар и неискрено. – Мария се приближи отново до писалището, прелисти обгорелите страници и попита: – Ще опитаме ли пак, ваше височество?

* * *

През тази нощ Мария не спа по-добре, отколкото през последните две седмици след инцидента в библиотеката, или по-точно, откакто бе изпратила на херцогинята писмения си отказ да продължава да работи тук. Заместникът ѝ можеше да пристигне всеки момент. А тя щеше да се върне в Хъдърсфийлд и да продължи живота си като дъщерята на викария. И всичките ѝ мечти да спаси себе си и своята майка нямаше да се осъществят, също както и смехотворните възжеления, родени от романтичната ѝ душа, да спаси херцог Солтърдън от лудницата. Единствената цел на негово височество бе да ѝ прави напук... да прави напук на целия свят, да не говорим на самия себе си.

С настроението си през последните две седмици той определено не бе спечелил благоволенieto на нито един от прислугата в Торн Роуз. Поведението му ставаше все по-ужасно, войнстващо през повечето време. Всички се движеха на пръсти с усещането, че стъпват по яйчени черупки. Вече заговорничеха да подпалят къщата... докато той е в нея.

Несъмнено нейният повереник бе твърдо решен да се плъзне обратно в бездната на умствената инерция. Вече многократно ѝ се бе налагало да го измъква насила от съня, само за да трябва да се справя с темперамент, който можеше да се сравни единствено с изригването на

Везувий. Тя лично го предпочиташе тогава, когато бе изпаднал в безсъзнателност. През последните дни имаше случаи, когато с радост би окуражила умствения му зимен сън, ако мисълта за страданието на херцогинята не я прищпорваше да се изправи за пореден път пред този дракон, вдигнала предизвикателно меча на непокорството.

Очевидно не можеше да я понася и с удоволствие би я удущил с голи ръце.

Тази мисъл я преследваше неотстъпно.

Защо я интересуваше толкова какво изпитваше херцогът?

Защо я преследваха непрестанно странните емоции, които бе усетила към него през онова слънчево утро, когато в конюшната бе забеляза в погледа и в лицето му нещо, придало му внезапно толкова човешки и уязвим... и приятен вид.

О, да, тези емоции не й даваха мира. Те смущаваха съня й. Убиваха апетита й. Караха сърцето й да се къса още повече сега, когато той реагираше така бурно на присъствието й.

„Скъпи, милостиви Отче, моля те, помогни на херцогинята да разбере защо не мога да остана тук.“

Изправи се в леглото си. Студеният въздух преминаваше през тънката й нощница. Перспективата да напусне уютата и топлината на леглото не й се нравеше, но тази нощ неспокойствието просто не й даваше мира. Напрежението като че ли висеше във въздуха... сякаш някой стоеше там, в мрака, и я наблюдаваше, докато спи. Слуховете за неотдавнашни кражби в района, достигнали до обитателите на Торн Роуз, също не й помагаша. Миналата седмица Мелкъм Манър, който отстоеше само на един хвърлей място от другата страна на долината, бе нападнал от банда разбойници и ограбен до шушка. Дъщерята на лорд Мелкъм била откънатата във винената изба от двама маскирани гиганти и...

Не искаше да мисли за това. Очевидно скоро щеше да заприлича съвсем на Моли, която се шуреше напред-назад из къщата и повтаряше, че Торн Роуз, беззащитен като изоставено от майка си агне, щял да бъде следващата им цел.

Както винаги, вратата към стаята на Солтърдън бе широко отворена. Със свещ в ръка тръгна на пръсти към леглото му и се взря през прозрачните завеси.

Празно!

Повдигна по-високо свещта, вгледа се по-напрегнато. Завивките бяха отметнати, във възглавницата бе останала вдлъбнатина, оставена от главата му... Завъртя се на пети и пламъчето на свещта премигна

заплашително. Обходи с поглед стаята и откри, че инвалидният стол на херцога бе изчезнал.

Мария се спусна към звънеца, за да повика Гъртруд, но разумът надделя и тя замръзна на място, разтреперана, вкопчила пръсти в пискюлестата връв така здраво, сякаш от това зависеше животът ѝ, докато и сърцето, и въображението ѝ препускаха диво.

– Мисли рационално – произнесе на глас тя. – Не е нужно да вдигаш цялата къща на крак. Паниката няма да помогне при това положение.

Къде, по дяволите, бе отишъл?

Тя, разбира се, щеше да бъде отговорна, ако се случеше нещо.

Но какво можеше да се случи?

Той можеше да падне по стълбите, естествено. О, Боже! Неволно пред очите ѝ изникна образът му; той лежеше в разяден от червеите ковчег!

Можеше даже да се е хвърлил през прозореца. Това бе характерно за хората в неговото положение. Пол, в най-тежките си мигове, дори бе говорил за подобен изход... О, Боже!

Втурна се по коридора, блъсна се право в Тадеус и изпищя, изгърва свещта върху крака си, отстъпи рязко назад и настъпи подгъва на дрехата си, който се влачеше няколко сантиметра зад нея по пода.

– Господ да мъ убий – измърмори той и вдигна свещта, преди да е изгаснала, надигна я помежду им и огледа младата жена с вдигнати вежди. – Признавам, чи ѝ прекалено да съ надявам да си търсила мен.

– Негово височество – отвърна, все още трепереща, тя. – Няма го.

Слугата мина покрай нея и влезе в стаята на господаря. В това време мис Аштън обви тялото си с ръце и се сви цялата, за да се защити от студа. Пламъчето на свещта осветяваше едната половина на лицето му, когато се върна.

– Наистина го няма. Признавам, чи ѝ прекалено много да съ надявам адските демони да са дошли да вземат нещастната му душа. Ще отворим ли бутилка от най-хубавото шампанско на негово височество, за да отпразнуваме?

– Не ставай нахален – отвърна Мария и си взе свещта.

Тадеус тръгна след нея по коридора.

– Херцогинята може ни направи услуга на всичките, кат' го даде в Ройял Оукс.

Младата жена, която тъкмо бе стигнала до стълбището спря и погледна надолу – посрещна я непрогледен мрак.

– Той не е луд.

– Побърканите... всичките съ нареждат покрай запрещените с решетки прозорци и плюят по хората. Някои лаят кат' кучета.

Младата жена обърна очи към своя събеседник и потръпна, като си представи картината, описана току-що от него.

– Той не е луд – повтори тя.

В този миг до слуха ѝ достигна звук, толкова неопределен, че можеше спокойно да бъде плод на фантазията ѝ. Ето го пак! Заобиколи слугата и започна да се връща по коридора. Мина покрай стаята на своя господар, водена от звуците, които малко по малко се превръщаха в нещо като музика.

– Музикалната стая! – извика тя и хукна натам.

Полите на дрехата се мятаха около глезените ѝ, докато преминаваше от един коридор в друг. Най-после достигна целта си. Спря на прага ѝ, задъхана, а по пръстите ѝ капеше горещ восък от свещта.

На слабата светлина на една самотна лампа, Солтърдън бе седнал пред пианото и дългите му пръсти натискаха един по един клавишите. Непокорните му коси падаха на вълни по раменете и закриваха едната страна на лицето му. На светлината на мигащото пламъче напомняше на изпаднал в съзерцание и размисъл дявол. Напомняше и на малкото момче, което е бил някога, промъкнал се крадешком в музикалната стая против бащината си воля, за да свири на светлината само на една свещ. Изражението му бе смесица от екстаз и мъка.

Тадеус се приближи до нея, но тя го отблъсна.

– Ще говоря насаме с него.

– Мислиш ли, чи ѝ разумно, кат' са има предвид как си облечена?

И я възнагради с типичната си безочлива усмивчица, която я накара да не намръщи.

– Това е всичко – заяви неумолимо Мария и го изгледа строго.

Най-сетне той вдигна ръце и тръгна, като се разтвори в мрака. Младата жена си пое дълбоко въздух, обърна се отново към вратата, поколеба се за момент на прага и тръгна стоически към своя повереник, който, щом я забеляза с гълчето на окоото си, изправи рязко гръбнак и се огледа. Погледът му, обикновено така решителен в ината, бе изумен и отчаян и я накара да спре за миг и да потрепери, колкото от студ, толкова и от вълнение.

С внезапно пресъхнали устни и гърло промълви:

– Ваше височество... изкарайте ми акъла. Когато открих че ви няма, не можех да си представя къде може да сте отишли по това време на

нощта. – Въздъхна раздражено и продължи: – Помислих, че може да са ни нападнали онези ужасни крадци и... Е, – подсмръкна тя, – няма значение.

Херцогът се облегна бавно на стола си. Едната му длан все още беше върху пианото и пръстите му галеха леко клавишите.

– Струва ми се, че реагирах прибързано, но аз съм отговорна за вашето добруване, независимо дали ни харесва или не.

Както обикновено, той не отговори, а само я наблюдаваше със загадъчните си очи, които я нервираха толкова, а дългите му пръсти продължаваха да се плъзгат нагоре-надолу по клавиатурата. Изненадващо, но беше сменил дрехите си и го беше направил порядъчно добре, ако се изключе леко намачканата му риза, закопчана накриво на врата... и голите му крака.

– Мисля, че моментът не е по-неподходящ от другите да ви съобща, че реших да напусна Торн Роуз – обяви младата жена и думите сякаш накараха въздуха наоколо да завибрира. – Давам си сметка, че баба ви ще бъде разочарована. Страхувам се, че аз бях последната ѝ надежда; тя толкова вярваше, че ще ви помогна. Но в един момент през последните дни осъзнах, че никой, най-малко пък аз, не е в състояние да ви помогне, ако сам не пожелаете това. – Опита да се усмихне. – Да ви закарам ли обратно в стаята ви, сър? Или, ако предпочитате, мога да повикам Гъртруд.

Никакъв отговор, нито дори намек за изненада.

Раменете ѝ увиснаха леко. Обърна се. Глупаво момиче. Какво беше очаквала? Че ще започне да я моли да остане? Несъмнено щеше да бъде повече от щастлив да види гърба ѝ.

В този момент пианото прозвуча отново.

Мис Аштън спря.

Малко по малко единичните звуци се обединиха, към първия се прибави втори, после трети, прозвуча простичка мелодия. Мария се обърна, вгледа се в пръстите, които се движеха по клавиатурата малко въдрвено и бавно, но не и по познатия ѝ несръчен начин.

– О! – възкликна тя и прикри устата си с длан, изгърва свещта от другата си ръка, но почти не го забеляза.

Междувременно ръцете му откриха удобния за тях ритъм и сега вече музиката се лееше от инструмента като птича песен.

Младата жена се приближи пъргаво до пианото, затанцува от нетърпение на пръсти; дланите ѝ пърхаха над полираната му повърхност, но без да го докосват, подобно на пеперуда, надвиснала над някой цвят,

преди да се отпусне леко върху му.

Най-сетне се приземи, подпря се на масивното дърво, почувства лекия трепет на музиката да преминава през цялото ѝ тяло, като в същото време не изпускаше нито едно движение на ръцете му по белите и черните клавиши. Не смееше да диша. Ами ако това бе поредният ѝ сън? Може би щеше да се събуди всеки момент и да открие, че е повярвала на поредната си глупава фантазия... но не, дори в мечтите си не си бе представяла, че може да съществува такава лирична поезия от звуци.

Най-после насочи погледа си към лицето на своя повереник. Тъмносивите му очи, в които проблясваха златисти точки, наблюдаваха всяка нейна реакция, а в това време пръстите му продължаваха да се движат, да изпълват стаята със сърцераздираща музика.

И се усмихна.

О, Боже, той се усмихна!

Не, това не беше саркастичната извивка на устните, която издаваше омразата и гнева му.

Усмивката засягаше и очите му, тя изтри мрачните, сурови линии от лицето му. Той внезапно се превърна отново в човешко същество, и при това изумително красиво.

Очите ѝ се изпълниха със сълзи и измокриха ресниците ѝ. За миг музиката престана да звучи.

– Не спирайте! – възкликна умолително тя. – Не, не спирайте, ваше височество. Това е най-красивата музика, която съм чувала някога. Не, не спирайте. Готова съм да остана завинаги тук и да слушам.

Усмивката му стана по-широка. Дланите му се раздвижиха, пръстите станаха още по-гъвкави, разтягаха се, галеха, тялото му се полюляваше в синхрон с всеки нюанс, с всеки тон, като го преживяваше така, сякаш бе живо същество вътре в него.

Мария затвори очи и се остави в плен на музиката. Изведнъж звукът спря. Тя се насили да отвори горящите си очи, за да открие, че Солтърдън я съзерцаваше с изражение, в което откри подобие на старото му настроение. Едва сега осъзна, че сълзите бяха потекли по бузите ѝ, а гърлото ѝ се бе свило от вълнение.

– Това е най-красивата музика, която съм чувала, ваше височество.

– Бах – обяви леко гърлено той.

– Бах – повтори Мария.

Той се усмихна отново и докосна с връхчетата на пръстите си леко, невероятно леко основата на гърлото ѝ.

– Оттук... мис... Аштън.

Усети пръстите му като топли въглени; те почти я галеха, както бяха правили допреди миг с клавишите. Мили Боже, той наистина бе произнесъл цяло изречение, а единственото, което можеше да направи тя, бе да се съсредоточи върху смущаващите си усещания от неговото докосване. Това не беше страх, а нещо друго.

– Вие говорите – промълви бездиханно тя и в същия миг забеляза книгата, затисната между бедрото му и страничната облегалка на стола.

„Викарият от Уейкфийлд“.

– Значи сте и чели. Ваше височество, затова ли се усомнявахте през последните дни? Затова ли имахте толкова мрачен и уморен вид? Да те би да идвахте тук нощем, за да учите?

Херцогът отвори уста, за да каже нещо.

Тя не му даде тази възможност.

Грабна дръжките на стола, обърна го към себе си, падна на колене пред своя господар и, като се притисна към краката му, сграбчи ръцете му.

– Вие можете да общувате, сър. Зная, че можете. Говорете ми. Каквото и да е. Кажете ми, че съм най-опърничавото „момиче“, което сте имал нещастieto да срещнете. Кажете ми, че съм навлек. Че ми липсва уважение към другите. Че съм своенравна, кавгаджийка и вещица. Едно изречение е всичко, което желая и се кълна, че никога повече няма да искам нищо друго от вас.

– Главата... ме боли... като чета – избъбри той и стисна между пръстите си дланите ѝ, поставени в скута му. – Но... става по-добре.

– Действително, с практиката четенето ви ще се подобрява непрекъснато, не мислите ли?

– Да – отвърна херцогът и се усмихна; и стисна отново ръцете ѝ, но не грубо, а нежно, внимателно, почти... с обич.

Не, не с обич, определено не с обич!

Мария се засмя, скочи на крака, праметна ръце около раменете му и го прегърна буйно, притиснала лице в меката му като коприна, ухаеща коса.

Стиснала здраво клепачи (Господ да ѝ помага да не се разреве още по-силно – нейният повереник щеше да я помисли за неврастеничка), младата жена се усмихна и го притисна още по-силно. Устните ѝ се докоснаха до ухото му, когато заговори:

– Всяка вечер и сутрин се молах за вас, ваше височество. Семейството ви ще бъде толкова щастливо, както и всички останали в Торн Роуз. Нямам търпение да видя лицата им, когато им кажем.

Останаха в това положение в продължение на няколко минути, притихнали, той притиснал лице в рамото ѝ, като усещаше топлия ѝ дъх в задната част на ухото си. След това ръцете му се отместиха бавно, нерешително, и той ги постави в долната част на гърба ѝ, с разтворени длани и разперени пръсти.

Мария се почувства изведнъж много малка. Кожата ѝ се затопли под ръцете му, макар от тях да я делеше нощницата.

Нощницата.

Каква крехка бариера! Тя като че ли плуваше около тялото ѝ, надиплена върху краката на херцога. Непрестегнатите ѝ гърди бяха станали сякаш по-тежки и необичайно чувствителни. За момент си представи, че той ги докосва, а тя му позволява да го стори.

Отдръпна се с намерението да побегне. Не смееше да погледна към лицето му, което някога я бе ужасявало, а сега караше краката ѝ да омекнат, сърцето ѝ да бие оглушително, способността ѝ да диша – да се изпарява като димът, който излизаше от газовата лампа върху пианото. Видението, в което Солтърдън протягаше ръце и обхващаше гърдите ѝ с двете си длани я отвлече за миг от силното ѝ смущение. Не можеше да прави нищо друго, освен да стои като закована пред него, да наблюдава как странно пламенните му очи я оглеждат и, макар да съзнаваше, че трябва да стори нещо, за да се прикрие, най-безсрамно не предприемаше нищо.

Изведнъж усети, че се изчервява, ужасно смутена.

Обърна се, побягна към вратата, ритна забравената свещ, която, отдавна изгаснала, лежеше в замръзнала локва от собствения си восък.

– Почакай – извика след нея херцогът и гласът му изкънтя като облицованите с филц дървени чукчета на пианото, които удряха по опънатите струни.

Младата жена стисна разтвореното деколте на нощницата си, хвърли набързо поглед назад, но достатъчно дълго, за да го види как стои, осветен от лампата; това вече не беше звярът, не беше тиранинът, не беше инвалидът. А просто... човекът.

Мария хукна към стаята си.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Когато се събуди на следващата сутрин, в съзнанието ѝ все още се носеше снощната музика, неразгадаемите сиви очи на Солтърдън ѝ се усмихваха, топлите му длани сякаш и сега се притискаха леко в гърба ѝ. Остана да лежи цял час в леглото си, обзета от странно удоволствие; струваше ѝ се, че дюшекът под нея не бе нищо друго, освен пухкави облаци, а фреската със свети Петър над главата ѝ бе буквално земният рай.

Той, херцог Солтърдън, действително ѝ се бе усмихнал и, о, каква невероятна и вдъхваща страхопочитание трансформация бе това! В отговор цялото ѝ същество бе запяло, изпълнено с хиляди хармонични звуци.

На закуска стана свидетел как господарят ѝ се справи с храната си почти безпроблемно. Наля си сам чай и лично си отрязва месо. Дори проведоха някакво подобие на разговор, при който тя сипеше трели като волна птичка, а той буботеше като гръмотевица.

– Добро утро, ваше височество!

– Утро, мис Аштън.

– Прекрасен ден, нали, ваше височество?

– Щом ви харесва да мислите така, мис Аштън. (С намек за неотдавнашния му саркастичен тон.)

Очевидно настроението му все още не беше в блестящо състояние. Младата жена така и не успя да изтръгне по време на цялата закуска поне една усмивчица от красивите му... Боже, сега пък и устните му бяха започнали да ѝ се струват привлекателни! Тя обаче бе сигурна, че с времето и доброто му настроение щеше да се върне. Несъмнено невероятното положително развитие на нещата го бе смазало психически.

Честно казано, опияняващото преживяване от изминалата нощ караше и нея да се чувства някак си... замаяна. Не виждаше по какъв друг начин да опише невероятното усещане на лекота, която като че ли я повдигаше от земята.

Когато научи за внезапния обрат на нещата, Гъртруд се разплака от радост, разтанцува се с Мария, докато най-накрая двете се отпуснаха върху два стола, задавени от смях.

– Това бе най-невероятният миг в живота ми! – призна мис Аштън, завъртя се на пръсти и обви ръце около тялото си. – Той ми се усмихна, Гърти, наистина ми се усмихна. И ме държеше за ръката!

Повдигна дланта си пред очите и се взря в нея така, сякаш внезапно се бе превърнала в злато.

Икономката я наблюдаваше, ококорила очи, като хапеше лекичко долната си устна.

– Неговата музика... о, неговата музика... Слушала съм изпълнени-ята на много хорове, но никой от тях не можеше да се сравни с небесни-те звуци, които излизат изпод великолепните му ръце. О, ама ръцете му наистина са невероятни. Не си ли съгласна, Гърти? Нали има красиви ръце?

Слугинята кимна и се ококори дори още повече.

– А когато се усмихна. – Мария се завъртя отново и се засмя, хвана се за дървената колона на леглото, за да се задържи, и се подпря на нея. – Усмивката му беше лъчезарна. Преобразуваща. Бях... хипнотизирана. – Въздъхна и погледът ѝ доби сънливо изражение. – Когато ми загово-ри, цялото ми същество потрепера като от гръм. Сякаш затрепераха са-мите ми нерви. Не можех да дишам. Имах чувството, че... ще припадна. Да, че ще припадна.

– О, Боже!

Икономката присви устни и събра вежди.

– Гласът му – продължи да разсъждава на глас младата жена, – е тъмносино кадифе. Богат, дълбок, мек. По-дълбок, струва ми се, откол-кото на брат ми. Бях... разтърсена до мозъка на костите си.

– Мили Боже – промърмори Гъртруд и закръши ръце.

– Прости ми, ако се държа като глупачка. Тези емоции сигурно са подобни на онова, което чувства една майка, когато види първите стъп-ки на своето чедо. Месеци на тренировки, на нетърпеливо очакване и най-сетне... Честно казано, Гърти – засмя се леко и обгърна с ръка коло-ната на леглото. – Често съм подозирала, че оттук може да избликне по-добен триумф... – Притисна юмрук към сърцето си. – И така и стана. Само че избликва и оттук. – Този път показва стомаха си. – И оттук. – Гърлото. – Усещам тялото си така, сякаш иска да се раздели на части и да се пръсне като искри на вятъра!

Вдигнала едната си вежда, Гъртруд се запъти към вратата на своя господар и попита:

– А к'во мислиш чи изпитва по тоз' повод той самият, момиче?

Отвори широко вратата и надникна през нея.

Мария затанцува зад нея; не можеше да си намери място. Двете ог-ледаха тайнствено помещението. Облечен, херцогът седеше на стол с висока облегалка пред прашящия огън с разтворена книга в скута. Той

обаче наблюдаваше пламъците; изражението му не бе и наполовина така враждебно, както обикновено, но затова пък бе доста резервирано.

– Не е ли забележителен? – прошепна мис Аштън. – Не е ли велик? Ами красив? Изтънчен? О, Гърти, не е ли най-невероятният мъж, когото си виждала?

– За херцог Солтърдън ли говориш? Същия, когото едва вчера вечерта наричаше звяр, непоправим и противен?

– Тогава бях сляпа. Сега съм... сега съм...

– Започвам да разбирам какво си, скъпа, и това мъ смущава страшно много – промърмори под носа си слугинята и поклати глава. – Господ да ти й на помощ, скъпа, ако съм права.

* * *

Студеният въздух на облачния ден очевидно оживи херцога и го спаси от утринната му унилоост; същото стори и времето, което прекараха в компанията на Наппърл и палавата й дъщеричка. В съседно пасбище тъпчеше жребец със загладен сребрист косъм и пръхтеше от време на време към своята кобила, после се вдигаше на задните си крака, извил шия и започваше до лудува от единия до другия край на поляната. Понякога клатеше глава с кръгови движения, после обръщаше муцуна към вятъра и цвилеше.

– Пиячи на вятъра – обясни Солтърдън. – Арабските коне са известни с това, че издържат на големи предизвикателства. Те пият горещите пустинни ветрове и след това ги изпускат през ноздрите си като огън. Издръжливостта им е ненадмината.

– Как се казва? – попита младата жена, смаяна от великолепието на сивия жребец.

– Наполеон.

– Той се държи предизвикателно, ваше височество. Опасен ли е?

– Ако можех да стана от този стол, щях да ви покажа колко е опасен. Едно дете би могло да го язди, мис Аштън. Едно крехко и деликатно момиче като... вас.

Бузите й поруменяха. Тя извърна поглед към дърветата, после към небето, притъмняло и надвиснало.

– Кажете, мис Аштън, ако тази кобилка беше ваша, как щяхте да я наречете?

Изминаха няколко секунди, преди да Мария да намери гласа си.

– Дъщеричката на Наппърл ли, ваше височество?

Той кимна и вълненият му шал се плъзна.

Младата жена побърза да го оправи, като уви добре раменете и врати му; пръстите ѝ докоснаха леко косата му, поспряха се, дори си поиграха, без нейният повереник да разбере, с къдрица, увиснала от външната страна на облегалката. Странно, но онова, което до неотдавна ѝ се бе струвало противно, сега привличаше ръката ѝ като магнит.

– Бих я нарекла Наптийста Роуз, ваше височество.

– Защо?

– Не... не знам. Защо звучи така женствено, а тя е женствена. А Роуз, разбира се, е в чест на вашия дом.

Херцогът проследи безмълвно с поглед кончето, което тичаше из кафявата трева, а след това каза:

– Тогава да бъде Наптийста Роуз.

През целия следващ час седяха под едно дърво и тя го слушаше как чете на глас от „Викарият от Уейкфийлд“. Подобно на музиката, която бе свирил предишната нощ, думите звучаха лирично в неговата уста. Нима само допреди няколко дни единствените звуци, които успяваше да издаде, бяха по някое пъшкане или завалена дума от време на време? Когато дори само присъствието му я отблъскваше и плашеше? Сега тя се бе облегнала спокойно на възлестото стъбло на стария дъб, затворила очи и увита добре в шала си, тъй като времето се менеше непрекъснато и то към по-лошо, и се вслушваше в гласа му с усещането, че се носеше на крилата на студения вятър. Внезапно ѝ дойде идеята, че можеше да остане тук, в Торн Роуз завинаги, да се грижи за всяка нужда и желание на своя господар – завинаги. Да прекарва всеки миг от всеки ден в неговата компания, нощем да лети, носена от неговата музика и да се моли да я възнагради с прегръдката си още веднъж в живота ѝ.

Едва когато настана тишина, Мария отвори очи. Солтърдън я наблюдаваше, в тъмните му очи прочете сянка от предишния гняв; книгата лежеше захвърлена на земята в краката му.

– Ваше височество?

– Кажете ми каква полза има от всичко това – попита той и посочи към книгата, – щом не мога да използвам краката си.

* * *

Подобно на неочаквания леден дъжд и безмилостния източен вятър, който прогони по къщите и хора, и животни, херцогиня Солтърдън пристигна непосредствено след обяд... без предупреждение.

Мис Аштън се ровеше из полиците на библиотеката с надеждата да открие книга, която да отвлече господаря ѝ от мрачното настроение, в

което бе изпаднал, когато Гъртруд нахлу в стаята, като размахваше възбудено ръце, последвана от купчина слуги, които се струпаха зад нея като ято разтревожени квачки.

– Херцогинята – извика тя и изскочи веднага от библиотеката сред шумолене на поли и фусти.

Вперила поглед след нея, Мария преглътна мъчително и възкликна:

– О, Боже! Писмото. Забравих за писмото.

Настроението ѝ се помрачи дори още повече, когато разбра, че новодошлата не е сама... очевидно на нейно височество не ѝ бе нужно много време, за да ѝ намери заместничка.

Херцогинята я повика незабавно.

Младата жена стоя в продължение на два часа пред един от двайсетината салона в очакване да бъде приета от нейно височество, като наблюдаваше как прислугата, която бе пристигнала със старицата от Уиндхорст, се суети напред-назад из коридорите ту натоварена със спално бельо, ту със сребърен сервиз за топъл шоколад, ту с вази с цветя, откъснати току-що от зимната градина. Човек би помислил, че е пристигнал крал Джордж, а не осемдесет и няколко годишната херцогиня.

Бяха дошли не по-малко от четири камериерки, перачка, която да се занимава само с дрехите на херцогинята и гладачка, която да се посвещава единствено на тяхното гладене. Имаше слугиня, чиято задача бе да опакова и разопакова багажите ѝ, иконом, който сипеше непрестанно заповеди на четирима лакея, а те трябваше да скачат при всяка негова команда. Имаше още един френски готвач с двама помощници (И той изгони без много церемонии готвача на Торн Роуз от кухнята), без да се говори за специалиста по тестените изделия, който трябваше да приготвя всекидневно хляба, кекса за чая и сладките за своята господарка. Само час след нейното пристигане цялото западно крило бе изчистено из основи, прозорците – измити, а мебелите – пренаредени. От кухнята вече се носеше уханье на чаени сладки с канела.

Мария се разхождаше напред-назад из галерията, после се приближи до стълбището и застана на едното му стъпало на един крак, като се държеше за перилото. Беше се проявила като глупаво и капризно дете, като бе написала проклетото писмо. Как бе позволила лошото ѝ настроение да вземе връх над разума?

Дали херцогинята щеше да ѝ позволи да се види за последен път с внука ѝ, преди да я прати да си стяга багажа. В това време Гъртруд беше при него, къпеше го, бръснеше го, обличаше го с най-хубавите му дрехи, докато сега на нейното място трябваше да бъде тя самата, тя да реше

косите му и да го приготвя за този така щастлив миг.

Вратата на салона се отвори. Сидни, икономът на херцогинята, висок мършав човек с крив нос и тънки устни, я погледна отвисоко и изсумтя.

– Нейно височество, херцогиня Солтърдън, желае да ви види.

Пропусна я пред себе си в салона. Огънят прашеше в огромната камина от италиански мрамор, а през отворените прозорци навлизаше студеният вятър.

Херцогинята, облечена в широко, яркочервено копринено кимоно, изчака поклона на Мария, след което посочи към един от двата стола – единият празен, другият зает от закръглен мъж с пръснати тук-там коси по плешивото теме... Еджкъм, личният ѝ лекар.

Пълният джентълмен скочи незабавно на крака и я възнагради с кимане и усмивка, като в същото време се взря в нея през монокъла си, в резултат на което едното от изпъкналите му кафяви очи изглеждаше по-голямо от другото.

– Приятно ми е да се запозная с вас, мис Аштън. Аз съм...

– Зная кой сте – заяви Мария с такъв изблик на емоции, че закръгленото човече насреща ѝ замръзна на място, а херцогинята повдигна и двете си вежди. – Вие, сър, сте дошъл да отведете негово височество.

– Действително – съгласи се той.

– Трябва да призная – започна тя, като изправи рамене и вирна брадичка, – че когато започнах да пиша писмото си, не бях на себе си. Не съм... не съм сигурна какво ми стана. Струва ми се, че неуспехите, макар и краткотрайни, могат да накарат дори най-издръжливия и храбрия да изгуби смелост.

Непознатият и херцогинята се спогледаха, след което Мария продължи:

– Не, че негово височество и сега понякога не се държи осъдително... да, струва ми се, че точно така го описах в писмото си – обърна се тя към лейди Солтърдън, която я гледаше поразено, присвила леко устни. – Мисля... не, сигурна съм, че ще го намерите много променен в положителна насока.

– Не думайте – обади се Еджкъм.

– О, да, сами ще се убедите. Има голямо подобрене.

Младата жена се усмихна и кимна.

Най-сетне херцогинята се облегна назад.

– Седнете, мис Аштън.

Мария се настани вдървено на ръба на стола. Незнайно откъде се

появи прислужница и ѝ предложи топъл шоколад в черна порцеланова чаша със златен ръб.

Лейди Солтърдън изчака да напълнят отново собствената ѝ чаша, преди да заговори.

– Нямам ни най-малка представа за какво говорите, скъпа. Не съм получавала никакво писмо. Целта на идването ми тук е Еджкъм да прегледа за последен път внука ми, преди да взема решение.

– Решение ли?

Погледна към възрастната дама през издигащата се над чашата ѝ пара, като си повтаряше наум отново и отново думите ѝ: „Не съм получавала никакво писмо.“

Херцогинята не бе получила писмото, в което тя се отказваше от поста си... истеричната молба да ѝ наеме заместничка колкото се може по-скоро, тъй като нямало да издържи дори още две седмици „в компанията на осъдителния ѝ внук.“

Значи все още не беше прекалено късно.

Просто щеше да обясни, че е премислила...

– До слуха ми достигнаха смущаващи вести за поведението на Треј в последно време.

Горещият шоколад заседна в гърлото на Мария; тя затвори очи. Представителките на семейство Дреймонд.

– Аз, разбира се, повиках незабавно Еджкъм – продължи напрегнато лейди Солтърдън и хвърли отчаян поглед към своя съсед.

– О, но... – започна мис Аштън.

Лекарят се наклони напред.

– Сигурен съм вече сте разбрали, че състояния като на Солтърдън се отличават с ясно изразена тенденция към силна меланхолия със спорадични прояви на крайна агресивност; нещо обичайно за претърпяното от него нараняване, по-точно, удара по главата. Страхувам се, че болниците ни са препълнени с подобни случаи на деменция и това ще продължи дотогава, докато не започнем да разбираме по-добре функционирането на мозъка.

– Да, но...

– Следователно – прекъсна я херцогинята, – стигнахме до печалното заключение, че, в интерес на моя внук е, да бъде отведен сред по-подходящо за неговите нужди и положение обкръжение.

– На място, където за него ще се грижат хора, по... – как да кажа, хора, с по-голям опит и квалификация, способни да управляват по-успешно неговото поведение и добро здраве – намеси се Еджкъм.

– Ройял Оукс – възкликна младата жена; чашката издрънча върху чинийката и върху коляното ѝ се разля топъл шоколад.

– Разбира се, че не.

Лейди Солтърдън повдигна едната си вежда.

– Но все пак болница. В която ще бъде затворен с побъркани, виещи като кучета!

– Боже мили – промърмори херцогинята. – Това е една доста мелодраматична картина, която, сигурна съм, е малко вероятна. Говорим за херцог Солтърдън, скъпа, не за някой прост селянин.

– Но...

– Не ви ли е крещял всевъзможни грубости? – попита лекарят.

– Да, но...

– Не ви ли е душил? – обади се и възрастната жена.

– Направи го, обаче...

– И едва не ви измъкна ръцете от тялото? – заинтересува се Еджкъм.

– Той...

– И не подчертах ли пред вас, мис Аштън, че вие сте последната ми надежда; че ако и вие не се справите с моя внук, ще бъде принудена да взема това драстично, но необходимо решение?

Мария се отпусна отново на стола си; виеше ѝ се свят.

– Да, ваше височество, така е. Обаче... – Затвори за момент очи, пое си въздух, за да събере сили, изчака евентуално поредно прекъсване и заяви толкова тихо, че старата жена се принуди да се приведе напред, за да я чуе. – Щастлива съм да ви информирам, ваше височество, че способността му за словесно общуване се подобри значително. Храни се и се облича сам, и ми чете на глас. Особено съм радостна да съобщя, че започна да свири отново на пианото!

– Не може да бъде! – възкликна лекарят.

– А как... как се държи? – попита лейди Солтърдън.

– Мога да кажа само, че общуването ни снощи и тази сутрин премина без обичайните изблици на несъгласие. Прояви се като изключително приятен човек, ваше височество.

– Което не означава, че не би избухнал, ако бъде предизвикан – отбеляза пълното човече. Събрал съчувствено вежди, той стана от мястото си и взе ръката на възрастната дама. – Скъпа ми Изабела, не трябва да вземате прекалено присърце подобен обрат. И преди се е случвало състоянието му да се подобри внезапно, без никакво предупреждение, за да потъне след това отново в дълбините на деменцията.

С блеснали очи и потрепваща брадичка, лейди Солтърдън рече с треперещ глас:

– Трябва да го видя незабавно.

– Гъртруд го приготвя – отвърна Мария и остави настрана чашката си. – Ако нямате нищо против, ваше височество, ще тръгна преди вас, за да се уверя, че е готов.

– Разбира се.

Младата жена се изправи; в този момент херцогинята я хвана за ръката с крехките си, но изненадващо силни пръсти, и я стисна буйно. В сивите ѝ очи се бореха надеждата и отчаянието.

Уверено усмихната, мис Аштън излезе забързано от стаята и спря за момент, вперила втрещена невидящ поглед в галерията пред себе си.

Мили Боже, те бяха дошли да вземат негово височество и да го тикнат в някое ужасно място, където към него нямаше да се отнасят по-добре, отколкото като към някое опасно, безмозъчно животно.

– Но сега вече той е по-добре – промълви тя, за да се успокои. – Много по-добре. – Погледна към тавана, където позлатени херувимчета лудуваха сред клоните на маслинови дръвчета и се обърна към Бога. – Истинско чудо е, че състоянието на негово височество се подобри така забележително точно сега, непосредствено преди да са дошли да го отведат. Може би все пак не сте се отказали от мен?

С тези думи се спусна към стълбището, като вземаше стъпалата две по две, за да се озове срещу преbledнялата Гъртруд; униформата ѝ беше разкъсана, мокра и изцапана със сапун.

– Негово височество – успя да избърби най-сетне икономката. – Страхувам съ, момиче, че състоянието му съ влоши внезапно и рязко.

– Не е възможно...

– Щом му казах, че е пристигнала нейно височество...

– Но той беше съвсем добре само преди два часа, Гъртруд. Хранеше се сам и бърбореше...

– Все едно, чи съ отвори самият ад и от него изскочи сам Дяволът. Не ще да има нещо общо нито с мен, нито с който и да ѝ било друг, не позволява да правим нищо. Утре окоето на Моли шъ бъде черно, а колкото до мойта цицина...

Внезапно откъм коридора се разнесе трясък, последван от писък. Една слугиня изскочи от стаята на Солтърдън и се приведе в същия миг, в който над главата ѝ прехвърча някакъв предмет и се разби в отсрещната стена.

Мария влезе в стаята; в същия момент край нея профуча порцеланова ваза и се строши в рамката на вратата. Подът беше осеян с изпучена стъклария. Масите и столовете бяха преобърнати. Но онова, което я накара да замре, бе гледката, която представляваше нейният господар.

Предпазливо се приближи до него. Седнал на стола си, той я гледаше изпод разчорлените си коси, а широките му рамене се вдигаха тежко от гняв и умора. Вълкът се бе завърнал... драконът. Очите му горяха. Бе оголил зъби. Младата жена помисли, че ще припадне.

– Не – поклати глава тя. – Не сега. Няма да го направиш сега. Няма да ти позволя. Вече направи прекалено много. Видях какво можеш да постигнеш. Какво можеш да станеш отново.

– Излез оттук – изръмжа той.

– Не, няма да изляза. Няма да те оставя да причиниш това на себе си, на мен или на баба си. – Приблужи се още малко, без да обръща внимание на страха си; затова пък остави гнева си да се вихри на воля, за да ѝ даде кураж. – Спомнете си кой сте, сър. Какво сте и...

– Знам какво съм – озъби се херцогът. – Не ми е нужно някой като теб да ми го припомня. Аз съм проклетият херцог Солтърдън, скъпа моя, а ти си... робиня, наета от баба ми, за да опита ме приближи до онова, което съм бил някога. Е, в случай, че не си забелязала... – Той разпери ръце и довърши думите си, като изви подигравателно устни. – Не съм човека, който бях някога.

– Значи това било. – Мис Аштън се отпусна на колене до него и се вкопчи в стола му и затърси погледа му; в този момент не я вълнуваше мисълта, че повереникът ѝ може да се разбеснее отново. – Ти се страхуваш.

Той сграбчи главата ѝ в двете си ръце. Пръстите се впиха грубо в косите ѝ и дръпнаха главата ѝ насила назад, сякаш възнамеряваше да ѝ пречупи врата. От очите ѝ рухнаха сълзи от болка и потекоха по слепоочията ѝ, но тя повтори през зъби:

– Вие се страхувате от собствената си уязвимост, ваше височество. Страхувате се, че светът ще гледа на вас като на по-нискостоящ, защото сте в инвалиден стол.

Солтърдън я дръпна към себе си така буйно, че младата жена примря от болка. Но не се предаде.

– Нужно е много повече от два крака, за да бъде човек мъж, ваше височество.

– Съгласен съм – изръмжа той, отдръпна едната си ръка и я сграбчи за китката, притисна дланта ѝ към топлата издутината в слабините и я

задържа там, макар тя да хлъцна от изумление и да опита да я измъкне. – Това е нужно, за да бъдеш мъж, скъпа моя, а аз не мога да използвам и него. Така че кажете ми, мис Ашгън, компаньонко моя, която си доставяш удоволствие с мъжествени конярчета, какво остава от един мъж, ако не може да използва нито краката си, нито патката си? Хм?

– Достойнството – прошепна Мария; бузите ѝ горяха, от очите ѝ продължаваха да се лаят сълзи. – Остават му душата и духът, нематериалната същност, с които заслужава ада или небето.

– Така ли? – Лицето му отстоеше само на сантиметри от нейното. Обви ръка около гърлото ѝ и стисна леко. – А онези от нас, които нямат душа, мис Ашгън?

– Във вас има много доброта, сър. Тя е тук, трябва само да признаете нейното съществуване. Видях я в очите ви снощи; те светеха по-ярко от която и да е звезда в света.

– Боже, Боже. Колко поетично от устата на една курва.

– Аз не съм курва, сър.

Устните му се извиха цинично, ноздрите му се разшириха. Погали пулсиращата вена на врата ѝ с палеца си, докато я поглъщаше с вълчия си, стоманеносив поглед.

Най-сетне я пусна. Тя се плъзна встрани; изпита такова облекчение, че краката ѝ омекнаха. Наложил си да остане на колене, усещайки силното пулсиране на скалпа си. Имаше чувството, че пръстите му все още стискат врата ѝ и го изгарят. Едва тогава гневът започна да се надига в гърлото ѝ. Шокиращото разочарование я накара да се разтрепери. Нима наистина снощи бе почувствала към този капризен аристократ нещо повече от просто задължение? Най-накрая успя да стане и се запъти към вратата, без да се обърне.

– Мис Ашгън – промълви Солгърдън и, тъй като тя не му обърна внимание, извика: – Мария!

Тя се завъртя на пети, стиснала юмруци край тялото си. Косата се разпиля по раменете ѝ.

– Не съм ви позволявала да ме наричате така, ваше височество. Нищо възнамерявам да го направя. Не мисля, че ви харесвам особено, ваше височество, дори съм сигурна в това. През последните седмици опитвах да не обръщам внимание на слухове и намеците по адрес на вашия характер, но, колкото и да ми е неприятно да го кажа, те се оказаха верни. Несъмнено заслужавате жестоката съдба, която ви очаква. О, да – повиши глас тя, – забравих да ви уведомя, че херцогинята е довела някакъв лекар на име Еджкъм, който е убеден, че единственият лек за вашето

състояние е дом за виещи манияци и изгубени души. Аз, разбира се, опитах да ги разубеда. Сигурна съм обаче, че след като видят вас и доказателствата за лошия ви нрав, ще побързат да осъществят намеренията си, така че с малко късмет ще се отървем от вас преди падането на нощта. Надявам се да изгниете като плъх в онова ужасно място, тъй като не заслужавате друго!

Младата жена побягна от стаята, за да се сблъска с десетина прислужници, струпани в коридора, извили вратове и ококорили очи, очевидно подслушали непростимата ѝ тирада. Всички те я гледаха така, сякаш беше самата смърт.

Гъртруд се промъкна между двама слуги с увиснали челюсти и съзерцава около половин минути Мария с широко отворени очи, преди да проговори.

– К'во шъ прайм сега с него, скъпа?

– Не ми... не ми пука какво ще правите с него.

Видимо развълнувано, множеството хлъцна като един човек.

– Божке – закърши ръце икономката. – Туй значи, че негово височество шъ ни напусне скоро.

– Несъмнено.

– Колко жалко. Особено кат' съ има предвид колко напредна, откакто си дошла. Ами чи да, едва таз' сутрин на закуска той каза, чи трябвало да благодари на теб за всичко туй.

Младата жена се намръщи.

– Гъртруд, грях е да се лъже...

– О, не бих лъгала за таквон нещо, момиче. Той рече: „Мис Аштън нахлу в обвилния ме умствен мрак кат' пролетен въздух и слънчева светлина.“ – Намръщи се отново и раменете ѝ увиснаха. – И съ усмихна, кат' го каза – додаде тя, като подсмъркна.

Изад далечния ъгъл се показва една камериерка. Вдигнала поли до глезените си, тя тичаше здраво, а едрата ѝ гръд се друсаше заплашително.

– Нейно височество тръгна насам! – обяви тя полушепнешком тя.

Всички обърнаха погледи към Мария.

Гъртруд се приближи до нея.

– Ако шъ го водят в онзи дом, тогаз няма значение как изглежда нито той, нито стаята му.

– Имаме ли време...

– Шъ трябва само да я позабавиш малко, момиче.

– Как може някой да се изпречи на пътя на херцогиня Солтърдън,

та да я забави?

– Ако някой може да го стори, то туй си ти.

– Той може да се опълчи отново.

– Кой знай защо, ама не мисля така, не и след кат' видях изражение-то му, след кат' му каза, че баба му щяла да го отведе оттук. Пребледня кат' платно, слушй к'во ти казвам.

Мис Аштън се опитваше да мисли. Призна пред себе си, че гневът я бе завладял прекалено силно, за да забележи нещо друго освен собственото си разочарование и наранени чувства. Да, може би все пак бе забелязала страха, проблеснал за секунда в обикновено безжизнените му сиви очи. При този спомен й се повдигна.

– Да – промълви тя. – Ще опитам да а задържа.

Гъртруд се усмихна и плесна с ръце.

– На работа, дами, и да действаме бързо.

Моли пристъпи напред и показа окото си, което започваше да посинява.

– Нима очакваш да съ върна при него след туй тук?

– Туй не й нищо повече от синините, с коит' съ връщаш след някоя съботна нощ в местната кръчма. А сега тичай, преди да съм посинила и другото ти око.

С тези думи групата влезе в леговището на дракона; всеки стискаше я метла, я парцал като да бяха оръжия и щитове. Мария затвори очи в очакване на трясък, викове на изскочили в коридора слуги с изпълнени със страх очи... същия страх, който й бе попречил да се движи само преди няколко минути.

Не последва нищо подобно.

Въпреки това продължаваше да чака, неспособна да помръдне, да диша; бузите й запламтяха при спомена за случилото се преди малко. Каква глупачка беше, каква наивница. След като се бе грижила за брат си Пол в продължение на две години, след като бе слушала изповедите му за неосъществените му мечти и фантазии, трябваше да се сети, че гневът и неувереността на нейният господар не се дължаха единствено на неспособността му да ходи.

Но защо това бе започнало да го измъчва толкова много точно сега?

– Мис Аштън.

Младатажена премигна и се огледа. Насреща й идваше херцогинята.

– Отивам да видя внука си.

– Не.

– Моля?

– Той... не е готов.

– Но вие казахте...

– Наложил се да направим някои подготовки в последния момент...

Гъртруд е непреклонна, страхувам се.

Лейди Солтърдън продължи да върви към нея; вече беше толкова близо, че можеше да види златните точкици в очите ѝ – същите като на внука ѝ. Все едно че я гледаха неговите очи, а хуманността им бе прикрита зад стоманената завеса на аристократичността.

В този момент вратата се отвори и през нея се показа икономката. Тя погледна към Мария, после към възрастната дама.

– Негово височество е готов да ви види.

– Нима? – отвърна херцогинята и повдигна едната си вежда, като хвърли поглед към младата жена, а след това присви устни.

Изчака Гъртруд да се отмести и влезе в стаята на внука си.

Мария я следваше на почетно разстояние. Страхуваше се да гледа, да диша; намери сили да върви само благодарение на присъствието на икономката. Едва тогава насочи вниманието си върху Солтърдън.

– Добре ѝ почистен, нали? – прошепна в ухото ѝ слугинята. – Помислих си, чи шъ изпробва проклетия бръснач на гърлото ми, преди да съм свършила с бръсненето. Всичко, което трябва да сторим сега, ѝ да го убедим да го поддържам.

– Започнах да обичам косите му – чу се да мълви в отговор мис Аштън, вперила поглед в своя повереник, седнал на един стол с висока облегалка край огъня, който хвърляше отражения върху силното му, сякаш изсечено от мрамор лице.

Никога не бе изглеждал толкова... красив. Толкова изтънчен. Толкова... арогантно самоуверен. Това сякаш не беше същият човек, който, само преди минути, бе напъхал ръката ѝ между краката си и я бе нарекъл „курва“.

Тя не беше курва, дяволите да го вземат. Не беше... но в онзи миг собствената ѝ реакция на неговата близост и топлина при контакта със слабините му, я бе накарала да се почувства като такава... и все още се чувстваше такава... Господ да ѝ е на помощ.

– Облякохми най-хубавите му дрехи, разбира съ. Винаги ѝ обичал парцалките. Харчеше цели състояния при лондонските шивачи, поръчваше платове чак от Китай. Има доста внушителен вид с тях, нали?

Херцогиня Солтърдън спря пред внука си. Дватама се спогледаха безмълвно, след което той рече:

– Простете, че не ставам, ваше височество. Както знаете...

– Разбира се. Онова, което не разбирам, е гневът ти срещу мен.

Той не отговори веднага. На страничния наблюдател можеше да му се стори просто резервиран, леко отегчен от разговора, който би предпочел да не води. Това не бе така, разбира се.

Той се бе съсредоточил, обмисляше и повтаряше наум думите си, за да се увери, че може да ги произнесе правилно и разбрано. Докато го наблюдаваше с вдървено като гранит тяло от силното напрежение, забравила даже да диша, Мария си спомни последната нощ – последните й часове след като бе свирил Баховата „Меса в си бемол минор“ и преди първите слънчеви лъчи да пробият мъгливата бариера. Когато й бе чел от „Викарият от Уейкфийлд“, като се препъваше в думите, когато опитваше отново и отново и тялото му бе плувнало в пот, но най-накрая думите бяха потекли свободно от устата му. Беше завряла лице в дланите си и бе плакала, след това се бе смяла и бе плакала отново.

Докато го наблюдаваше сега и забелязваше напрежението в раменете му, лекото потрепване на челюстите, начина, по който бе вкопчил длани в страничните облегалки, Мария си мислеше: „Бавно, внимателно, ваше височество. Не е нужно да припирате. Всичко ще си дойде на мястото, ако просто се отпуснете и му позволите да го направи... а аз съвсем не мислех сериозно ужасните неща, които ви наговорих преди малко. Простете ми, простете ми, простете ми.“

Гъртруд я хвана за ръката и я помъкна към коридора. Затвори вратата и закри образа на херцога, който точно поемаше напитката си от лакея на баба си. Сърцето на младата жена спря да бие за момент, но, щом отвори уста да протестира, икономката поклати глава и зацъка.

– Той шъ съ справи чудесно, скъпа. Остави го.

– На него все още му е трудно да държи чаша, Гъртруд. Ами ако я изтърве? Ще се почувства страшно унижен и...

Слугинята я натисна да седне на един стол и започна да оправя пораженията, нанесени на косите й в резултат на спречкването й с нейния поверник.

– И на теб к'во ти пука? – попита нехайно икономката. – Даде ясно да съ разбере к'во мислиш за него. Нарече го плъх и...

– Не съм! – извика Мария и се обърна, за да погледне приятелката си. – Казах, че искам да изгние като плъх.

– Правилно. Точно тъй рече. Но не можеш да отречеш и другото; каза, че той изобщо не тъ интересува и заслужава да го пратят в онуй място, дет' хората вият кат' манияци.

– О, Боже – Младата жена се отпусна в стола. Нищо чудно, че баща ѝ се молеше за душата ѝ всеки миг от всеки ден. – От време на време ми се струва, че му е нужен емоционално по-силен човек от мен. Понякога ме плаши и ме вбесява повече от който и да било друг, когото познавам. Затова пък друг път, въпреки безсилието, страха и гнева, усещам затопляне в областта на сърцето и стомаха...

Гласът ѝ секна и тя прехапа долната си устна.

– Туй ѝ нормално да съ очаква, туй съ майчински чувства. Грижовната половинка на една жена, сигурно.

– Това ли било? – възкликна престорено енергично мис Аштън. – Майчинска грижовност?

– К'во друго може да ѝ?

– Ами... не знам. А и няма значение, струва ми се, тъй като, след като наговорих на негово височество всички онези ужасни неща, ще трябва да си вървя, независимо дали го искам или не... веднага след като той информира баба си каква гадна, избухлива компаньонка му е намерила.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Солтърдън запази мълчание, докато баба му крачеше из стаята, хванала в една ръка чашата си с бренди; диамантите на другата хвърляха бляскави отражения по богатата дървена ламперия на стените. Едва когато се спря край огъня и се подпря с възлестата си бледа ръка на полицата, той срещна суровия ѝ поглед и каза онова, което му беше на сърцето, но не и преди да се взре за последен път към вратата, откъдето бе излязла Мария.

– Трябва да съм по-слабоумен, отколкото си мислех, ваше височество. Мислех си, че ще се разплачете от щастие и облекчение, като видите колко се е подобрило състоянието ми.

– Затова ли ме гледаш така и се цупиш? – попита тя. – Нужно ли е да ти напомням, че не съм, нито пък някога съм била безмозъчно сантиментална?

– Не. – Младият мъж извърна поглед. – Не е нужно да ми напомняте.

– Трябва да знаеш, че съм много доволна, ако не и изненадана. Мис Аштън изглежда е извършила чудеса откакто е пристигнала в Торн Роуз.

– Тя е... – Спря, защото не можеше да намери вярната дума, фразата, обрисувача най-правилно жената, която само преди минути буквално му бе издрала очите... същата жена, която предишната нощ бе затанцувала от радост, босонога и по нощница, из музикалната стая, докато той начукваше непохватно някаква мелодия на пианото. – ... водопад от противоречиви емоции – завърши най-сетне мисълта си той.

– Меко казано.

Лейди Солтърдън погледна към чашата портвайн в ръката му и зачака да го види да пие. Внукът ѝ вдигна внимателно към устата си, отпи, усети как течността потича като огън по гърлото му. Стисна клепаки, докато изчака адският огън да позагасне и докато остане само леко парене в стомаха му. Нямаше да кашля, въпреки желанието си да го направи. Това, разбира се, щеше да бъде признак на слабост, а ако баба му презираше нещо, то това бе човешката слабост.

– Изглеждаш наистина добре, като се има предвид какво бе състоянието ти само преди няколко седмици. – Може би малко слаб и неизискан. Защо реши да пуснеш косата си да порасне така, си остана загадка

за мен; сега приличаш на брат си повече, откогато и да било досега. Несъмнено сега ще започнеш да ореш бразди със собствените си ръце и да садиш зелки за твоите арендатори.

– Това не намали уважението ти към Клейтън, доколкото си спомням.

– То може и да е приемливо за Клейтън, по-малкият ми внук, но не и за теб, първородния. Херцозите не се трудят заедно със своите арендатори.

– Нито пък свирят на пиано – произнесе под носа си младият мъж и отпи отново от чашата с портвайн.

Най-после възрастната дама седна, изправила като струна гръбнак, вдигнала брадичка. Вперил поглед в намаляващото количество на питието си, Трей попита:

– Защо дойде? И защо доведе Еджкъм?

– Защо според теб?

Солтърдън погледна отново към вратата, насочи цялата си воля към нея, сякаш се надяваше така да я отвори. Дали тя беше все още там – мис Аштън – в очакване на някакъв знак от негова страна, преди да нахлуе, сипейки заповеди като някой войник? Разбира се, че не. Та нали я беше отпратил? Буквално ѝ бе наредил да върви по дяволите и да се махне от живота му? И за какво?

Само защото, в своята невинност и ентузиазъм, бе повярвала, че го е спасила от съществуване, по-ужасно от смъртта.

Едвам не се засмя. Затова пък отпи отново.

Къде ли беше тя?

Не че му беше нужна... можеше сам да се справи с баба си, винаги го бе правил, само дето сега...

Боже, колко уморен се почувства изведнъж. Главата започваше да го боли, съзнанието му – да се замъглява. Беше му трудно да мисли свързано, изглежда не можеше да се сети за верните думи, които щяха да успокоят херцогинята.

Този път портвайнът се вля по-безпроблемно в гърлото му. Не усети почти никакво парене, забеляза само появата на появил се незнайно откъде лакей, който напълни чашата му.

– Защо според теб? – повтори на глас думите на баба си той. – Защо според теб ли? Нека да помисля... защото... си решила да ме отстраниш. Да ме погребеш в някоя килия, сякаш не съм нещо повече от няква отвратителна тайна, която е най-добре да бъде скрита.

– Да.

– Ах! – Портвайнтът се плисна върху коляното му. Той проследи с поглед как петното плъзна като сянка по жълтокафеникавите му бричове. – Е, това може да те изненада, бабо, но тайната отдавна е станала публична. Ако все още не си разбрала, да те уведомя, че представителите на нашата класа отдавна престанаха да се отбиват тук. Изглежда не разбират неспособността ми да се примиря с новата си роля в живота. Нито пък аз съм повярвал дори за момент, че интересът им към мен и моето здраве може да има нещо общо със загриженост. Падналите аристократи, особено херцозите, дават повод за небивали разговори по време на вечери и приеми. – Като въртеше чашата в ръката си, произнесе през стиснатите си зъби: – Шокиращи неща може да научи човек, когато другите го мислят за идиот. Колкото до вас самата, ваше височество, вие сте били винаги смайващо откровена, но това няма значение. Аз ви прощавам... както винаги. Всъщност и нямам друг избор, нали така?

– Не, ако желаеш да наследиш богатствата ми.

– Ах! – повтори младият мъж и й се усмихна ослепително.

– Аз не ставам по-млада, Трей. През последните петнайсет години чаках търпеливо да се установиш, да порастнеш, да се ожениш и да ме дариш с наследници. А сега и това. Не виждам как бих могла да завещая имуществото си на едно неподвижно растение.

– А разбира се като ме затвориш в някоя болница ще можеш веднага да се захванеш на работа и да завещаеш всичко на моя далеч по-заслужаващ го брат Клейтън.

– Който нито го иска, нито се нуждае от него – додаде някак уморено възрастната дама. – Но за това сега не може да става и дума. Ти си по-добре, слава Богу...

– Благодарение на мис Аштън – прекъсна я младият мъж и посочи малко несигурно с чашата си към вратата.

Херцогинята повдигна едната си вежда и се отпусна назад върху облегалката на стола си.

През последните седмици Мария не се бе замисляла много-много за великолепието на обстановката, особено на нейната спалня, главно защото бе прекарвала почти всеки свободен миг на деня със Солтърдън... както и на вечерта. Когато най-после се строполяваше в леглото си, тя се чувстваше прекалено изтощена, за да оцени изключителната красота на бялата ламперия, на розовите завеси и изисканите светли килими – всички те отражение на периода от царуването на Людовик XV и достойни за изискванията дори на една принцеса.

Сега, след като вече бе сгънала и последния си чифт закърпени чорапи и бе подредила всичко, в това число и старата фуста в малкия си куфар, тя огледа великолепия интериор с неутешим вид.

Тръгваше си. Очевидно херцогинята нямаше да позволи компанията на внука ѝ да му говори подобни неща в лицето. Той беше херцог Солтърдън, за Бога, а тя го бе оприличила с мръсен плъх. И не можеше да обвинява никого друго за това, освен самата себе си. И именно заради вечното си непокорство бе отговорила на тази обява. После това пък се бе отказала от това място заради обезверяването си, и най-накрая, но не на последно място, бе провалила шанса си да остане тук.

Седна на един стол, протегна ръце над огъня и зачака.

Вратата се отвори и Гъртруд запълни входа.

– Нейно височество желай да те види веднага.

– Много добре – отвърна решително Мария. И като вирна брадичка, съблече протърканата си пелерина и заяви: – Готова съм.

* * *

Младата жена вървеше по безкрайните коридори, оглеждаше се наляво и надясно, сбогуваше се наум с картините по стените и статуетките, отрупали масичките, като бързаше да догони Гъртруд, която я бе изпреварила. Тя обаче, вместо да я поведе към някой салон или към крилото, в което се бе настанила херцогинята, се насочи право към главния вход. Слязоха по широките мраморни стъпала и тръгнаха по извитата алея. Там бе спряла отворена карета. Пътниците в нея бяха омотани с дебели шалове и пелерини с кожени яки, прихлупили ниско над веждите шапки, за да се прикрият от снежинките, които танцуваха мълчаливо край тях. Мина цяла минута, преди Мария да разбере, че това бяха лейди Солтърдън и нейният внук.

– Елате насам – провикна се нейно височество. – Бързо! Понасям студа по време на движение, но неподвижното стоене като айсберг веднага се отразява на ставите ми.

Мили Боже. До таква степен нямаха търпение да се отърват от нея, че я изритваха от Торн Роуз, без дори да я уведомят официално на специална среща! Но не това я вълнуваше в момента.

Колкото се може по-бързо, което не бе лесна работа предвид залежените стъпала, мис Аштън се отправи към екипажа, вперила поглед в своя повереник; той седеше на плюшената седалка срещу баба си, свел поглед. Бузите му бяха посивели от студа, устните – посинели.

Без предисловия и все така, без да отделя погледа си от него,

попита:

– Мислите ли, че е разумно да го извеждате в такъв ден, ваше височество? Доста е студено и...

– Еджкъм го предложи – сопна се възрастната дама. – Смята, че свежият въздух и смяната на температурата ще усилят както ума, така и съпротивителните му сили срещу болести. А сега влизайте, преди да сме замръзнали всички.

Мария се качи при тях, отпусна се на седалката до своя господар и пусна куфара си на пода. А след това оправи одеялото върху коленете му.

– Вие треперите – промълви тя и обхвана със замръзналите си пръсти ръцете му, напъхани в ръкавици.

Каретата, теглена от четири буйни бели арабски коня, потегли незабавно. Кочияшът подсвиркваше и размахваше камшика във въздуха.

– Не трябва да го глезите толкова – обади се херцогинята. – Той не е дете, мис Ашгън.

– Нито пък е достатъчно здрав, за да бъде изложен на подобен студ, ваше височество. Нужно му е време, за да възстанови силите си.

Сгушена в няколко ката завивки и пелерини от норка и лисица, лейди Солтърдън я изгледа със сивите си като околния пейзаж очи, изсумтя и повдигна едната си вежда.

– Той е херцог Солтърдън, млада госпожице. Произхожда от жилив и дързък род. Вече повече от осемдесет години не съм пропуснала нито един ден без разходка навън, независимо дали вали дъжд или сняг Същото правеха и дядо ми, и съпругът ми, докато беше жив.

– Той умря от пневмония – измърмори внукът ѝ и, тъй като до този момент бе стоял абсолютно неподвижно и безмълвно, изненада и двете си спътнички. – И ще ви бъде много благодарен, ако престанете да говорите за мен така, сякаш ме няма. Може да... изговарям малко по-бавно думите, но съм напълно способен да изкажа собственото си мнение, благодаря ви.

Стрелна поглед към Мария и вдигна едната си вежда, но дали предизвикателно или развеселено, това тя не можа да разбере. Не беше способна да мисли за нищо. Когато чу мекия му глас, я прободеше силна болка; внезапно си бе дала сметка, че след като се бе молила всяка нощ и всяка сутрин да го чуе да произнесе поне един членоразделен звук и сега това бе станало действителност, тя трябваше да напусне и нямаше да го слуша никога повече.

Отпусна се назад върху облегалката и се уви плътно в наметката си.

Ушите и пръстите ѝ горяха от студа. Носът ѝ потече, а погледът ѝ се замъгли. Пръстите на десния ѝ крак започваха да стават безчувствени, благодарение на протрития връх на обувката ѝ. Всичко това обаче оставаше на заден план пред съзливата емоционалност, която я бе обзела и я караше да потрепва и да стиска силно клепачи.

Солтърдън измъкна изпод коляното си единия край на одеялото, преметна го върху нейните крака, хвана я за ръката и подръпна.

– По-близо – рече той. – Преди да сте се вледенили.

– Не. – Младата жена поклати глава и отказа да помръдне. – Тук съм добре.

– Но освен това сте и инат, качество, което работеше в моя полза, но не и във ваша. Добре тогава, ще пробвам по друг начин. Целият съм замръзнал, мис Аштън. Ще споделите ли с мен одеялото ми... тъй като с топлината на вашето тяло ще постоплите и мен, преди да съм умрял от пневмония.

– Е – задъвка долната си устна младата жена. – Щом поставяте нещата така...

Мария се плъзна неохотно към своя господар и изправи гръбнак така, сякаш бе глътнала бастун, докато той увиваше краката, корема и кръста ѝ и дори настоя ръцете ѝ да останат под одеялото.

– По-добре ли е така? – попита накрая той, леко усмихнат.

Тя кимна.

Снежинките бяха започнали да падат по-бързо, като се въртяха и образуваха гъста бяла пелена.

Херцогът хвърли поглед към своята спътница. Носът, брадичката и бузите ѝ бяха станали яркочервени, очите – наситеносини и леко насълзени. А устата ѝ...

Извърна поглед и се намръщи.

– Кажете, мис Аштън – обади се лейди Солтърдън. – Какво носите в тази чанта?

– Вещите си, разбира се.

Баба и внук се спогледаха.

Известно време пътуваха в пълно мълчание и наблюдаваха падащия сняг. Стигнаха кръстопътя; едната посока водеше към Хорт, а другата – към разпръснатите къщи на арендаторите, чийто четвъртити прозорчета хвърляха жълта светлина. Кочияшът насочи конете надолу по извития път, в обратна посока на Хорт.

Мария се приведе напред, вгледа се назад, после погледна към своя господар. В дългите ѝ тъмни ресници проблясваха разтопени снежинки.

Ледените кристалчета светеха като бижута върху сребристите ѝ коси. Трей не каза нищо, само намигна и стисна успокояващо ръката ѝ под одеялото. Очите ѝ се разшириха, устните се разтвориха. Малката ѝ длан се разгъна и се вкопчи в неговата, потрепвайки; от усмивката ѝ студеният въздух стана много по-топъл, а мрачното небе – ослепително ярко.

В този момент херцогът осъзна, че никога преди не бе стискал ръката на някоя жена, за да я успокои. После си даде сметка, че продължаваше да държи ръката ѝ... както и тя неговата.

* * *

– По-нататък прегледът ми ще ни осветли относно настоящото му състояние – казваше Еджкъм, като вървеше по коридора малко пред Мария. Тя подтичваше, за да бъде в крак с него, като същевременно се стараше да не събори шишенцата и медицинските инструменти, които носеше върху подноса. – Казахте, скъпа, че няма подобрение в способността му да движи долната част на тялото си?

– Никаква – отвърна тя.

Лекарят поклати глава и се намръщи.

– Просто не разбирам защо. Ударът в главата е бил достатъчно силен, за да разстрои паметта му, но не виждам защо подвижността му трябва да бъде засегната завинаги. Накратко, не намирам никаква медицински обоснована причина да не стане от стола си и да не затанцува валс из цялата къща.

– Той се беше затворил умствено и емоционално – каза мис Аштън. – Не е ли възможно да е направил същото и във физическо отношение?

Еджкъм се замисли, преди да поклати глава.

– Може би. Но човекът, за когото говорим, е херцог Солтърдън, скъпа моя, законен наследник на едно от най-внушителните състояния в Англия. Той има всичко: младост, богатство, хубава външност. Има и задължения, нали?

Лекарят продължи нататък по коридора, докато се изгуби в стаята на херцога. Младата жена се мъknеше след него, без да може да откъсне мислите си от онзи следобед, когато бе излязла от къщата, за да го открие в каретата, треперещ от студ, свел поглед към земята, миришещ на алкохол. В нея се бе надигнало онова вече познато и доста смуцаващо я чувство; бе скокнало като подплашен заек в мига, в който бе стиснал ръката ѝ. То бе запяло звучно като сладкопойна птица, тъй като тя си бе дала сметка, че все пак не напускаше Торн Роуз. За момент, докато каретата се бе спускала по лъкатушещия замразен път, а той бе продължил

да ѝ държи ръката, тя бе започнала да си фантазира като някоя глупачка, че двамата са влюбени, излезли на романтична разходка из снега.

Загубено момиче.

И бе преживяла отново и отново онзи миг в музикалната стая, когато я бе прегърнал – нежно, толкова нежно, а топлината на тялото и ръцете му я бе накарала да се почувства безтегловна, пламнала.

Очевидно напрежението от последните седмици бе създадо истински хаос в емоционалния ѝ живот.

А споменът за дланта ѝ върху онази интимна част от тялото му... нейната топлина... нейната пълнота.

– Идвате ли, мис Аштън? – достигна до ушите ѝ гласът на лекаря.

Младата жена си пое въздух... и се запита, дали не се разболява; внезапно почувства, че гори.

Посрещна я острата миризма на лекарства, когато влезе в стаята; тя бе изпълнена с неприятно миришеща пара, от която носят ѝ започна да я дразни, а очите ѝ – да сълзят. Огънят в камината бушуваше, но освен това край леглото на нейния повереник бяха наредени кофи, пълни с червени въглени. Моли тъкмо се готвеше да излее върху тях вонящата течност, която с прашене се изпаряваше във въздуха.

– Елате, мис Аштън, по-бързо! – възкликна Еджкъм.

Тя тръгна предпазливо сред лепкавата мъгла и постави подноса върху масата, която ѝ посочи лекарят. Едва тогава погледна към леглото и замръзна.

– Херцогинята спомена, че сте се грижили за обездвижения си брат – заяви Еджкъм и наля гъста мазна течност в дланта си. – И че сте напълно способна да ми помагате без никакви смущения.

Мария преглътна и кимна незабележимо.

– Добре.

Лекарят хвана белия чаршаф, който покриваше пациента му от кръста надолу, и го отметна.

Той лежеше по корем, съвсем гол. Широкият му гръб лъщеше от пот и се стесняваше рязко в тънък кръст и стройни бедра. Хълбоците му бяха стегнати и закръглени, краката – невероятни, а от средата на бедрото надолу бяха осяяни с твърди черни косъмчета.

– Мис Аштън?

Младата жена премигна и си наложи да погледне към своя събеседник и към шишенцето с мазнина, което ѝ подаваше.

– Съсредоточете се върху частта под кръста, като масажирате енергично. Парата ще отвори порите и те ще поемат еликсира. Казват, че

топлината подобрява кръвообръщението и кръвта оросява напълно мускулите и костите, като раздвижва първите, така че да станат по-гъвкави.

Мария заобиколи леглото точно в мига, в който Моли изля чаша вода върху въглените. Дрехите ѝ вече бяха влажни и лепнеха по тялото. Чувстваше якичката на роклята си като примка. Погледна към слугинята, видя как очите ѝ се разширяват, а устните ѝ се разтварят, но не в усмивка, тъй като бе усетила смущението на мис Аштън и злорадстваше.

Младата жена си пое дълбоко въздух, напълни дланта си с топлото олио и го изля върху гърба на Солтърдън. То се плъзна по мускулите край гръбначния му стълб. Колебливо протегна ръка, спря ручейчето с пръст, като докосна кожата му така леко, че забеляза този факт едва след реакцията на херцога; той настръхна, спря да диша за момент и впи пръсти в дюшека.

Мария затвори очи, постави мазните си длани върху кръста му, плъзна ги надолу по стегнатите му хълбоци и твърдите бедра, като масажираше, мачкаше, опознаваше тялото му, неговата гладкост, твърдост, мекота, като почти не усещаше другите наоколо, които казваха нещо от време на време, и Моли, която пръскаше нажежените въглени с вонящата течност.

Това не беше момчешкото тяло на Пол, чиято тепърва раждаща се мъжественост бе унищожена от ръцете на ковача. Тялото на брат ѝ бе бяло и меко.

Това не бе даже тялото на Тадеус, или поне онова, което бе видяла от него, когато бе любил Моли върху кухненската маса.

Мария потръпна. Въздухът заседна сякаш някъде дълбоко в стомаха ѝ и я обзе непреодолимото желание да избяга. Въпреки това... не го направи, а продължи да движи ритмично ръце, като се наслаждаваше на усещането на кожата му. Опознаваше го така, както малко жени го познаваха, като се започне с малкия белег на лявото му бедро (може би от изгаряне), до необичайното струпване на кафяви бенки на десния му хълбок.

– Мис Аштън?

Тя премигна и бавно вдигна поглед към лекаря.

– Казах, че сега трябва да го обърнем по гръб.

– По гръб ли?

Еджкъм кимна.

Моли издаде някакви развеселени звуци и хвърли отново лекарство върху въглените. Във въздуха бликна истински гейзер от пара и вода. Лицето на Мария лепнеше от пот; беше невъзможно да се диша от

горещина.

Слугинята се приведе към ухото ѝ и прошепна:

– Несъмнено сега си мислиш за Тед. Е, аз съм тук и шъ ти кажа, че по-скоро шъ цъфнат налъмите, отколкото да си сложиш ръчичките тъй върху тялото му. Да, а той обича да изливат върху него топло олио на тънка струйка. Таз', дет' шъ го налива обаче, шъ бъда аз, а не ти. Нещо повече,...

– Ти – пресече я насред думите ѝ лекарят. – Помогни ми, моля ти се. Мис Аштън изглежда е доста заета.

– Така ѝ – отвърна Моли и, като мина покрай Мария, я блъсна достатъчно силно, за да я накара да изгуби равновесие за момент.

За Бога, какво ѝ беше станало така изведнъж? Не може да се каже, че не бе виждала досега Солтърдън повече или по-малко разсъблечен. През последните седмици сигурно го бе докосвала стотици пъти по стотици различни начини. Беше се грижила за всичките му нужди: беше го хранила, бръснала, ресала гривата му, помагала да си мие зъбите и му беше рязала ноктите. А сега стоеше край неговото легло, неспособна нито да помръдне, нито дори да диша, странно възбудена и нервна от перспеткивата да го види гол и да го докосва.

Вдигна брадичка, хвана Моли за ръката и я дръпна встрани.

– Напълно съм способна да се справя със ситуацията, благодаря.

Обърнаха го по гръб.

Мария се извърна, блъсна кофата с въглените и разклати каната с водата. Успя да я хване преди да е паднала от масата, притисна я към гърдите си и затвори очи.

– Олиото, мис Аштън – обади се Еджъм.

Тя остави бавно каната и се обърна отново към леглото. Обзе я облекчение при вида на кърпата, увита около слабините му. Погледът ѝ се насочи към лицето му; той я наблюдаваше – само нея – очите му бяха сиви като дим, тъмните коси бяха залепнали по влажното му чело, кожата му бе поруменяла от горещината и парата. А устата му... леко извита нагоре в единия край, равна – в другия, противоречива в посланието си така, както и непостоянното му поведение.

Вдървено – мили Боже милостиви, имаше чувството, че ръката ѝ тежеше шейсет килограма – посегна към шишенцето и изля част от съдържанието му върху дланта си; тя потече на тънка кехлибарена струйка и образува локвичва в долната част на корема му, непосредствено под пъпа.

Кожата му потръпна в отговор, мускулите в тази област на тялото

му се стегнаха.

Младата жена отмести леко кърпата, разнесе мазнината по бедрото му и започна да масажира, първо по-леко, след това по-енергично, докато я заболяха пръстите. През това време Еджкъм не спираше да говори и да коментира изненадата си от факта, че тялото на херцога почти не бе пострадало от една цяла година на пълно обездвижване.

Мария докосна белега на бедрото му. Той беше дълъг колкото дланта ѝ и имаше розов цвят.

– Изгаряне ли? – промълви тя по-скоро на себе си, отколкото на своя господар.

– Да – отговори той. – Изгаряне.

– Как?

– Когато бях на десет години, пътувахме с родителите ни до Далечния изток. На връщане, по време на една буря, корабът ни се запали. Паднах под една горяща мачта. Спаси ме баща ми.

– Родителите ти са били убити.

– Първо майка ми. Удави се.

– Но ти оживя.

Солгърдън набърчи чело. Погледът му придоби сурово и резервирано изражение. Миналото като че ли се разтвори и го погълна. В неговите очи забеляза ужас. Тялото му се вцепени от страх.

– Акули – прошепна най-после той с пресъхнало гърло. – Те разкъсаха по-голямата част от екипажа и пътниците, които не бяха изгорели или удавени. Вълните ни носиха в продължение на дни, вкопчени в парче дърво, голямото точно колкото да побере трима ни. Редувахме се във водата. Аз започнах да вдигам температура заради раните си и когато идваше ред аз да влизам във водата, баща ми не ми разрешаваше. Той стоеше и заради мен... Акулите се появиха през нощта...

Гласът му секна. Тишината сякаш ставаше по-натрапчива с всеки следващ удар на сърцето ѝ, съгъстяваше се заедно със сенките в притъмняващата стая. Пред очите ѝ се появи картина на бушуващо море, на ужас и кръв, още по-въздействаща заради неизмеримата мъка и самообвинение, трептящи в запарения въздух около нейния господар. Младата жена започваше да разбира, о, да, как само разбираше причините за вечния му гняв и войнственост...

Той не можеше да си прости смъртта на своя баща.

– Отвсякъде ехтяха писъци – поде разказа си той с тих, гърлен глас. Лицето му се бе превърнало в карикатура на самото себе си, с широко отворени очи и потрепващи ноздри, с притиснати към белите му зъби

устни, с вдървено като камък тяло. – Водата беше спокойна като огледало, нощта – невероятно ясна и светла с пълна луна, увиснала в средата на черното небе. И навсякъде около нас имаше мъже, жени и деца, които крещяха: „Боже милостиви, мили Боже, спаси ни!“ Тези викове на болка и ужас смразяваха кръвта ни. – Солтърдън преглътна мъчително. Без да отделя поглед от лицето ѝ, изрече безизразно: – Без никакво предупреждение чудовището изплува от дълбините и пререза баща ми на две. Аз го гледах в очите в същия миг, в който стана това, мис Аштън. Той не извика. Проклетото достойнство не му го позволяваше, нали разбирате. – Стисна за момент клепачи. Дишането му се учести. – Това трябваше да бъда аз, мис Аштън. Ако не бе заел моето място през онази нощ, сега щеше да бъде жив, да се наслаждава на положението си на херцог, да живее в съгласие с репутацията и изискванията на своите предци. Беше дяволски добър в това. Винаги разумен. Винаги рационален. Най-интелигентният човек, когото съм познавал. И така, съвсем светкавично, на десетгодишна възраст станах херцог Солтърдън. Как, по дяволите, щях да живея така, че да защитя бащината си репутация на джентълмен, да бъда глава на семейството, герой, готов да пожертва живота си за него... когато единственото ми желание, единственото, което винаги съм желал, бе свободата да мога да се насладя на детството си.

Настана отново тишина. Едва сега двамата си дадоха сметка, че бяха останали сами. Кога бе излязъл Еджкъм, кога се бе измъкнала Моли? Макар въглените да продължаваха да излъчват топлина и да примигват като горещи червени очи, парата се разпръскваше малко по малко, а от влажните дрехи започваше да ѝ става хладно, защото студът проникваше през кожата и достигаше до мозъка на костите.

Кога за последен път бе успяла да си поеме въздух?

Кога бе приседнала на ръба на леглото му, кога се бе притиснала почти неприлично в тялото му?

Кога бе поставила дланта си върху ръката му, за да му предложи същата утеха, която ѝ бе предложил той през онзи следобяд?

Кога се бе изгубила в тези тъмни очи, всмукана като от вакуум от мъчителните му спомени, така че сърцето ѝ бе забило диво, а въздухът се бе задържал толкова дълго в гърлото, че дробовете ѝ започнаха да горят?

Кога той бе престанал да бъде просто пациент за нея?

Кога се бе превърнал в човек от плът и кръв? Кога това бе започнало да ѝ пречи да преценява трезво, кога бе разбудило до такава степен

сетивата ѝ, че чувстваше топлината на голото му тяло през роклята си? То я изгаряше като нажежено желязо. Тялото му бе все още младо, макар Солтърдън да беше на трийсет и пет години; предполагаше, че дори в разцвета на младостта си не бе изглеждал другояче. Разликата беше в очите му, таеше се в тях, в умората, болката и гнева, които я прободоха право в сърцето, както и внезапното осъзнаване на факта, че емоциите, които изпитваше в момента, нямаха почти нищо общо със състрадание-то или дори с обичта и чувството за отговорност, които една компаньонка би могла да изпитва към своя господар.

Обзе я силно смущение. Поиска да издърпа ръката си, но той не я пусна. Горещите му влажни пръсти не ѝ даваха да помръдне, макар Мария да опитваше, доколкото ѝ позволяваше достойнството, да се отскубне.

– Пуснете ме.

Опъна отново длан. „Пуснете ме“ – молеше се наум тя, въпреки че тялото ѝ – предателското ѝ тяло – изглежда само се стремеше към него, като някой изнемощял просител за неговата близост.

Той придърпа ръката ѝ по корема си. Дланта ѝ събра останалото олио в малка локвичка в пъпа му.

– Може би е по-добре да извикам Гъртруд – промълви безсилно младата жена, като проследяваше с поглед движението на хванатите им ръце по добре оформения му гръден кош.

Сега те правеха бавни кръгови движения около зърната на гърдите му, твърди и с цвят на медни монети, после се спуснаха отново надолу, по ребрата, по корема, после още по-надолу, докато върховете на пръстите ѝ докоснаха къrpата и дори се промъкнаха малко под нея.

– Не искам Гъртруд – отговори херцогът.

– Тя е не по-малко опитна...

– Но не и наполовина толкова красива.

Цялото ѝ тяло пламна, когато погледна лицето му, очите, устата, която ѝ се бе подигравала, бе я дразнила, бе я проклинала. Той като че ли се канеше да каже нещо друго, което щеше да я изнерви още повече. Въздухът помежду им се бе сгъстил от напрежение. В този момент Мария разбра, че не би могла да остане и секунда повече... не, след като се чувстваше по този начин, не и докато в нея се носеше вихрушка от объркани и объркващи я емоции: страх, нервност, симпатия... и необикновено желание. Тогава...

Свободната му ръка се протегна нагоре и обхвана главата ѝ отзад, пръстите му се вплетоха буйно в косите ѝ и я притеглиха надолу така,

че връхчетата на гърдите ѝ се докоснаха до неговата гърд, лицето ѝ се озова точно над неговото, устните ѝ – над неговите. Мозъкът ѝ крещеше да се съпротивлява, но тя не можеше да го стори. Трябваше да му припомни, че макар да беше херцог, а тя – нищо повече от наета прислужница, той нямаше право да се отнася към нея така, сякаш беше някоя лека жена като Моли например. Нито пък беше сред онези дами, които се ласкаеха от краткотрайното му внимание. Но не направи нищо такова.

Опита да оближе устни, но езикът ѝ, подобно на устата, бе сух като прах.

Какво правеше той?

Защо?

Не беше ли усетил какво бе започнала да изпитва към него тя?

Разбира се, че не беше. И как би могъл? Та тя самата си бе дала сметка едва сега...

Солтърдън привлече лицето ѝ още по-близко и я целуна. Грубо. Настойчиво. Езикът му проникна в устата ѝ, замята се вътре, лиши я от дъха ѝ, от силите ѝ, докато другата му ръка придърпваше нейната по-навътре под кърпата към онова непознато и забранено място от тялото му...

Младата жена хлъцна, откопчи се, отстъпи заднишком, залитайки, по-далеч от леглото му, и побягна към вратата.

– Нима съм толкова чудовищен, мис Аштън? – провикна се ядосано той; горчивината в гласа му я накара да спре. В този момент нейният господар се изсмя дрезгаво. – Няма защо да се притеснявате. Не бих могъл да ви натрапя вниманието си. Копелето, което ми спуска черепа, ме направи евнух. Най-отявленият женкар на висшето лондонско общество, прелъстителят на девици, съвършеният рушител на семейства най-после получи заслуженото.

Младата жена изскочи от стаята му и затръшна вратата след себе си.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

В подобни нощи, студени, бурни, черни като катран и мъчително влажни, той можеше да прекара в компанията на нему подобните: джентълмени с повече пари и свободно време, отколкото интелект. Изтегнати пред огъня в някой клуб или отделна стаичка в кръчма, щяха да пръскаат парите си на хазартни игри, щяха да се наливат с ейл или с нискокачествен алкохол, а после щяха да принудят мръсните сервитьорки да се качат в някоя стаичка на горния етаж и през следващите няколко часа да се преструват, че значат нещо един за друг.

Вместо това сега лежеше тук, на същото място, където го бе оставила преди няколко часа мис Ашгън, съвсем гол, ако не се смята увития около бедрата му чаршаф, пиян /благодарение на баба си/, треперещ от студ.

Къде, по дяволите, беше тя?

И за кого, мътните да я вземат, се мислеше, като бе избягала така от него? Не беше нищо друго освен една скъпо платена прислужница, която освен името си притежаваше само две протрити грозни рокли... и дори не се смушаваше от този факт.

Защо, дяволите да го вземат, изобщо го интересуваше какво мисли тя за него? Нещо повече, какво изобщо го бе прихванало, та реши да я прелъстява?

Като че ли можеше да направи нещо във връзка с това.

Надигна отново чашата.

Нямаше съмнение, баба му притежаваше несравнимо добър вкус, когато станеше дума за избор на алкохол. Подобно на нейните дрехи, къщи, бижута и приятели, тя се заобикаляше с най-доброто, което можеше да се купи с пари.

Младият мъж въртеше кристалната чаша в ръка, загледан в кехлибарената течност, и наблюдаваше как светлината от огъня играеше сред прелестните стъклени призми. След това внезапно изгълта съдържанието ѝ и я захвърли на пода.

Протегна ръка към завесата на леглото, уви я около пръстите си и, като стисна зъби, се изправи до седнало положение. На смътната светлина видя краката си, неповдигни както винаги, увити като мумии в бели чаршафи.

Отхвърли встрани завивките.

Тялото му гореше едновременно от горещина и от студ. Потеше се и тръпнеше. Стаята се въртеше край него. Херцогът се запита дали причината за този ефект се дължеше на висококачествения портвайн на баба му или на необичайните физически усилия, които бе положил. Кога за последен път бе направил опит да ходи? Нито веднъж след нощта на нападението, когато разбойниците се бяха нахвърлили отгоре му и върху шестимата момци, с които бе ходил на конните надбягвания, всичките до един надути и самовлюбени като него самия, с надути от дневната печалба кесии, в много добро настроение благодарение на алкохола, духом вече с хубавките леки момичета, които ги очакваха в прочутия Ийст Енд в Лондон. Беше лежал в продължение на цял час в калта, с лице към земята, и бе наблюдавал как кръвта образуваше малка топла локва под бузата му и от нея се издигаше пара. Беше почти мъртъв, бе изживял странен миг, когато му се бе сторило, че напуска тялото си, че се издига над пръснатите младежи, стенещи и в повече или по-малко плачевно състояние, видя и самия себе си, херцог Солтърдън, с бяло като платно лице и облян в кръв. Сред ослепителна светлина пред очите му преминаха неговото минало, настояще и бъдеще: едно дете, залепило носле в стъклото на прозореца, което наблюдаваше как брат му играе на слънце, докато то самото трябваше да слуша, макар и неохотно и с половин внимание, монотонните поучения на прекалено сериозния си възпитател, който по повод и без повод му напомняше за огромната отговорност, която стоеше пред него, а именно, да бъде достоен заместник на баща си.

– Копелета – произнесе на глас той и сякаш в отговор откъм загасващия огън се дочу някакво леко пукане; вероятно бе прегоряла и се бе счупила някоя съчка или сред жаравата бе изсъскала мъзга, потекла от дърветата.

Вратата на стаята се отвори. През нея на пода падна сноп светлина и върху нея се очерта женска фигура, по-скоро тъмен силует, който поспря за момент, очевидно изумен от гледката на кацналия на единия край на леглото мъж, абсолютно гол, ако се изключи чаршафът около хълбоците му, потен и задъхан от усилията.

– Мария? – повика Солтърдън, вкопчен в леглото.

Усети, че пулсът му се ускорява, че му олеква задето тя все пак не бе събрала жалкия си багажец и не го бе понесла надалеч от Торн Роуз, по-далеч от него и от идиотските му и безплодни задявки.

– Е, к'во – най-неочаквано достигна до ушите му странно прелъстителното приветствие на Моли. – К'во виждам тук? Дай на един мъж

малко повечко грижи и той внезапно съ ѝ поправил смайващо бързо. – Слугинята затвори вратата зад гърба си и, като поклащаше бедра, тръгна към него с поднос сладки в ръцете. Щом се озова на светлото петно край леглото му, тя се усмихна и намигна. – Помислих си, чи може да съ почувствате малко самотен. Рекох си, чи може да ви дойде добре една тортичка-две... или три².

Изкиска се и остави таблата на нощната масичка.

– Къде е мис Аштън? – попита младият мъж.

– Мис Аштън, тъй ли? Струва ми съ много официално, след кат' само преди минутка я нарекохте „Мария“.

– Къде е тя? – попита той.

– Има ли значение? Няма нещо, коет' тя да може да стори за вас, а аз да не мога.

Погледна към гърдите ѝ, които, за разлика от тези на Мария, бяха изключително налети. Беше без долна риза. Зърната приличаха на тъмни монети под полупрозрачната материя на блузата ѝ. Какво, по дяволите, мислеше да прави тази жена?

Тя отчупи парче плодова пита, провря пръст в топлия вишнев пълнеж и изгреба мекия, с цвят на кръв плод. От едната страна на показалеца ѝ потече сироп.

– Какво, по дяволите, правиш? – попита най-после Солтърдън, вперил поглед в пръста ѝ. – Това беше толкова вкусен сладкиш.

Моли приближи вишневото сладко до устните му и лепкавият сироп потече на тънка струйка по голите му бедра. Устните ѝ се разтвориха в полуусмивка. Клепачите ѝ натехаха.

Младият мъж сведе бавно поглед към онова, което му предлагаше.

Мили Боже. Та тя го прелъстяваше... или се опитваше да го направи. Червенина от смущение изби по лицето му, по врата, по раменете. Въпреки това отвори уста и ѝ позволи да напъха в нея вишните и заедно с тях – върховете на пръстите си. Сиропът беше топъл, лепкав и сладък, плодът – твърд и налят. Заби внимателно зъби в него. Очите му се затвориха, а съзнанието му отлетя назад, в миналото, към други жени, любовници, които бе любил с устни и език, бе се наслаждавал на вкуса и уханието им, бе завирал езика си в тях, докато нектарът на тяхното желание го подлудеше и го накараше да проникне в тях толкова страстно и неудържимо, че да ги накара да викат от удоволствие и благодарност.

Красиви жени. Най-желаните жени в Англия и на континента.

2. Игра на думи – освен „плодова пита“, tart означава и „лека жена“ – Б.пр.

Жени, които в леглото не носеха нищо друго, освен бижута – дълги на низи от перли, диаманти и сапфири, които се увиваха около прелестните им гърди и проблясваха на светлината на свещите, когато се плъзгаха по кожата им с цвят на слонова кост.

О, тази кожа с цвят на слонова кост – нежна, гладка, ухаеща на цветя... на виолетки... като Мария...

И ето, че бе стигнал дотук, една прислужница с леко поведение, със суха жълта коса, чиито изгнили и липсващи зъби бяха прикрити от полумрака в стаята, чието мършаво тяло и увиснали гърди миришеха на кисела пот.

Моли измъкна блузата си през главата и я захвърли на пода. Ухили се, поля едното си зърно с вишнев сироп, повдигна увисналата си гърда с длан и я приближи към устата му.

– Опитай – промърмори тя и разтвори крака, за да притисне чувствителната издатина помежду им в коляното му. – Само едно близване, ваше височество. Може да ви съ отрази много добре. Човек никога не знай, докато не опита, нали?

И прокара лепкавото зърно по долната му устна.

Младият мъж обърна глава.

Слугинята вплете пръсти в косите му и върна насила главата му в изходно положение.

– Забравяш се – изръмжа херцогът; сграбчи я за китките, с което я накара да стисне зъби и да изсъска.

– К'во има, ваше височество? Страх въ й, чи няма да го вдигнете, а? Е, точно затуй съм дошла, сър. Да видя, дали не можем да помогнем с нещо.

– И какво, ако смея да попитам, те кара да мислиш, че ще приема авансите ти?

– Просящите не могат да избират, нали?

Той я блъсна. Тя се спъна на килима и се строполи тежко по задник; полата се вдигна над коленете й и разголи разтворените й бедра.

– Проклет побъркан – заяви Моли. – Не знам защо изобщо съ съгласих с тоз' план. Трябваше да кажа на нейно височество да...

– Какво да й кажеш?

Слугинята изви устни. Присви очи и отвърна кисело:

– Да не мислите, чи съм дошла заради моя кеф, а?

Цялото му тяло се вцепени.

– Точно тъй – додаде тя. – За да въ направя отново мъж.

Солтърдън я съзерцаваше настойчиво, толкова настойчиво, че най-

накрая тя изпълзя на четири крака до блузата си, напъха я през глава, почти бежешком стигна до вратата и изчезна в мрака.

Стиснал зъби, с пот на челото, младият мъж се измъкна от леглото, вкопчен за едната му колона с трепереща от усилието ръка. Тялото му се олюляваше напред-назад, докато той опитваше да възвърне равновесието си, в очакване краката му да го предадат всеки момент...

– Ваше височество? – донесе се нежен, разтревожен глас от прага към стаята на Мария. Миг по-късно тя самата бе пред него; семплата ѝ бяла нощница като че ли просветваше на слабата светлина. Обгърна го през кръста, тялото ѝ потрепера от усилието. – Какво мислехте да правите, сър? Бързо, оставете ме да ви върна в леглото. Не, не се съпротивлявайте, иначе ще паднем и двамата.

– Остави ме на мира, по дяволите – изръмжа той и опита да я отблъсне.

Мис Аштън се вкопчи в него още по-здраво, притиснала дребното си лице в твърдата, потна мускулатура на гърдите му; косите ѝ се бяха разпилели като лунни лъчи по гърба.

Солгърдън провря пръсти в тях и я дръпна назад така силно, че тя извика. Очите ѝ бяха хлътнали, изражението – измъчено и изпълнено с отчаяние.

– Странно, че долиташ тук като някой ангел на спасението, след като само преди няколко часа ти се струвах толкова отвратителен – изръмжа през зъби. – Да не би да е била и при вас, мис Аштън? Толкова ли струва лоялността ви?

Мария разтърси бясно глава. Лицето ѝ се изви от болка и объркване.

Херцогът я блъсна. Тя полетя към пода, като изпищя от гняв и изумление.

* * *

Голямата къща бе потънала в тишина, но тя се разхождаше напред-назад из стаята си. Миризмата на изгоряло олио и торф, която се носеше от камината, изпълваше въздуха с особена миризма на застояло. Устните ѝ бяха подути и я боляха.

Как бе могла да постъпи така глупаво, че да му позволи подобно държание? Да я целува така страстно? Да я превърне само с едно докосване на устата си в обезумяла, лишена от всякакви угризения лека жена като Моли, желаеща с всяка фибра на тялото си да се притисна в него, да го остави да прави свободно каквото си ще с устата ѝ, с тялото, с ума

й... О, Боже, ръката ѝ! Под кърпата. Върховете на пръстите ѝ се допираха до плътта му, до твърдите косъмчета...

Мария погледна към леглото с крайчето на едното си око, към огромния дюшек, отрупан с копринени чаршафи и красиви възглавници. Малката лампа хвърляше толкова светлина, колкото да оцвети в оранжево малка част от стаята и образуваше спираловидни фигури по пода, леглото, купчината разноцветни възглавници.

Как щеше да го погледне отново?

Може би бе изтъкувала погрешно намеренията му, точно както и той не бе разбрал нейните чувства. Не беше избягала от стаята, защото ѝ се бе сторил чудовищен. Как изобщо можеше да си помисли подобно нещо? Причината беше в неочаквания прилив от емоции, който я заливаше; беше прекалено силен, за да може да го понесе. Или да го контролира. За момент бе поискала да бъде свободна като Моли, да се наслади на същото диво желание, което би накарало една жена да се чифтоса с един мъж на кухненската маса, да бъде така обсебена от удоволствието, че да не ѝ пука, ако някой ги открие.

Дори сега, часове по-късно, безпокойството, обзело и душата, и тялото ѝ, не ѝ даваше мира и я караше да обикаля из помещението, чужда на самата себе си, докато искрицата на сексуалното желание я безпокоеше все повече с всеки изминал миг. То се бе впило в нея – в гърдите ѝ, в корема и по-надолу, дълбоко между краката – и се надигаше всеки път, когато се сетеше за него, т.е., почти непрестанно.

Струваше ѝ се, че е полудяла.

Мили Боже, нима никога повече нямаше да почувства душевен покой? Нима никога вече нямаше да може да се отърве от това очевидно обсебване на съзнанието си, от тази безсмислена вярност към един мъж, който буквално я презираше?

Кога по-точно страхът, който бе изпитала първоначално при дивия му вид и необузданост се бе превърнал в чувство за дълг? Кога този дълг бе преминал в приятелство? Кога приятелството се бе превърнало в привързаност, а привързаността в... в какво?

– Не – произнесе на глас тя. – Глупаво момиче, не го казвай дори и само на себе си. Не си се влюбила в Солтърдън. Не би се осмелила! Да признаеш даже на шега подобно нещо, би означавало да си стегнеш багажа на секундата и да побегнеш от Торн Роуз. Представи си реакцията му, ако заподозре тази тъпотия. Представи си реакцията на баба му!

„Или реакцията на собственото си тяло, ако той те докосне пак.“

* * *

Утрото бе мрачно и студено. Щом стана, Мария се избърса колкото можеше с гъбичката, като наливаше отгоре ѝ вода от каната. Наплиска лице, остави водата да потече във врата ѝ, а в това време пред вътрешния ѝ взор преминаваха една след друга картини от изминалия ден.

„Трябва наистина да съм побъркала, за да стоя тук – мислеше си тя. – Трябваше да настоя нейно височество да ме изпрати до Хорт. Оттам бих могла да отида където си поискам, от Лондон до Ливърпул, далеч от тази ужасяваща лудост. Как ще го погледна сега? Как ще стоя в същата стая, в същата къща, в същото графство, без да те да ми напомнят непрекъснато онова, което за малко не позволих да се случи? Негово височество нямаше да се справи така добре, дори да бе опитал да ме насили.“

Приблужи се до прозореца и се подпря край тежката завеса. Стъклата бяха покрити със скреж. Изтърка едно кръгче в него и се взря навън. Къщата все още тънеше в тишина. Както и сивите хълмове насреща ѝ.

В далечния дом на някой от арендаторите премигна самотен фенер и младата жена си спомни времето, когато с Пол се измъкнаха от леглата и побягнаха към гробището на върха на хълма, а от устата им се вдигаше пара. Оттам започнаха да играят на отгатване чий от съседските прозорци щеше да светне пръв, втори, трети... Тя винаги печелеше, но подозираше, че беше така, защото брат ѝ го бе позволявал. И досега не бе срещала толкова умен човек като него. Той имаше решение за всеки проблем.

Ако беше тук сега, можеше би щеше да ѝ обясни какво ставаше с нея. Защо продължаваше да жертва собственото си достойнство, за да се опита да помогне и да окуражи един мъж, който не желаше усилията ѝ. Защо продължаваше да търпи неговия сарказъм, подигравки, войнственост, циничните му намеци. Защо филантропските ѝ цели (да не говорим за дълга ѝ като компаньонка) внезапно се бяха смесили с това всепоглъщащо, болезнено желание за физическа близост с него във всеки момент, в който бе будна? И то въпреки изключителната му арогантност и мрачност, въпреки поведението му миналата вечер... именно заради поведението му миналата вечер.

Господ да ѝ е на помощ.

Мария се извърна от прозореца и замръзна. Моли стоеше пред вратата, отпуснала тежестта си на единия крак, кръстосала ръце пред

гърдите. Както обикновено, бонето ѝ беше измачкано, а косата ѝ висеше на кичури изпод него.

– Е, и к'во сега? – заяви слугинята. – Май си пълна с изненади, мис Аштън.

– За какво говориш? И кой ти е разрешил да влизаш в стаята ми без да чукаш?

– Говоря за него, разбира съ. За твоя посетител.

– Посетител ли?

– Сега пък съ прайш, чи ни чуваш, а? – изхили се Моли. – Той пристигна доста късно снощи. Предполагам, че по туй време вече си си била в леглото.

– Това не е баща ми – произнесе на глас младата жена и паниката в гласа ѝ накара слугинята да вдигне вежди.

– Шъ разбереш съвсем скоро. Той си пий кафето в синия салон с херцогинята.

С тези думи Моли се обърна и, след като се изхили подигравателно за последен път, излезе от стаята.

Мили Боже, дано не беше баща ѝ. Не, не можеше да е той. Викари-ят нямаше да се осмели и да се противопостави на херцогинята, като пристигне тук без предупреждение.

Мария се облече припряно, среса се, сплете косите си така стегнато, че главата започна да я боли, увери се, че всяко косъмче е на мястото си, изми със здраво търкане лицето си веднъж, втори път... Най-сетне си каза, че вече не е дете, че няма да понася повече строгите му огледи и да трепери да не би да открие някакво случайно останало петънце – чистотата беше почти синоним на набожност и благочестивост.

Дали първо да не хвърли едно око на Солтърдън?

Не. Не още. Щеше да се нуждае от всичките си сили за предстоящото стълкновение.

Изскочи от стаята, спусна се почти слепешката по полутъмните коридори. Защо ли беше дошъл? За да я принуди да се върне у дома? Може би майка ѝ се бе разболяла... „О, не, Господи, моля те, пощади майка ми...“

Вратата към синия салон беше затворена. С разгуптяно сърце, с треперещо тяло, младата жена спря за миг на прага, затвори за секунда очи и чак тогава отвори.

В далечния край на гостната, с гръб към нея, стоеше някакъв мъж и разговаряше тихо със своята домакиня, която погледна от висотата на царствения си стол и повдигна вежда при вида ѝ.

– Тя пристигна – достигна до ушите ѝ приглушеният глас на възрастната дама.

Посетителят стана и се обърна.

– Джон! – извика тя и коленете и омекнаха от облекчение.

След това прекоси тичешком дългата стая, забравила за всякакво благоприличие и, както бе правила още от дете, се увеси в протегнатите му ръце.

Младият мъж се засмя и я притисна силно към гърдите си, но само за момент, преди да я хване здраво за ръката и да я дръпне встрани от себе си.

– Мария. – Засмя се отново. – Виждам, че не си се променила ни най-малко. Погледни се само: все така енергична и палава, както в деня, в който напусна Хъдърсфийлд.

– Това не беше чак толкова отдавна – пошегува се тя.

Херцогинята остави чашката си и чинийката върху масата.

– Мистър Рийс пристигна късно снощи. Решихме, че е най-добре да не ви будим, скъпа.

– Но защо си дошъл? – попита Мария, като оглеждаше познатите черти на госта, които я бяха омайвали толкова през последните години... преди да дойде в Торн Роуз. – Мама добре ли е?

– Много добре. Както и баща ти – додаде по-сериозно той. – Тъй като имах работа насам, обещах на майка ти да намина, за да ти пратя поздрав, да те видя как си, да се уверя, че си здрава и щастлива. – Повдигна брадичката ѝ с показалец, намръщи се и попита: – Щастлива ли си, Мария?

– Изглежда – обади се лейди Солтърдън, – че до Хъдърсфийлд е достигнала мълвата за местните неприятности с разбойниците.

– Тук сме в пълна безопасност – увери приятеля си младата жена, отстъпи няколко крачки и извърна глава.

Малцина я познаваха така добре, както Джон. Подозрителният му тревожен поглед доказваше, че не бе повярвал дори за момент на думите ѝ.

Той огледа дворцовата обстановка и рече:

– Очевидно е така.

Възрастната дама се изправи.

– Сигурна съм, че бихте искали да останете насаме. Закуската ще бъде сервирана след един час. Надявам се, че ще се присъедините към нас, мистър Рийс.

Младият мъж се поклони.

– Благодаря, ваше височество.

Херцогинята излезе от стаята. Едва тогава свещеникът се обърна отново към Мария, седнала на една пейка пред буйно танцуващите пламъци в камината. Тя го погледна замислено.

– Торн Роуз не ти допада, както разбирам.

– Нима не съм прав като мисля, че парите, изразходени в декорирането само на този салон, биха осигурили храна и подслон за гладните и бездомни хора от цели три графства?

– Скъпи Джон, ти никога няма да се промениш. – Мис Аштън се усмихна или по-скоро се опита да го стори, след което потупа с длан по пейката до себе си. – Ела тук, по-топло е.

Последва миг на колебание. Все пак в крайна сметка свещеникът се запъти с вдървени движения към скамейката и бавно се отпусна върху нея. Протегна ръце с дланите нагоре, към огъня.

– Трябва да призная, че не одобрявам особено факта да правиш компания на този човек Солтърдън. Всички бяхме останали с впечатлението, че става дума за дете.

– Аз също.

– И въпреки това остана.

– Както се казва в Библията: „Ние сме пазители на брата си.“ Освен това... той е безопасен.

Изчерви се при тази лъжа. Споменът за държанието на нейния повереник предишната нощ все така не ѝ даваше мира.

– Не бих имал почти нищо против оставането ти тук, ако херцогът не бе известен с отявлена си и смуцаваща репутация, свързана с... жените.

Мария наклони леко глава, докосна ръката му и се усмихна.

– Ако беше някой друг, а не ти, Джон, щях да помисля, че ревнуваш.

Той я изгледа продължително и напрегнато и внезапно се изправи. Закрачи напред-назад и попита:

– Мислила ли си да се връщаш у дома?

– О, да. – Младата жена кимна, като се надсмиваше на самата себе си. – През цялото време.

Мистър Рийс се завъртя на пети, дългото му черно свещеническо расо се уви около краката му; той отвори ентусиазирано ръце и възкликна:

– Слава на Бога! Пътуването ми дотук няма да е било напразно. Ще поговоря с херцогинята незабавно, разбира се. Ще ѝ обясня, че след

дълъг размисъл...

– Не.

– Моля?

– Няма да си тръгна.

– Но ти току-що каза...

– Че съм мислила често по този въпрос. – Мис Аштън поклати глава. – Там няма нищо за мен, Джон.

– А тук? Няма значение. Отговорът е очевиден, струва ми се. Надали бих могъл да ти осигуря подобен разкош, дори да исках.

– Причината да не се омъжа за теб няма нищо общо с тези неща.

Мария се изправи и тръгна към него. Висок и строен, той я наблюдаваше напрегнато, тъмните му очи горяха, лицето му се бе зачервило от вълнение. Както обикновено, в него се разгаряше битка. Това личеше по капчиците пот, избили по челото му, по трепета на тялото, по почти агонизиращата извивка на устата. Само дето този път младата жена откри с изумление, че, подобно на отчаян човек, той балансираше на ръба на пропаст и най-слабото поощрение щеше да го накара да се хвърли в бездната. Желанието му да я има го бе победило. Бе готов на всичко, за да го осъществи. И всъщност именно и заради това беше дошъл, дори и да не го съзнаваше сам.

Докато стоеше така пред него, загледана в унилото му лице, със замръзнала във въздуха ръка, канеща се да го погали по бузата, в съзнанието ѝ нахлуха спомените за многото пъти, когато бе плакала, завряла лице във възглавницата, за това как бе готова на всичко, за да получи цялото му внимание, за да го спечели напълно и да не трябва да го дели с Господ, който го бе обсебил. И ето, че сега можеше да осъществи тогавашните си мечти. Той бе дошъл тук, за да бъде прелъстен и да се откъсне от тази мания. В крайна сметка бе направил своя избор. В този момент мис Аштън осъзна неприятната истина, че причините да иска този мъж нямаха нищо общо с любовта или дори с желанието. Господ да ѝ е на помощ, тя вече познаваше истинското желание... и любов. Красивият помощник на баща ѝ просто бе за нея шанс да се измъкне от бащината опека...

Сега, след като вече се бе спасила от баща си, можеше да разбере дали Джон значеше толкова много за нея, че да иска да прекара остатъка от живота си с него.

Зад гърба си чу някакъв шум. Огледа се; стори ѝ се, че не може да си поеме въздух и сърцето ѝ ще изскочи от гърдите.

– Солтърдън – промълви тя. – Ваше височество.

Столтът му се появи от мрака. Той влезе в стаята и въздухът изведнъж се зареди с електричество. Косата му бе разрошена, сякаш току-що бе изскочил от леглото. Точно така изглеждаше и предишната вечер, когато я целуваше и искаше от нея повече, отколкото бе готова да му даде в момента. Небръснатото му лице бе почервеняло от усилието. Бялата му риза бе влажна от пот.

– Не знаех, че имаме гости – заяви той. – Обикновено в такива случаи главата на дома бива информирана. Нормално е и член на персонала да иска позволение от своя господар, преди да отиде да забавлява своите посетители.

Джон пристъпи напред.

– Ваше височество, аз...

– Знам кой сте. Един... приятел?

– Познавам Мария от години, когато беше толкова голяма. – Вдигна ръка на височината на кръста си и се усмихна смутено на младата жена. – Живях със семейството ѝ, докато заемах поста на помощник на баща ѝ.

Херцогът изви устни и произнесе с нисък, равен глас:

– Сега обаче не би могла да бъде наречена дете. Не мислите ли? – Придвижи стола си към тях и спря малко преди лампата; очите му обаче отразяваха светлината ѝ като лъскаво стъкло. – Моля ви, продължавайте, нямам намерение да прекъсвам разговора ви. Струва ми се, че точно убеждавахте младата дама да се върне в Хъдърсфийлд с вас.

Мария пристъпи към него.

– Значи сте ни подслушвали. От колко време сте тук?

– Достатъчно дълго.

– Нямам ли право на личен живот?

– Нямамте никакви права, ако питате мен. И така, мистър Рийс, кажете ми, за да ми откраднете Мария ли сте дошли?

Джон сведе поглед.

– На ваше място щях да си помисля сериозно, преди да отговоря. Църквата не гледа с добро око на лъжата.

– Да. – Усмихна се на своята приятелка. – Дойдох с вести, които, надявах се, щяха да променят намеренията ѝ. Дойдох да ѝ кажа, че ми предложиха мястото на викарий в Бристол.

– Джон – възкликна радостно тя. – Но това е чудесно!

– Да. – Младият мъж кимна. – Ще ми бъде осигурен удобен дом, а онова, което ще получавам от десетъка, ще бъде достатъчно, за да са ни пълни килерите.

– Нашите килери ли?

– Дойдох да ти поискам ръката, Мария.

– Не е ли много мило това – прошепна с измамно благ глас Солтърдън, като присви очи и стисна здраво устни. – Но вие изглежда забравяте, че тя има уговорка с мен.

– Това не е нещо, което да не може да бъде... нарушено, ваше височество. Най-голямото ми желание е тя да бъде щастлива?

– Нима сега е нещастна?

Мис Аштън запази с усилие спокойното си изражение и отвърна:

– Да, ваше височество. Мария е много нещастна, когато за нея говорят така, сякаш не е нищо повече от незначителна пращинка във въздуха.

– Мария – смъмра я викарият. – Опомни се.

Херцогът отметна глава и се изсмя.

– Очевидно не познавате мис Аштън така добре, както си мислите, мистър Рийс.

– Мария е била винаги... буйна.

– Така ли се говори вече за войнственото и бунтовно разположение на духа?

– След като сте толкова разочарован от нея – изрече спокойно Джон и се усмихна търпеливо, – значи няма да имате нищо против да й позволите да си тръгне.

На вратата се почука. Тадеус влезе в салона и свали шапката от главата си.

– Херцогинята ме изпрати да информирам негово височество и мис Аштън, че излиза да се разходи с каретата след един час. И ги моли настойчиво да й направят компания.

– Видях къщата – рече Джон. – Много е хубава. С три стаи: средна по размери трапезария и две тавански спални... една за нас и една за децата... разбира се, ако имаме нужда от по-голямо пространство, винаги бихме могли да построим.

Изкашля се. Бялата кожа на бузите му поруменя. Кафето в чашата му бе изстинало отдавна, но той продължаваше да се взира в него, сякаш очакваше то да му даде силите и смелостта, които очевидно му липсваха.

– Къщичката е разположена сред горичка от огромни брястове и има добре поддържана градина, огрявана от слънцето. Почвата е богата и черна; това обяснява богатата реколта, на която се радва местното

население. Уверявам те, Мария, удобства няма да ти липсват.

– Разкажи ми за църквата.

– Тя е малка, но се разраства. Срещнах се с някои от богомолците; сториха ми се сърдечни и приятелски настроени.

– Говорил ли си с баща ми по този въпрос?

– Говорих.

– И какво каза той?

Най-после младият мъж остави встрани чашката и чинийката.

– Напомни ми, че ти вече не си му дъщеря и ако съм решил да пожертвам живота си, като се ожена за една толкова пропаднала личност, щял да се моли за моята душа до последния си ден. – Най-накрая погледна и към Мария. – Мислех, че предложението ми ще те зарадва.

– Просто ме сварваш неподготвена.

– Не може да се каже, че не сме говорили за това и преди. Спомням си как преди приказваше с часове за бъдещия ни съвместен живот. Закле се да ме обичаш повече, от когото и да било друго на света.

– Да, но доколкото си спомням, ти непреклонно не желаше да ми върнеш този комплимент. Единствената ти голяма любов е Бог, Джон. Или нещо се е променило?

– Добре са ти известни чувствата и предаността ми към...

– Към Господ. Единствено към Господ.

– И към теб.

Денят беше мрачен и студен. Щом излезе от къщата, младата жена спря, затаи дъх и премигна, а след това съсредоточи поглед към каретата в долния край на стълбите и към единствения пасажер в нея.

Джон я погледна изпитателно.

– Страх ли те е от него?

– Нима създавам впечатление, че се боя от негово височество?

– Изглеждаш смутена от него. Само миг в неговата компания и ставаш...

– Каква?

Вдигна очи към лицето му.

– Напрегната.

– Не може да се каже, че има от най-добрите характери.

– Не става въпрос за такъв тип напрежение, страхувам се.

Погледна встрани, тъй като в този момент се приближи Тадеус с праметната върху ръката си дълга самурена пелерина. Освен нея носеше самурен маншон и широкопола шапка от същата кожа.

– Това е за вас – обяви той и ѝ ги подхвърли, като в същия момент проряза с поглед спътника ѝ.

Дори на оскъдната дневна светлина гъстата, богатата козина блестеше като черен огън.

– Не мога да го облека – заяви Мария. – Кажете ми на нейно височество...

– Не са на нейно височество, а на него. – Слугата кимна към каретата, а устните му се извиха, но това не напомняше в никакъв случай усмивка. – Или по-скоро на една от последните му приятелки. Негово височество реши, че с тях ще ви е по-топло, отколкото с „тези парцали“, както нарече дрехите ви.

– Така ли каза? – попита младата жена и усети, че бузите ѝ се затоплят. – Е, можеш да предадеш на негово височество... няма значение, Тадеус, аз сама ще му го кажа.

Грабна тежката пелерина, плъзна се на тънката ледена корица, покрила стълбите, и се запъти колкото се може по-наперено към екипажа. Щом стигна до него, отвори вратата. Потънал в седалката, вдигнал кожената яка на собственото си наметало и със скрити от периферията на шапката очи, Солтърдън обърна бавно глава и я погледна.

– Не искам кожите на вашите любовници, ваше височество. Предпочитам да замръзна, отколкото...

Изписка, тъй като той я сграбчи за китката с обвитата в ръкавица ръка и я дръпна в каретата. След това затръшна вратата зад гърба ѝ. Тя се стовари върху плюшената седалка, като изхълца от възмущение. А след това се провикна през прозореца към Джон, който бе заслизал забързано по стълбите в мига, в който херцогът я принуди да се качи в екипажа.

– Струва ми се, че на нейно височество не ѝ е добре, мистър Рийс. Сигурен съм, че вашата компания и молитви ще бъдат по-полезни за баба ми, отколкото опитите ви за героизъм – за мис Аштън.

Джон спря в горния край на стълбището, без да отговори; лицето му беше почервено, вятърът мятеше буйно пелерината му около краката. В това време Тадеус се спусна към каретата и подаде шапката и маншона през прозорчето, а после се покатери върху капрата на кочияша. След като се усмихна за последен път лукаво, Солтърдън спусна щората и се облегна върху седалката. Впери поглед в Мария, която трепереше от гняв.

– Нямайте нито право, нито причина да се държите така отвратително с мен пред очите на моя гост, ваше височество.

– Имам право да правя каквото си поискам, мис Аштън. Мога да изхвърля любимия ви викарий, ако реша. – Изви едното ъгълче на устата си в усмивка и додаде: – Една дума от моя страна и ще се прости завинаги с църквата.

– Защо бихте направили подобно нещо? Той не ви е сторил нищо...

– Така ли?

– Кажете ми какво е направил.

– Нарушил е границите.

– Като дойде в Торн Роуз ли?

Негово височество потъна още по-дълбоко в своята седалка. Изражението му бе затворено. Подпрял гръбнак на възглавницата, разтворил леко колене, които се полюшваха с всяко движение на каретата, той продължаваше да я гледа така напрегнато, че цялото ѝ тяло се вдърви и замръзна като висулките, които се образуваха по клоните на дърветата.

Най-сетне той рече:

– Мислите ли да тръгвате с него?

– Още не съм имала време да помисля върху това.

– Обичате ли го?

– Това не е ваша работа.

– Моя е, ако засяга бъдещето ми.

– Да! – извика вбесено Мария. – Обичах го... обичам го... той е... винаги ми е бил верен приятел, на когото мога да разчитам още от детските си години. А като пораснах най-голямата ми мечта стана да се омъжа за него.

– Той никога няма да те направи щастлива.

– Откъде знаете?

– Знам, че обича Господ повече, отколкото обича теб. Ако не беше така, сега нямаше да бъдеш в Торн Роуз.

Потънала в ъгъла на плюшената седалка, младата жена гледаше през прозореца и се мъчеше да съсредоточи вниманието си върху заледените дървета и снежните преспи, които ставаха все по-дълбоки.

– Изобщо не мисля, че той може да те направи щастлива – заяви убедено Солтърдън. – Ти си от онези жени, които биха очаквали да получат стопроцентовото внимание на своя съпруг. Ще го изискваш, разбира се, и ако не го получиш, ще започнеш да мамиш.

Мис Аштън го зашлеви през лицето.

В отговор той само се изсмя.

– Ти ще го унищожиш, малко по малко. Той ще проповядва пред захласнато слушащото го паство за прелюбодеянието и греха на

скандалното съвокупление, а после ще се върне у дома при съпругата си, която ще го обгърне през кръста с красивите си бели бедра и ще поиска повече от неговото тяло и душа, отколкото е в състояние да даде, тъй като всеки път, когато проникне в теб, Господ ще го потупва по рамото и ще му напомня кое трябва да стои на първо място за него.

– Ти си готов да презреш всеки мъж, който може...

Мария прехапа устни.

– Който може какво, мис Ашгън? Да люби една жена ли? – Засмя се тихичко. – Съществува огромна разлика между чукане и любене. Да вземем нас, например... Ако можех, щях да ти вдигна полите, да проникна в теб и да си направя кефа по-бързо или по-бавно, в зависимост от желанието си. От друга страна, бих могъл да забравя за собственото си удоволствие и да се съсредоточа напълно върху твоето, без изобщо да стане нужда да се вмъквам между красивите ти крачета.

– Престанете – извика младата жена и запуши уши с дланите си. – Искам да се върна веднага в Торн Роуз. Настоявам!

Херцогът се приведе напред, пхна показалеца си под подгъва на полата ѝ и го повдигна лекичко.

На студената зимна светлина очите му приличаха на котешки; те сякаш я хипнотизираха и не ѝ позволяваха да помръдне. О, Боже, защо стоеше като закована? Защо не можеше да впие нокти в нахалното му лице? Защо не можеше да извика на Тадеус да я спаси?

Върховете на пръстите му докоснаха прасеца на единия ѝ крак и тя затаи дъх. След това залазиха по-нагоре, към извивката на коляното, после към бедрото и когато тя опита да събере крака, той не ѝ позволи, като разпери длан.

– Елате тук, мис Ашгън – предложи господарят ѝ, протегна и другата си ръка към нея, прегърна я през раменете и тя се облегна на нея като безпомощна марионетка.

Можеше да прошепне нещо като „Не!“, „Недейте!“, „Не искам!“ . Думите обаче жужаха несвързано в мозъка ѝ, в противоречие с онова, което желаше тялото ѝ още от предишната вечер.

Мария се премести на неговата седалка, отпуснала назад глава, предложила шията си на отворената му уста. Усети топлата пара от дъха му по кожата си, след което той заби лекичко зъби във врата ѝ, докосна го с горещия си език и устни. В същото време обхвана в дланта си пулсиращата плът на слабините ѝ и започна да я гали така нежно, както бе правил с клавишите на любимото си пиано.

Това не бе съзнателно решение; тя не бе капитулирала доброволно.

Тялото ѝ обаче сякаш бе започнало да живее свой собствен, независим от нейната воля, живот. В продължение на часове... не, на дни, то бе търсило нещо, което можеше да ѝ даде само той, херцогът, нейният господар, с неговия пламенен, презрителен поглед, изгарящи устни и вълчи маниери. Бе се превърнала в подобие на Моли, затворничка на своите желания.

Устата му намери нейната и обсеби устните, зъбите и езика ѝ, като издаваше гърлени звуци. В същия момент напъха пръсти дълбоко в нея. В отговор младата жена замята ръце и крака, разтвори още повече уста и се притисна още по-силно в стегнатото му тяло, като издаваше някакви скимтящи звуци. Най-накрая се откъсна от устните му и отметна назад глава, като се отдаде напълно на магията на ръцете му, които бяха нажежили студения допреди малко въздух.

В този момент той спря.

– Моля те, моля те! – чу се да казва тя, макар да не знаеше точно за какво го умоляваше; може би само за край на мъченията си, за блаженството, което бе видяла върху лицето на Моли, за небесния екстаз, за който ѝ бе говорил Пол и който идвал, когато се съединиш с човека, когото...

– Шшт! – прошепна Солтърдън и затисна устата ѝ с длан.

Протегна скованото си тяло към прозорчето, дръпна рязко перденцето и студеният въздух ги удари грубо по лицата. Селският пейзаж бягаше от двете им страни. В този момент се чуха изстрели и викове.

– Копелета – процеди през зъби херцогът и, като се подаде малко през прозорчето, извика на Тадеус. – Ще можем ли да се доберем до Торн Роуз? По дяволите, човече, отговори ми!

– Не можем съ мери с техните коне! – извика конярят.

– Постарай се, дяволите да го вземат!

– Да, ваше височество.

Солтърдън се отпусна отново на мястото си. Когато обърна отново лице към своята спътница, то изглеждаше влажно и замръзнало. Сграбчи полата и ѝ закри коленете. Младата жена не можеше да помръдне, не можеше да мисли. Чувстваше тялото си като навита до край пружина, която щеше да се скъса всеки момент.

Херцогът изръмжа нетърпеливо, хвана ръцете ѝ над лактите и я раздруса.

– Ела на себе си, Мария. По дяволите, чуй ме.

Разтърси я отново. В същия миг отвън се чуха нови изстрели. Каретата се затресе, наклони се на едната страна, после – на другата и

принуди младия мъж да се вкопчи в дръжката на вратата, за да не падне.

Тогава целият свят сякаш се обърна с главата надолу. Солтърдън стисна Мария здраво в обятията си, докато екипажът увисна за момент във въздуха, след което се стовари на земята, започна да се върти и всичко стана черно като нощ.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Солтърдън дойде бавно на себе си; трепереше от студ.

– Тъпоумно копеле, к'во, по дяволите, си мислеше? Както гледам, май си ги убил. Представяш ли си к'ви неприятности шъ си навлечем зарад' убийството на един херцог?

– Ний просто малко съ повеселихме. К'во та прихвана? Сега и твойте угризения ли шъ ни стовариш на главата, а?

Гласовете изчезнаха.

Младият мъж изгуби отново съзнание.

Когато отвори отново очи, студът сякаш бе проникнал до костите му. Вдигна глава и се огледа: изринат сняг, пръснати юзди, връви и ха-мути (които падащият сняг бързо покриваше), почти неразличимите форми на мъртъв кон. И над всичко това, близко до скалист хълм, сред хаос от изпочупена дървения и онова, което бе останало от кадифените седалки, лежеше каретата.

– Мария – произнесе младият мъж, а след това извика: – Мария! – като същевременно полагаше усилия да се измъкне изпод снега.

Главата му пулсираше. Пръстите му горяха. Представата за крехкото й тяло, смазано сред останките от екипажа, го накара да изохка на глас. Заудря с юмрук камъка до себе, докато болката не го накара да се отпусне и да се обърне по гръб върху снега. Затвори очи.

Някакъв звук.

Въздишка.

Шепот.

Надигна се и се огледа.

Скалата, върху която лежеше, извиваше надясно и на върха й растяха храсти и магарешки бодили. На нейното било, край островърхи черни скали, лежеше някаква тъмна фигура. Солтърдън се надигна отново, премигна, тъй като ледените капки му пречеха да вижда, и се взря натам.

Мария!

Запълзя към нея. Тя лежеше по гръб в снега, а сребристите коси бяха разпилени около главата й. Беше без обувки. Малките й розови пръстчета надничаха през дупките в чорапите й. Брадичката й беше одрана. Точно над лявото й око започваше да се образува пурпурна подутина.

Щом се добра до нея, Треј я хвана здраво и я придърпа към себе

си. Тя изохка, раздвижи се, завъртя глава към неговата и очите ѝ се отвориха.

– Ваше височество?

– Не мърдай. Не говори. Боже! – Засмя се облекчено. – Помислих, че си мъртва.

– На мъртва ли приличах, сър?

– Ужасяващо мъртва, любов моя. Като ангел. Снежен ангел, с ледено-кристални устни.

– Студено ми е, сър.

– Ела насам. Внимателно. Можеш ли да се движиш?

Успя да разтвори горната си дреха и, като притисна мекото ѝ тяло към себе си, загърна наметалото. Младата жена се стуши в него, плътно прилепена към гърдите му, темето ѝ се допираше до брадичката му. Беше обвила ръце около кръста му, краката им бяха преплетени като на задоволени любовници, готвещи се да спят.

Херцогът я целуна по главата, която ухаеше на наквасени със сняг виолетки. Тя се притисна отново и прошепна:

– Не се притеснявайте, ваше височество. Аз съм тук, ако имате нужда от мен.

„Ако имате нужда от мен.“

Боже милостиви, колко прелестно невинно.

От време на време прокарваше длани нагоре-надолу по ръцете ѝ, размачкваше гърба ѝ, масажираше врата ѝ... всичко, с което можеше да запази топлината ѝ, докато минутите се точеха мъчително бавно и преминаваха в часове, а дневната светлина започваше да посивява.

Къде, по дяволите, беше Тадеус? Дали не бе полетял надолу заедно с каретата и конете?

Несъмнено скоро някой щеше да дойде да ги потърси. Надигаше се буря, вятърът пшкваше и въртеше снега във въздуха, приличен на остри иглици. Солтърдън не смееше да затвори очи: щеше да умре. Тя щеше да умре.

Притискаше я силно към гърдите си, разтърсваше я, не ѝ даваше да заспи окончателно, принуждаваше я да поглежда от време на време към него. Големите ѝ сини очи със заскрежени ресници се взираха безизразно в лицето му и това го изпълваше с паника.

– Говори ми – помоли той.

Очите ѝ се затвориха.

Покри устните ѝ с отчаяна целувка, докато опитваше да разтвори челюстите ѝ с пръсти. Целуна я още по-силowo, като я принуди да

отвори уста, провря езика си в нея. Младата жена се размърда и изохка.

– Целуни ме – процеди през зъби херцогът и усети, че тялото ѝ потрепера.

Дишането ѝ се учести. Студената ѝ кожа се затопли, придоби гъвкавост, а тя самата изохка гърлено.

Ръката му се плъзна по гръдния ѝ кош, намери едната ѝ гърда, обхвана я и я стисна, леко в началото, след това по-силно, по-грубо, докато усети малките ѝ длани да се извиват в ризата на гърба му. Кракът ѝ го придърпа по-близо, толкова близо, че усети топлината между бедрата ѝ. Мария обърна нежните си, разтворени устни към рамото му и въздъхна дълбоко.

Кръвта му се бе стоплила.

Челото му започваше да се поти.

С разтуптяно сърце, Трей измъкна ръце от дрехите ѝ, притисна я силно в обятията си... докато дишането ѝ се успокои и тя се отпусна тихо в ръцете му. Извърна лице към падащия сняг и се разсмя. Смя се толкова много, че от очите му покапаха сълзи и потекоха по замръзналите му бузи.

Най-накрая мис Аштън се обърна към него и премигна. Посинелите ѝ устни промълвиха:

– Не мога да разбера кое е толкова смешно; та ние умираме от студ.

Херцогът сграбчи лицето ѝ между дланите си и възкликна:

– Мария... студено ми е на рътите на краката.

Тя се намръщи.

– Мария... краката ме болят.

– Краката ли?

Той кимна и я целуна здраво по устата, преди да се размее отново.

Замаяна, младата жена се изправи. Най-накрая, осъзнала значението на това откритие, започна да опипва тялото му, като слизаше надолу по краката и стискаше.

– Да! – извика той и заудря с юмруци по снега. – Усетих го, Мария.

– А там?

– Да!

– Тук? Можеш ли да ги движиш?

Като скърцаше със зъби Солтърдън, направи опит да помръдне долните си крайници – нищо. Опита отново. Изтощен се отпусна на земята, пое си дълбоко въздух...

– Ваше височество! – възкликна мас Аштън. – Стъпалото ви. Помръднахте ли го?

Той кимна и се надигна с усилия на лакти. Застанала на колене, неговата компаньонка приличаше на призрак сред падащия сняг и мрак, загърната в тънката си пелерина, която не можеше да я защити от суровото време. Стиснала длани под брадичката си, обърнала лице към небето, тя плачеше толкова тихо, че херцогът почти не я чуваше.

– Ела тук, преди да си замръзнала – предложи той.

– Не, не и преди да съм благодарила на Бога за неговото милосърдие.

– Ако не дойдеш, за да ме топлиш, мис Ашгън, страхувам се, че не след дълго и двамата ще разговаряме лице в лице с Господ.

– Но...

– Гопод е търпелив, момиче. Аз – не.

Сграбчи я за ръката, дръпна я на земята, уви треперещото ѝ тяло с богатото кожено наметало и се съсредоточи върху тръпненето, което се движеше от пръстите към прасците и още по-нагоре – към коляното. Ако опитваше достатъчно упорито, можеше би глезенът му щеше да успее...

– Помислете само какво щастие и облекчение ще почувстват вашите роднини – промълви Мария, завряла лице в гърдите му.

Умивката му се изпари.

– Ще можете да продължите да живеете както сте планирали. Ще бъдете като нов. Представете си удоволствието на херцогинята...

– Шшт, Мария.

– Тя ще...

– Замълчи! – извика той, впи пръсти в ръцете ѝ, повдигна я, така че очите им да бъдат на едно ниво и я разтърси буйно. – Няма да споменавам за това пред никого. В това число и на Еджкъм. Нито пък на баба ми. Разбра ли ме, Мария?

– Не, не разбрах.

– Обещай ми. Закълни се. Нито думичка, докато не ти кажа, че съм готов.

Най-сетне младата жена кимна. Той я прегърна отново и впери невидящ поглед в падащия сняг.

* * *

В продължение на два дни Мария не стана от леглото си, като в началото трепереше от студ, а след това – от висока температура. Гъртруд влизаше и излизаше непрестанно при нея, мокреше челото ѝ, поддържаше огъня. От време на време до слуха ѝ достигаха откъслечни приказки,

но думите нямаха смисъл. Появяваха се лица и после изчезваха: това на Гъртруд – непрестанно намръщено от притеснение; на Еджкъм, който я наблюдаваше така, сякаш тя бе някакъв екземпляр, годен да бъде подложен на обстойно изследване и дисекция.

Веднъж дойде на себе си достатъчно, за да разпознае усмихнатото лице на Джон, надвесено над нея. Ръцете му бяха прохладни и меки, когато докоснаха челото ѝ. Друг път... ѝ се струваха топли и силни. Те обхващаха бузите ѝ с толкова нежност, че ѝ идваше да се разплаче. Това се случваше винаги нощем, когато от огъня бяха останали само тлеещи въглени, а смазващата тишина се нарушаваше само от лекото съскане на единствената лампа край леглото ѝ.

Сънуваше, че това са ръцете на нейния господар. Че неговите устни мълвяха неуморно като молитва думите: „Мария, Мария, не умирай.“

Дали всичко това не бе плод на трескавия ѝ мозък? Наистина ли я беше докосвал? Прегръщал? Целувал?

И беше ли осъзнала най-сетне, че е безнадеждно влюбена в херцог Солтърдън?

На четвъртия ден се събуди с прояснена глава и седна в леглото си. Джон се беше разположил на един стол край леглото, наведен над отворената Библия в скута си. Той вдигна изненадано поглед.

– Негово височество – възкликна младата жена. – Къде е той?

Викарият стана и остави Свещената книга на стола си.

Мис Аштън стана от леглото, олюля се напред-назад, подпря се на нощната масичка и се отправи, залитайки, към стаята на херцога.

– Почакай! – извика Джон и хукна след нея.

Мария отвори вратата, видя, че леглото му е празно, спря, за да огледа помещението и го откри на инвалидния му стол край прозореца. Възкликна от облекчение, прекоси почти бежешком дялящото ги разстояние, обви ръце около раменете му и, като притисна рунтавата му глава към гърдите си и заплака.

– Вие сте жив! Слава Богу. Скъпият ми господар... – Покри темето му с целувки. – Вие спасихте живота ми. Как бих могла да ви се отблагодаря?

Джон я хвана през кръста и я дръпна назад. Тя започна да се съпротивлява.

– Престани – помоли я викарият.

– Не, няма! Не виждаш ли, че той има нужда от мен?

Най-накрая успя да отблъсне приятеля си. Обърна се отново към Солтърдън, отпусна се на пода и обгърна коленете му. После сграбчи

дланите му и ги притисна към гърдите си.

Лицето му, небръснато, изглеждаше измъчено. Очите, вперени навън, бяха безизразни и стъклени.

– Не. Не отново – извика отчаяно тя. – Няма да се скриеш отново от мен... от нас. Бих предпочела да умра, но не и да те загубя заради тази ужасна лудост!

Херцогът затвори за момент очи, а раменете му увиснаха.

Мария отпусна уморено глава в скута му и сплете пръстите си в неговите.

– Не съм си го измислила – прошепна тя. – Вие не сте луд. Не сте болен. А краката ви...

Той докосна с показалец устните ѝ. Младата жена вдигна глава, вгледа се в очите му; сега те не бяха безизразни, а я гледаха така напрегнато, че тя усети буца в гърлото си и едва успя да преглътне.

– Ти обеща – прошепна той. – Обеща.

* * *

– Нямаш представа какъв ужас изживяхме, когато Тадеус се върна в Торн Роуз в плачевен вид. Бърбореше несвързано за някакви крадци и злополука, за това, че каретата излязла от пътя и се катурнала надолу по склона. Помислих си, че съм те изгубил... отново. – Джон се присегна и пое чашката и чинийката от ръцете ѝ. – Облекчението ми, когато те намерих жива, бе прекалено голямо, за да мога да го опиша. Откакто си напуснала Хъдърсфийлд, аз все си повтарях, че ще се върнеш, че след като се сблъскаш със суровата и жестока действителност ще побързаш да се върнеш на сигурно място под бащиния покрив. Но дните преминаваха в седмици и трябваше да си дам сметка, че това бяха само мечти. Изобщо не трябваше да те пускам да тръгнеш. Искам да се върнеш в Хъдърсфийлд с мен. Ще се оженим. И веднага след това ще заминем за Бристол...

– Не – промълви младата жена.

Джон стана от мястото си, без да я погледне. Закрачи напред-назад край огъня.

– Не е нужно да се виждаш изобщо с баща си, Мария. Ще уредим майка ти...

– Не.

Викарият спря да се движи, закри очи с длан, постоя така няколко секунди, после обърна отново към нея сериозната си, спокойна, изпълнена с обич усмивка. Гласът му потрепера. Макар и тих, той бе оцветен

с тържественост, която доказваше вълнението му.

– Не би трябвало да питам, но съм длъжен да го направя. Има ли нещо между двама ви? Между теб и онзи... херцога.

– Какво искаш да кажеш? – извърна лице мис Аштън.

– Бях сред тези, които ви откриха сред снеговете. Аз те издърпах от обятията му. Да, виждам, че не си спомняш. Не би и могла. Спеше непобудно като бебе, подпряла глава на рамото му. – Лицето му побеля като платно. – Влюбена ли си в него, Мария? Не. Не ми отговаряй. Сцената, която видях преди малко, ме убеди окончателно. Мария, Мария. Това е едно толкова изтъркано клише: слугинята се влюбва с своя господар и той се възползва от ситуацията...

– Той обаче не се е възползвал – отрече разгорещено тя. – И не би го направил.

– Той обича ли те? Направил ли е подобно признание?

– Не!

– Но го вярваш ей тук. – Почука се по гърдите. – Искаш го... тук. Мария, нима не виждаш: той си играе с деца като теб, а след това ги захвърля. Искат ти се да вярваш във вълшебни приказки. Винаги си била такава. Но действителността не е такава. Действителността е стабилност. Сила. Способността да правим интелигентен избор и интелигентни логически заключения, с мозъка си... не със сърцето. Ти си била винаги безумно предана на безпомощните. На нещастните. На отчаяните. Надяваш се, че предаността ти към тях ще ги накара да те обикнат. Нима не разбираш, скъпа Мария, че те биха те обичали независимо от това?

Вдигна Библията, повъртя я известно време в ръцете си, а след това измърмори:

– Всичко да върви по дяволите, – и се запъти ядосано към стаята на херцога.

– Какво правиш? – попита младата жена и отметна завивките си. – Къде отиваш? Остави го. Джон. Джон!

Стигна до прага, но отстъпи, тъй като в този момент гласът на викари разцепи тишината.

– Ако не бях Божи човек, щях да те призова на дуел още утре при зори. Щях да поискам удовлетворение. Кажете ми, сър, възползвахте ли се от нея?

Солтърдън се вираше в огъня с непроницаемо изражение. Най-сетне отговори бездушно:

– Нима приличам на човек, който би могъл да се възползва от която и да било жена, мистър Рийс?

– Давате ли си сметка, че тя е влюбена във вас? Това интересува ли ви изобщо? Разбира се, че не. Такива като вас никога не се интересуват. Вие събирате женски сърца и души, сякаш става дума за колекция от пеперуди. Ако бяхте поне малко джентълмен, щяхте да й наредите незабавно да си събере нещата и да се върне с мен в Хъдърсфийлд.

– Но аз не съм джентълмен, мистър Рийс... както току-що подчертахте така авторитетно.

В този момент Джон вдигна поглед и я видя. Роклята обгръщаше малките ѝ стъпала, разрошените от съня коси обгръщаха като ореол главата ѝ. Преглътна конвулсивно и се запъти към другия изход; очевидно бе прекалено потресен, за да се приближи до нея.

– Джон – повика го тя. – Приятелю!

Той се извърна и извика:

– Приятел ли? Бих предпочел да гния в ада, вместо да ти бъда приятел... единствено приятел.

Трепереше. Очевидно копнееше да се отърве по-скоро от изтезанието да я гледа тук, след като знаеше, че е принуден да я остави на друг. Това може би беше последния час, последния миг, в който се намираше в нейно присъствие, в който чуваше гласа ѝ и получаваше признание за несъзнателната ѝ привързаност. Взря се с необузdana, дива страст в изуменото ѝ лице, преди да каже:

– Господ да ти е на помощ, когато най-сетне осъзнаеш какво представлява той. Господ да ти е на помощ, когато ножът на отхвърлянето прободe с нечовешка болка сърцето ти. Господ да ми е на помощ и на мен... но аз ще чакам...

С тези думи напусна стаята.

Настана гробна тишина, нарушавана единствено от потропването на вятъра по прозорците. Изведнъж стана страшно студено.

Най-накрая Солтърдън вдигна поглед.

– Ела тук – нареди той.

Младата жена се подчини. Отпусна се на колене пред него, с едното рамо към огъня, отпусна глава в скута му и придърпа роклята върху краката си. Мина цяла вечност. Най-накрая той повдигна брадичката ѝ с два пръста и я принуди да го погледне право в очите. Лицето му беше мрачно и като че ли ядосано, бузите – поруменели и потрепващи. В очите му проблясваха странни светлини.

– Трябваше да тръгнеш с него – рече той.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

В живота има мигове, когато всичко замира в дълбоко безмълвие; когато духът си почива на воля, като дете, легнало върху тревата, без да се страхува от нищо, без да иска нищо, почти без да мисли, доволно само от факта, че чувства. През дните, които последваха заминаването на Джон, Мария съществуваше в някакво подобно състояние. Не можеше да го нарече по друг начин, освен екстаз. За първи път се въодушевяваше от своята крехкост и очакваше с нетърпение пристигането на херцога. Той ѝ четеше с часове, хранеше я, седеше край огъня, който впрочем не беше далеч от леглото и запълваше с ноти лист след лист, когато я мислеше за заспала.

В подобни мигове той като че ли летеше; чуваше музика навсякъде около себе си, макар тя да съществуваше единствено в неговата глава.

Къде бе отишъл звярът? Драконът? Вълкът?

Бяха се изгубили в някоя соната.

Мария се отдаваше на блажени мечтания. Над нея сякаш се спускаше златисто сияние, през което всяка действителност от живота – и горчива, и сладка, приличаше на сянка. Светът извън стаята ѝ сякаш не съществуваше.

От време на време сънуваше, че се събужда и пред огъня открива празния стол на Солтърдън. Той самият стоеше в единия край на леглото ѝ, кръстосал ръце пред гърди, а изражението му беше смесица от болка и обещание.

В такива случаи не искаше да се събужда. О, сега вече започваше да разбира защо господарят ѝ намираще повече утеха в дълбините на своето съзнание. Илюзиите бяха толкова по-красиви там...

Уви, дългът я зовеше да изостави леглото тъй като, след едноседмично възстановяване, херцогинята пожела да я види в синия салон. Докато решише и сплиташе косите ѝ, за да я подготви за срещата с възрастната дама, Гъртруд наблюдаваше отражението на младата жена в огледалото.

– Ти направо сияйш – заяви тя.

– Никога не съм била по-щастлива, струва ми се – отвърна с усмивка Мария.

Повдигнала вежди и присвила съсредоточено малката си червена уста, икономката рече:

– Признавам, чи нивгаж не съм виждала негово височество в толкоз добро благоразположение на духа... след кат' спря да съ тревожи за теб, искам да кажа.

– Той беше ли разтревожен, Гърти?

– Почти ни съ отделяше от леглото ти, освен за да съ придвижи със стола си до музикалната стая. На три пъти го заварвах посред ноц да свири на пианото. – Приведе се над ухото й и прошепна: – Мисля, чи си успяла да го омаяш, момиче. И, ако смея да кажа, чувствата му са споделени.

После икономката й подаде изпрана и току-що закърпена рокля и, след като уви добре шала около раменете й, я изпрати до синия салон. Точно в този момент от него излизаше Моли, с малко по-ярка самодоволна усмивка на лицето от обикновено.

– Не съм сигурна, че изражението й ми допада – промърмори Гъртруд и проследи с поглед слугинята, която вървеше бавно по коридора, като от време на време хвърляше самодоволен поглед през рамо и се подсмиваше.

Мария завари херцогинята край камината. Еджкъм се въртеше край нея.

– Ваше височество.

Мария се поклони.

– Вярвам, че сте по-добре? – приветства я лейди Солтърдън, а в гласа й прозвуча странно безразличие.

– Много по-добре, благодаря.

Възрастната дама кимна на Гъртруд и тя побърза да събере разхвърляните из цялата стая чашки и чинийки.

Херцогинята хвърли поглед към портрета на съпруга си. Млад, красив, внушителен, той олицетворяваше аристократичността. Както впрочем и портретът на сина му, предишният херцог Солтърдън, който висеше до първия.

– Гледам тези образи и се изпълвам с отчаяние – заяви тя. – В продължение на поколения това семейство се е гордяло с възвишения си произход. Скандалът бе буквално непознат. Думата „неуспех“ не съществуваше в нашия речник. Докато сега... – Въздъхна и наведе глава. – Непрекъснато ме засипват противоречия. Чудно ли е тогава, че съм принудена да се изолирам от срам?

– Хайде, хайде, Изабела. – Лекарят пое ръката й и я погали нежно. – Всичко ще се оправи.

Устните й се извиха нагоре в лека усмивка, когато издърпа

внимателно дланта си от изпълненото с обожание пълно човече. След това се обърна към мис Аштън.

– Олекна ми, скъпа, като чух, че сте по-добре. Можехте да пострадате сериозно, дори да бъдете убита. Ако не бяха изключително... героичните усилия на внука ми, може би щяхте да измръзнете до смърт. – След което додаде замислено: – Представете си изумлението ми, когато разбрах, че каретата е потеглила без мен. Изумих се дори още повече, когато научих, че уж съм била болна и не съм можела да дойда с вас... Трей има несравнимо въображение, когато му отърва. Трябва да призна обаче, че така стана най-добре, тъй като в противен случай със сигурност нямаше да остана жива след това изпитание. Така или иначе, не съм свикнала да бъда пренебрегвана, особено пък от най-големия си внук. Той винаги е имал склонност да прави всичко възможно, за да ми достави удоволствие... или да укроти гнева ми, ако се наложи... което е правил по-често, отколкото ми се иска да си спомням. За разлика от брат си, който пък ме е пращал по дяволите точно толкова пъти, колкото ме е целувал с обич по бузата. Рано разбрах какви магарии да очаквам от Клейтън. За него не бе необичайно да лудува и да се бие със селските момчета. Спрях да се изненадвам, когато седнеше на вечеря с насинено око и ожулени колена или кокалчета на ръцете. Като младеж нямаше вече много време за глупости; беше прекалено зает да печели пари, за да не зависи от моите. Трей, от друга страна, се бе заел да прахосва богатствата ми. Като залага. И като задява представителките на нежния пол. Понякога се питах дали действията му не бяха породени от някаква дълбоко погребана в съзнанието му враждебност към мен и от опитите ми да контролирам поведението му...

Херцогинята спря, за да си поеме дъх достатъчно дълго, за да даде възможност на Мария да заяви тихо:

– Не е присъщо на човешката природа да бъде контролирана, ваше височество.

Възрастната дама повдигна вежди.

– Така ли? Питам тогава защо ми се подмазваше толкова през последните години? Ще ви кажа защо, скъпа. Защото за Трей Хоторн, херцог Солтърдън, в целия свят няма нищо по-важно от властта и положението, оставени му от моя съпруг и от баща му. Богатството, което ще наследи след моята смърт, е по-голямо, отколкото можете дори да си представите. Не би могъл да го прахоса даже и за сто живота. А това е наистина великолепна перспектива: да прекара цялото си съществуване презадоволен и във всевъзможни удоволствия. Дори сега... въпреки

състоянието му... подозирам, че няма нещо, което не би направил или пожертвал, за да си осигури моята финансова подкрепа. Та значи не било присъщо на човешката природа да бъде контролирана, така ли, мис Аштън? Не мисля така. Поне когато от това зависи род с петстотингодишна история. Като се изключи самата кралска фамилия, няма друг аристократичен клон, който зависи в по-голяма степен от своята репутация и от предаването на наследството. Аз обаче не ви повиках, за да ви пълня главата с личните си проблеми. След дълъг размисъл, мис Аштън, реших да ви освободя от изпълнението на вашите задължения. Ще се заема с незабавното ви връщане в Хъдърсфийлд.

* * *

Стиснал с една ръка колоната на леглото, Солгърдън местеше тежестта на тялото си от единия крак върху другия и скърцаше със зъби, толкова неприятно бе усещането в задната част на бедрата му. Цялото му тяло плуваше в пот. Дишането му секваше от усилията, в мускулите под хълбоците му се образуваха възли и от тях, нагоре по гръбначния му стълб, се стрелкаше изгаряща болка. Беше успял да заобиколи леглото, без да се пуска от колоните или дюшека. Изкушението да се отпусне върху леглото, да сложи край на тази агония, го караше да ругае на глас. Вместо това успя да се обърне към омразния, към противния инвалиден стол, в който бе прекарал последната година от живота си, и да тръгне по обратния път.

Вратата зад него се отвори.

Херцогът се огледа в очакване да види Мария. Тя, разбира се, щеше да го смърти, задето бе станал без нея, а след това щеше да запърха край него като някоя фея, ентузиасизирана от постиженията му.

– Ваше височество! – провикна се Гъртруд и след миг дребната закръглена икономка се озова до него, с пламнало лице, с ококорени като десетлевова монета очи. – Знам, чи туй не й моя работа, ваше височество. Аз съм само една слугиня тук и онуй, коет' става наоколо ми не трябва нито да го чувам, нито да го виждам, но идвам от синята стая, ваше височество, където херцогинята извика наш'та Мария...

Прислужницата спря за момент, за да си поеме дъх, нещо, от което имаше голяма нужда и, очевидно едва сега видя истински своя господар, защото на лицето й се изписа изумление.

– Дяволите да ма вземат – възкликна тя. – Та вий ходите.

– Няма значение – прекъсна я младият мъж, като опитваше да не обръща внимание на изгарящата болка в долната част на тялото си. –

Какво, по дяволите, е замислила баба ми?

– Тя уволни наш'та Мария – отвърна Гъртруд, която все още не се бе съвзела от шока при вида на изправения си господар.

– Дяволска работа. Подай ми проклетия стол, жено, и по-бързо.

* * *

Херцогинята се бе впуснала в обяснения за това, колко е благодарна; че ще продължи материалната си помощ, докато Мария си намери друга работа. Разбира се щеше да й даде и препоръчително писмо, така че нито една врата нямаше да остане затворена пред нея сега, след като бе постигнала такъв зашеметяващ успех в Торн Роуз.

Щеше да изпрати незабавно съобщение до родителите ѝ, за да ги информира да я очакват преди края на седмицата. Щеше да изпрати също така и кратко писъмце на Джон Рийс... тъй като сега била сигурна, че младата жена щяла да помисли отново върху предложението му за женитба.

– Той ще бъде превъзходна партия за вас, скъпа, тъй като сте от една и съща класа. Господ би трябвало да гледа с добро око на подобни връзки на... равнопоставени. Трябва да разберете, скъпа, че причината да ви наема, бе желанието ми да върна във форма внук си. Сега, след като се справихте повече от успешно с тази задача, с Еджкъм смятаме, че необходимостта от компаньонка отпада, така че няма защо да си губите времето тук.

Отвори се някаква врата.

Лейди Солтърдън погледна натам. Лицето ѝ остана безизразно.

Коленете на мис Ашгън омекнаха, щом чу гласа на своя господар. Подпря се на облегалката на близкия стол, но не се обърна към него. Безутешността ѝ беше прекалено явна. Несъмнено щеше да се издаде.

– Очевидно някой е забравил да ме уведоми за настоящата среща – достигна до ушите ѝ дълбокият му, измамно спокоен глас, след което той придвижи стола си към центъра на помещението.

– Реших, че е по-добре да не те притесняваме – заяви Еджкъм и се поклони леко, но усмивчицата му се изпари, тъй като херцогът го изгледа унищожително.

– Нямах представа, че действията ми се диктуват от някакъв лекар... или може би вече сте ме заточили в Ройял Оукс?

– Малко вероятно – сопна се баба му.

Младият мъж погледна към Мария. Тя все още отказваше да се обърне към него, а се взираше право пред себе си, с желанието да усети

прилив на сили в краката си. Тъкмо обратното, те дори намаляваха още повече под влияние на настойчивия му поглед.

Най-сетне той заговори отново.

– До мен достигна слухът за вашето решение, че услугите на мис Ашгън повече не са ми нужни. Струва ми се, че би трябвало да участвам при вземането на подобно решение.

– Просто реших, че, предвид невероятното подобрене в умственото и емоционалното ти състояние, вече си напълно способен да се справиш и сам. Освен това ти никога не си обичал да вземаш участие при обсъждането на решения от този род и си оставал аз да правя това, ако реша, че така ще бъде най-добре за теб или за семейството ни. Сега мисля, че е най-добре мис Ашгън да напусне Торн Роуз. – С тези думи старата дама се обърна вдървено към Мария и, като кимна, додаде: – Това е всичко, скъпа. Ще кажа на секретаря си да напише нужните документи днес следобяд.

Колко дълго бе стояла така, вгледана в сивите очи на херцогинята, това не можеше да каже. Какво ли чакаше? Някакво чудо, което да накара вдовицата да промени решението си? Или може би да съобщят, че това внезапно решение бе просто една шега?

Или, да пази Господ, да се хвърли в краката ѝ и да я помоли да премисли, да обясни кое бе довело до този изумителен обрат в събитията, да я умолява да не я отпраща, тъй като не можеше да понесе мисълта да не види никога повече внука ѝ.

А той защо не кажеше нещо? Защо не направеше нещо?

Нима бе толкова наивна, че бе изтълкувала погрешно чувствата му към нея? Може би нежността в очите и усмивката му бе просто хитрост, с чиято помощ се надяваше да я прелъсти.

Без да знае как, младата жена успя да се поклони, да се обърне вдървено към вратата, все така без да погледне към своя господар.

Той сграбчи ръката ѝ.

Тя затвори очи.

– Не – заяви той.

– Моля? – отвърна баба му.

– Мис Ашгън остава в Торн Роуз... докато се почувствам в състояние да я пусна... Като глава на това семейство, аз решавам кой и кога ще наемем.

– Като глава на това семейство ли? – повтори подигравателно думите му херцогинята.

– По рождено право, бабо... както си ми припомняла толкова пъти

през последните двайсет и пет години от моя живот. – А после се обърна към Мария. – Седни и чакай спокойно. Там.

И посочи към един стол в другия край на стаята.

– Ваше височество – прошепна напрегнато тя. – Не бих искала да стана повод за раздор помежду ви.

– Сядай! – заяви с по-твърд тон той, без да отделя поглед от възрастната дама.

Младата жена прекоси салона и седна на посочения стол, завряла юмруци в диплите на износената си пола. Питаше се дали неотдавнашната болест бе причината да се чувства така, сякаш щеше да изгуби съзнание всеки момент.

След като се настани на мястото си, лейди Солтърдън погледна напрегнато към внука си. Обикновено бледите ѝ бузи бяха поруменили, натежалите от пръстени пръсти стискаха страничните дръжки на стола. В този момент Мария осъзна, че действително херцогинята щеше да контролира до края на живота си своите богатства, но властта по всички други въпроси бе в ръцете на внука ѝ. Въздухът помежду им потрепваше от сблъсъка на волята на две личности.

Най-сетне, присвила устни, възрастната дама заяви с явно напрежение в гласа:

– Макар да съм свикнала вечно да се сражавам с Клейтън, конфронтациите с ваше височество са нещо ново за мен. Простете, ако изглеждам... изумена. Очевидно съм подценила зависимостта ви от мис Аштън.

– Очевидно.

Последва ново мълчание, което зареди въздуха в стаята с огромно напрежение.

След малко лейди Солтърдън си пое дълбоко въздух, забарабани с пръсти по страничната облегалка на стола си и вирна брадичка.

– Предвид тази твърда решимост от ваша страна, бих запитала ваше височество дали може да останем насаме, за да обсъдим и други, важни семейни проблеми.

– Тъй като мис Аштън ме е придружавала в някои от най-личните ми моменти, не мога да си представя какво от онова, което бихте казали, няма да бъде пригодно за нейните уши.

– Може би имате право. – Херцогинята повдигна едната си вежда и изви дясното ъгълче на устата си нагоре, очевидно безкрайно доволна. – Разбира се, че имате право. След като мис Аштън остава в Торн Роуз, най-добре ще е да се възползваме от способностите ѝ. Снощи се сетих,

че предвид вашето подобрене в умственото и емоционално отношение, потвърдено от днешното ви поведение, че вие, като глава на това семейство, ще пожелаете да се замислите върху отговорността си към лейди Дънсуърти.

Лейди Дънсуърти.

Мария впери поглед в портрета на едно момче и една хрътка, окачен на отсрещната стена. Топлината на тялото ѝ стана непоносима.

Как бе забравила за лейди Дънсуърти?

– В случай, че не знаете за какво става дума – обади се херцогинята, – нещастieto се стовари върху главата на внука ми само седмица преди сватбата му с лейди Лора Дънсуърти – млада жена с равностойно на неговото положение в обществото, която одобрявам горещо. Възнамерявах в деня на сватбата им да го даря с половината от наследството, достатъчно да го осигури богато и пребогато да края на дните му. Друга четвърт щеше да получи при раждането на първия му син. Разбира се трагичното събитие отложи осъществяването на всички тези планове. През последната година въпросната дама търпеливо и вярно бе изчаквала неговото подобрене, за да удържи даденото обещание да се омъжи за негово височество. Тя е изключително красива. И умна. От нея ще излезе възхитителна херцогиня. Доколкото си спомням... негово височество съвсем не бе равнодушен към нея. – Обърна се отново към своя внук и додаде: – Сигурна съм, че негово височество ще одобри инициативата ми: писах до лорд Дънсуърти, за да го уведомя за невероятното подобрене в състоянието на Солтърдън. – Посегна към плика върху близката масичка, обърна го в ръцете си и рече: – Те пристигат вдругиден.

* * *

Мария заключи вратата си. Завлече се до леглото. През останалите часове на деня се вираше в изображението на свети Петър и размишляваше върху злостастния обрат на събитията – Божията отплата задето бе вярвала така тщеславно, че може да заеме в живота на своя господар друго място, освен това на прислужница.

От време на време до вратата ѝ се приближаваше някой и чукаше леко по нея.

Дълго след като се бе стъмнило, младата жена напусна стаята си, промъкна се в коридора и, прикрита от полумрака в него, излезе от къщата.

Нощта бе беззвездна и студена. Ситен дъждец проникваше настойчиво в гънките на тънката ѝ пелерина и дрехите, и караше кожата ѝ да

настръхва, а костите – да я болят. Тръгна към конюшната. Конете бяха приготвени за нощната почивка. Конярите отдавна се бяха прибрали по леглата си. Мария седя дълго на ръба на една обърната щайга; усещаше как пръстите на краката ѝ стават безчувствени от студа и чуваше от време на време движението на конете из сламата, а понякога – доволната им въздишка.

Щеше да напусне Торн Роуз, разбира се. Животът с баща ѝ бе за предпочитане пред перспективата през следващите няколко седмици да помага на Солтърдън да се готви за венчавката си с лейди Дънсуърти. Наредданията на херцогинята бяха изрични:

– Ще работите с негово височество, докато говорът му стане безупречен. Докато се научи да се храни и пие със същата лекота, както и преди злополуката. Ще му припомните непрекъснато за неговите задължения към семейството и бъдещата херцогиня Солтърдън. Ако държите на него така, както подозирам, неговото щастие няма да ви е безразлично. И няма да искате да бъде унижен или злепоставен по какъвто и да е начин. Неговото бъдеще ще стои за вас над всичко друго, а бъдещето на това семейство – над собственото ви щастие. Разбира се не бих искала това от вас, без да ви обещаю подходящо възнаграждение. След като Трей се ожени, ще ви дам сума, достатъчно голяма да си купите къщичка... и ежемесечна издръжка през следващите десет години, която ще ви позволи да живеете доста прилично... както и вашата майка, която, както си спомням, бе главната причина да приемете тази работа.

„Какво сторих... какъв грях извърших, освен че обичах внука ви, та да заслужа подобно нещо?“ – жадуваше да изкрещи Мария.

Отговорът на този неизречен въпрос даде собствената ѝ съвест: „Грешката, грехът бе, че се влюби в мъж, който не е и никога няма да бъде за теб.“

Ужасен миг! Да напусне сега означаваше край на мечтата да помогне на майка си. Ако останеше, щеше да бъде принудена да вижда всеки ден своя любим, да го докосва... да го подготвя да се ожени за друга.

Ядосано се уви в пелерината си и излезе от конюшната. Движеше се, без да поглежда встрани и почти не забеляза, когато заваля леденостуден дъжд.

Най-накрая се озова пред редица от къщи, доста отдалечени от къщата и конюшните. През единствените им прозорци се процеждаше слаба светлина. Приблужи се още малко, прикри очи с длан, взря се през стъклото и забеляза група мъже, които разговаряха помежду си. В ръцете си държяха някакви предмети, но заради дъжда не успя да различи

какви бяха.

В този момент Тадеус се приближи до другата страна на прозореца и се вгледа навън.

Мария се спотаи зад едно дърво, уморено подпря глава на ствола му и стоя така, докато събере сили. Когато най-сетне се върна в имението, бузите ѝ бяха мокри от дъжда.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Веднъж, по време на кратък период, в който се бе радвала на добро здраве и разположение на духа, майка им бе извела Мария на разходка из полето. Младото момиче, чиято женственост напъпваше тепърва и тогава се чувстваше горе-долу като грозното патенце, бе прекарало последните дни в черна меланхолия. Беше се влюбила безнадеждно в сина на един от местните земевладелци. Той, разбира се, бе омаян от една красавица с неговото обществено положение, която, както се говореше, бе прекарала доста време на континента, говореше чужди езици, свиреше на арфа и пееше като ангел.

Хванати за ръка, майка и дъщеря спряха в поле с пшеница. За миг, докато слънцето целуваше лицето ѝ, а ветрецът си играеше със светлите ѝ коси, Мери Аштън, съпругата на викария, бе добила отново млад и красив вид. Бе обхванала лицето на Мария в дланите си и ѝ се бе усмихнала.

– Дъще, това е урок, който трябва да бъде научен от онези младежи, които желаят да омаят другите със своите съвършенства или да ги зашеметят с талантите си. А той е следният: дори мъжът на сърцето им да е възхитен от това, нито един истински джентълмен не обича една жена заради тях. Той я обича заради женската ѝ природа и женското сърце.

Споменът за майка ѝ и за онзи летен ден не напусна Мария през нощта след съобщението на херцогинята. Това бе и първата ѝ мисъл, когато се събуди на следващата сутрин и се приготви да се види със Солтърдън. Смелостта ѝ обаче се изпари, когато застана на прага на стаята му, поставила ръка върху дръжката на вратата; сърцето ѝ биеше до пръсване.

Той щеше да се ожени за друга жена.

Тя щеше да се грижи за него, да го учи, да го окуражава, за да може да се ожени за друга.

Най-сетне влезе.

Той седеше пред писалището, с гръб към нея, наведен над купчина хартия. На пода около него бяха разпилени листи: смачкани, скъсани, задраскани. В продължение на една безкрайна минути Мария съзерцава тила му, дългите коси, които падаха на разкошни вълни върху яката на тъмносиньото му сако. Колко пъти бе докосвала тези коси. И ги бе

галила. Беше се опивала от тежестта им и от коприненото усещане. Беше ги навивала около пръстите си, съзерцавала ги беше на фона на бялата си кожа.

Той, разбира се, нямаше и представа за това.

– Ваше височество – обади се най-сетне тя.

Прекоси стаята, като пътъм забеляза, че инвалидният му стол стоеше на мястото си до леглото. Взе една книга от масата и дълго я въртя в ръцете си, преди да се приближи до своя господар. Той беше унесен в писане. Неуморно потапяше перото в мастилницата и продължаваше да пише забързано някакви ноти.

Най-накрая вдигна глава. Светлината, която навлизаше през прозореца, подчертаваше всяка прекрасна черта на измореното му лице, всяка сива нишка, колкото и малко да бяха на брой, в тъмните му коси. Той като че ли бе остарял само за една нощ. Присъщата му необузданост, някога намирала проявление в поведението му, сега се изявяваше в подтиснатост и униние.

Да, погледът му имаше див вид.

На челото му блестяха миниатюрни капчици пот, а изражението на устните му издаваше жестокост. Той погледна първо към книгата в ръцете ѝ, после – към очите ѝ.

– Какво, по дяволите, мислиш, че правиш? – попита грубо херцогът.

– Време е за урока ви, ваше височество.

– Върви по дяволите.

Почти захвърли перото в мастилницата, така че опръска върховете на пръстите си с част от нейното съдържание. Обърна се отново към младата жена и заяви:

– Не е нужно да ми напомняте за моите задължения, мис Аштън. Знам ги добре и сам. Лично баба ми ми ги припомни вчера, лукаво и умело. Господ да пази да се противопоставя на вдовстващата херцогиня.

– Защо се ядосваш? – попита тя. – Ако е вярно, че си имал слабост...

– Слабост? – Господарят ѝ се изсмя остро. – Да, имах слабост към Лора. И кой не би имал? Тя е прелестна. И богата. И толкова крехка, че бих могъл да я строша, ако я стисна в дланта си.

Сви в юмруци посинелите си от мастилното ръце; кокалчетата проблеснаха с белотата си.

– Единствения път, когато се появи в Торн Роуз след нараняването ми, тя ме погледна и се отпусна на колене сред облак френски атлаз и

кадифе. Плака дълго, завряла лице в коляното на баща си, като го молеше да има милост и да не я кара да се омъжва за това чудовище. – Взе книгата от ръцете на Мария и я запрати в стената. – В щастие и в нещастие. В болест и в здраве, мис Аштън. Обикновен обет за обикновени хора. Но не и за аристокрацията.

Отпусна се отново на стола си и потъна в мълчание. В това време мис Аштън отиде да вдигне книгата. Усещаше погледа му върху себе си; очите му я изгаряха като нажежени до червено въглени.

– Кажи ми защо не се върна в Хъдърсфийлд с Джон Рийс? – попита най-сетне херцогът.

Младата жена избърса несъществуващ прах от корицата на книгата, преди да отвърне.

– Не го обичам.

– Но си привързана към него. Това не е ли достатъчно?

– Не.

Господарят ѝ се изсмя. Сарказмът му бе остър, дори хаплив. И разкриваше разяждащия го гняв, откъдето идваше и ужасното му настроение.

– Ах да, плебейският идеал „и после заживели щастливо“. Кажи ми, Мария, каква е представата ти за любовта?

– Саможертва. Състрадание. Разбиране. Преданост безкомпромисна. Богатството е онова, което двамата изграждат заедно. То се събира от споделени мечти. То е искрица... тук. – Докосна леко гърдите си. – Това е копнежът да виждаш другия, осъществяването на желанията в живота. А искрицата не само не отслабва, а започва да гори по-силно с годините.

Той сведе поглед. Изражението му омекна. Устните му се разтвориха. Бавно вдигна длан и я хвана за ръката.

– Наивно дете – промълви нежно Солтърдън. – Все още вярваш във възмезни приказки.

Мария измъкна ръката си. Бузите ѝ бяха поруменели от вълнение.

– Не ме докосвайте. Моля ви! Никога повече не ме докосвайте. Не трябваше изобщо да ви позволявам да го правите. Не знам къде ми е бил мозъкът. Единственото ми извинение е, че се оставих ентузиазмът, породен от чудотворното ви възстановяване, да ме завладее прекалено, до пълно оглупяване. Нямах подобно намерение. Не това бе причината да дойда в Торн Роуз.

– Така ли? А коя беше тя, мис Аштън?

– Работата, сър. Начин да припечеля пари, за да купя къщичка за

нас с майка ми. Исках да я спася от перспективата да прекара остатъка от живота си прикована към един човек, когото вече не обича... и може би никога не е обичала. Не е нужно да гледате така самодоволно, ваше височество. Дори представителите на нашата класа допускат сърдечни грешки. Едно невинно младо момиче лесно би могло да се подлъже от приятния външен вид и властта.

– И сега, след като вече си разполагала с достатъчно време за размисъл върху грешките на твоите родители, си решила, да не ги допусках и ти самата. Погледни ме, по дяволите.

– Няма да забравям и за момент защо съм дошла тук, ваше височество. Няма да забравям, че сте сгоден за друга, че имате задължения към своето семейство и към рода. Няма да забравям, че за вас няма нищо по-важно от това да оправдаете очакванията на своя баща. В крайна сметка вие сте издънка на много поколения. Малко вероятно е връзката между нас двамата да... завърши добре.

Внезапно Солтърдън нададе ужасяващ гневен рев, скочи от стола така рязко, че той се преобърна и се стовари върху малкото писалище, като разпръсна листите върху килима. Мария отстъпи и извика. Той протегна отчаяно ръка към нея, но в същия миг бе покосен от такава силна болка, че отметна назад глава и се хвана за краката. Лицето му пребледня като платно.

Младата жена изхълца изумено и се хвърли към него. Двамата се олюляха. След това херцогът се наклони, изви се и залитна към стената, като повлече и нея със себе си. Ударът разклати мебелите. Стъклата на прозорците издрънчаха. Но той не падна. И макар долните му крайници да бяха обхванати от нетърпимо болезнени спазми и слабост, Солтърдън стисна буйно дланите ѝ и наклони глава към нея.

– Не е нужно да ми напомняш моите задължения. И без това ги научават като пирони в главата ми откакто съм се родил. Точно сега не давам и пукнат грош за тях. Едно единствено нещо ме подлудява през тези последни часове и това си ти. Ти и твоите проклетни сини очи и страстни устни. Нощем лежа в леглото си и опитвам да си представя как те прелъстявам. Как те лишavam от невинност, как отнемам девствеността ти. Някога бях много добър в това – да подлудявам жените от желание. Знаех точно какво да направя с телата им, за да ги накарам да ме молят да ги обладая. Сега...

Покри устните ѝ с настойчива целувка. Тя се съпротивлява кратко, докато господарят ѝ успя да провре език в устата ѝ. После насочи ръце към реверите на самото му с намерението да го отблъсне, но

единственото, което успя да направи, бе да се притисне към гърдите му, да разпери пръстите си върху тях, да изпусне дълбока въздишка и да се разтвори в устните му.

О, как бе стигнала дотук? Беше се превърнала в робиня на копнежа си за него, в ненаситна жена, без всякакъв респект към младото същество, което чакаше търпеливо да му стане съпруга.

Внезапно младият мъж я отблъсна. Дишането му бе тежко, а лицето му – изкривено като че ли от агония.

Завъртя се несръчно на пети и се отпусна на стола до бюрото си. С един замах запрати листи, мастилница и перо на пода и извика:

– Излез! Излез, по дяволите!

Като потропваше решително с бастуна с украсена със скъпоценни камъни дръжка, херцогинята, придружена от Еджкъм, вървеше из коридора, вирнала брадичка, без да отделя поглед от Мария; тя, заедно с Гъртруд и още неколцина слуги стоеше пред вратата на Солтърдън.

– Какво означава това? – попита вдовицата. – Отговорете ми, за Бога. Какви са тези нелепи приказки, че Трей уж се бил затворил в стаята си и отказвал да пусне когото и да било?

Икономката, която трепереше с цялото си тяло, пристъпи напред и протегна напред връзката ключове.

– Ключът от стаята на негово височество липсва, ваше височество. Изпратих Лили да донесе резервния.

Възрастната дама се обърна към вратата, вира се в нея в продължение на цяла минута, и заяви:

– Трей, отвори незабавно тази врата!

– Върви по дяволите! – бе единственият отговор.

– Държиш се като капризно, разглезено дете.

Той се изсмя като луд.

– Отвори вратата на минутата или ще накарам някой да я разбие.

– Ще прострелям първия, който се опита.

– О, така значи, а? – промърмори под носа си лейди Солтърдън и насочи вниманието си към смутената слугиня, която току-що бе изнесла подноса с вечерята от стаята на мис Аштън.

– Ти – излая херцогинята. – Ела тук!

Момичето си проби път с лакти през групичката шашнати прислужници. Вдовицата грабна един нож от таблата, пхна го в ръцете на лекаря и заяви:

– Направете каквото трябва, добри ми човече.

Пребледнял като смъртник, Еджкъм се взря в оръжието в ръцете си,

а след това – във вратата. С треперещи пръсти проверя колкото можеше по-надълбоко острието в пролуката между вратата и рамката, в близост до ключалката, и го разклати. След това повтори процедурата по-буйно.

Разнесе се изстрел.

Слугите се пръснаха.

Чаената чаша върху подноса, който носеше слугинята, се счупи и върху пода полетяха парчета порцелан.

Всички погледнаха към голямата колкото палец дупка в стената.

– Проклятие! – извика един слуга. – Та туй си й баш дупка от куршум. Побърканият сега пък стреля по нас.

С тези думи си плю на петите и изчезна.

Лекарят огледа дупката през монокъла си, преди да се обърне към херцогинята.

– За Бога – възкликна той. – Мисля, че той има право.

При тези думи лейди Солтърдън се свлече на пода в несвяст.

Гъртруд изпищя.

Еджкъм занемя. Отпусна се на пода на колене, проверя ръка под врата й, грабна една носна кърпа и започна да й вее с нея.

– Хайде, Изабела, успокойте се. Дишайте дълбоко, скъпа. Всичко ще се оправи. Незабавно ще изпратим да повикат доктор Сайвънрайт от Ройял Оукс.

– Ройял Оукс? – възкликна Мария, обхваната от паника. – Болницата?

– Нямаме друг избор, скъпа. Не можем да помогнем на този човек. Той прибегна до убийство!

– Не е убил никого!

– Пистолетът – извика лейди Солтърдън, която точно в този момент дойде на себе си. Вкопчи се в жакета на лекаря и успя да се поизправи донякъде. – Той има оръжие. Мили Боже. Нищо чудно да се нарани.

Младата жена стоеше, съсипана от тази ужасяваща перспектива. Приблужи се до вратата, притисна ухо в нея и се заслуша. Най-накрая повика тихо:

– Ваше височество. Умолявам ви да отворите вратата. Няма да им позволя да ви отведат в Ройял Оукс.

– Няма да позволи... – понечи да изрази гнева си лекарят.

– Шшт! – секна го Гъртруд, в резултат на което веждите на Еджкъм за малко не изскочиха над главата му, а лицето му почервения.

– Ваше височество? – Мис Аштън си налагаше да диша равномерно. – Помислете какво правите. Идва момент, когато всеки трябва да

приеме онова, което му е отредено. Аз може и да мечтая за приказен живот, но си давам сметка, че съм дъщеря на викарий и трябва да се задоволя с тази съдба. Вие сте роден сред великолепие, богатство и власт. Това е вашата съдба, сър.

Наостри уши с усещането, че сърцето ѝ е заседнало в гърлото. Затвори очи и си го представи: отпуснат на стола, заобиколен от разхвърляните останки от своята страст – музиката, с мургаво лице, обрамчено от прекрасни немирни коси; в скута му лежи пистолет, а дългите му пръсти го поглаждат несъзнателно.

– Помислете за красивите деца, които ще имате, ваше височество. Помислете за ценностите, на които ще можете да ги научите. Помислете за техните собствени надежди, мечти и стремежи, за това, как властта и богатството ще помогнат на вашите синове и дъщери да ги постигнат. Не е нужно да правите с тях същите грешки, които са допуснали спрямо вас вашите родители. Ще обичате децата си заради това, което са.

Притича една слугиня с ключа в ръка.

– Открих резервния – прошепна тя и го пусна в дланта на Мария.

Тя го стисна, пъкна го в ключалката и бавно го превъртя.

– Божке, момиче, внимавай! – възкликна икономката. – Той ѝ спобен дъ тъ надупчи в мига, в който влезеш.

– Той няма да ми направи нищо лошо – обяви младата жена и отвори вратата.

Точно както си го бе представяла, той седеше пред бюрото си, леко разкрячен, с отпуснат в скута пистолет.

– Убих ли някого? – попита той, като се усмихна самодоволно.

– Не, ваше височество, но една чаена чаша и нейната чинийка пострадаха здраво... както и бедната прислужница, която ги държеше.

– Жалко.

– Баба ви се пооправи от припадъка си.

Херцогът се усмихна.

– Ще ми дадете ли оръжието?

– Кажете „моля“.

– Моля ви – промълви мис Аштън.

Солтърдън захвърли пистолета върху леглото си и се отпусна отново на стола си.

– Кой може да каже дали ще мога да имам деца? – попита уморено той.

* * *

Облегната на един стол, херцогинята гледаше към подредените слуги и по-специално към Мария. В това време Еджкъм се суетеше покрай нея и ѝ вееше с ветрило.

– Искам да знам как стана така, че този пистолет се оказа в ръцете на внука ми. Очевидно някой от вас му го е дал. Е? Говорете. Признайте си. Нима очаквате да повярвам, че е слязъл два етажа, влязъл е в ловната стая и е взел сам оръжието? Нужно ли е да ви припомням, че той не може да ходи?

Мис Аштън извърна глава.

Дали все пак не бе успял да го направи?

Невъзможно. И най-лекото движение на краката бе достатъчно, за да получи спазми в мускулите.

Лейди Солтърдън вдигна ръка. Една слугиня се спусна да ѝ поднесе чаша какао.

– Не разбирам – продължи тя. – Състоянието му като че ли се бе подобрило значително. Какво причини тази внезапна проява на лудост? Всичко, което е желал някога, е в краката му; трябва само да протегне ръка, за да го вземе. От него се иска само да се ожени за лейди Лора, нещо, което бе повече от щастлив да направи преди да пострада. Не само, че ще получи половината от моето състояние, когато направи това; зестрата на момичето е също изключителна. Като се има предвид, че Лора е единствена наследница на лорд Дънсуърти, земите, които ще станат нейни след кончината на баща ѝ, ще направят внука ми един от най-богатите мъже в цялата страна. И той точно това и искаше – заяви раздражено херцогинята; след това, осъзнала, че пълни главите на слугите със своите проблеми, сякаш те бяха най-скъпите ѝ довереници, тя се намръщи и тикна празната чаша в ръцете на Еджкъм. – За Бога, скоро явно ще се затворим в Ройял Оукс... и не съм сигурна, че това ще бъде чак толкова неприятно преживяване.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

– Колко странно, че, макар човешкото сърце да е способно да познае покой, доволство, безметежност, дори благодарност, то изпитва щастие, пълно блаженство единствено при щастлива любов...

Тези думи майката на Мария бе казвала често, когато приятели или роднини ѝ напомнях, че би трябвало да е благодарна за удобството и уважението, които ѝ осигуряваше позицията на съпруга ѝ. Тази изповед, разбира се, тя правеше единствено пред двете си деца.

Беше късно през нощта и мис Аштън размишляваше върху това.

Очевидно престоят ѝ в Торн Роуз вървеше към своя край. Веднага, след като господарят ѝ се оженеше за лейди Дънсърти, тя щеше да се върне в Хъдърсфийлд, където я чакаше Джон Рийс. Той щеше да ѝ предложи брак, дом, бъдеще... нещо, което винаги бе искала – да прекара остатъка от живота си в компанията на добър, мил мъж, който ѝ е приятел.

Някога го беше желала... или бе мислила така. Тогава бе вземала за желание гъдела, породен от забранена целувка, от тайнствен копнеж. Той бе нещо като награда, която трябваше да спечели, нещо, което трябваше да измоли от Бога... безрезултатно.

Желанието сега бе нещо неконтролируемо. То обсебваше всеки неин миг, в който беше будна.

Разумът ѝ съветваше да си тръгне начаса. Защо да се измъчва, като гледа как мъжът, когото обича, се жени за друга?

Той обаче имаше нужда от нея.

Сърцето просто нямаше да ѝ позволи да му каже „довиждане“.

След като крачи напред-назад из стаята си в продължение на часове, след като се приближи поне сто пъти до вратата и толкова пъти не си позволи да влезе при него, младата жена излезе в коридора и започна да се разхожда из него. Може би Гъртруд все още не си бе легнала. Или готвачът. Внезапно си даде сметка, че не бе яла цял ден. Чувстваше се безсилна и замаяна.

Мина покрай някакъв салон и реши да надникне в него; в помещението светеше една единствена свещ, поставена върху една маса. Очевидно някоя от слугините бе забравила да я изгаси. Спусна се към нея и, като се наведе да я духне, вдигна поглед към стола в другия край на стаята. Там, в полумрака, седеше мъжка фигура.

Свещта изпраща.

– Ваше височество. – Блъсна крака си в масата. – Не бях разбрала, че сте излязъл от спалнята си. Трябваше да ме повикате.

Мълчание.

– Съжалявам, че бяхте принуден да вечеряте сам. Моля... да ме извините заради мрачния ми вид. Страхувам се, че започнах да си обръщам прекалено голямо внимание – изключително тежък грях според баща ми. През последните часове мислих много по повод на онова, което искам... и стигнах до извода, че над всичко за мен стои вашето щастие. Онова, което се случи помежду ни... беше прекрасно, ваше височество. Признавам, че си позволих да... се привържа прекалено силно. Но това е присъщо за женската природа, нали, сър? Уви, страхувам се, че нас ни управлява сърцето. – Изправи рамене, вирна брадичка. – Така или иначе, ще издържа и ще остана до вас, докато вземете съпругата си. Аз съм свързана с вас... за толкова време, колкото пожелаете. Така, най-после направих признанието. Сега вече знаете, че привързаността ми към вас не е причинена точно от желанието да помогна на майка си, както заявих преди. Надявам се, че няма да започнете да гледате несериозно на мен поради това. Освен това съм наясно, че сте привикнал към подобна глупост от страна на наивни млади жени, тъй като знам, че влюбените във вас жени са били доста голям брой, ваше височество.

Най-накрая той проговори тихо:

– Нима признавате, че сте влюбена в негово височество, мис Аштън?

– Да, точно така, сър.

Фигурата стана от скрития в сянка стол и тръгна към нея. Без накуцване. Без никаква вдървеност. Без охкане. И застана на светлината, която навлизаше през отворената врата от коридора. Мария се визира дълго в лицето му, преди да разбере истината.

– Бейзингстоук – прошепна тя.

Обърна се с желанието да побегне.

Той сграбчи ръката ѝ.

Въпреки съпротивата ѝ, новодошлият успя да я изтика до един стол и да я принуди да седне на него. Младата жена покри лицето си с длани; искаше ѝ се да умре.

– Извинете, милорд. Помислих ви за Солтърдън.

– Очевидно.

– Предполагам, че няма смисъл да ви помоля да забравите онова, което признах току-що.

– Абсолютно никакъв смисъл.

Придърпа друг стол и седна насреща ѝ, хвана внимателно ръцете ѝ и ги отдели от лицето. А след това подвигна с показалец брадичката ѝ.

– Вие не сте първата, която излива пред мен своите чувства към брат ми. Би трябвало да знам, обаче... ако ви е компрометирал по някакъв начин.

– Да ме компрометира ли, милорд?

– Лягал ли е с вас, мис Аштън?

– Не, милорд.

Младият джъ си отдъхна облекчено и се отпусна уморено на стола си.

– В такъв случай очевидно не този дребен проблем ме е довел тук.

– Сър?

– Яздих в продължение на два дена дотук, защото не можех да се отърва от усещането, че нещо не е наред. Проклятието на близнаците, мис Аштън. Когато някой проблем преследва брат ми, той не дава мира и на мен. Трей има някаква неприятност, мис Аштън. Кажете ми каква.

– Не съм сигурна, че знам. Беше се оживил, но когато херцогинята обяви, че планът за брака му с лейди Лора се пуска отново в ход и тя пристига още утре с баща си, положението му се влоши рязко. Той се заключи в стаята си и заплаши да застреля всеки, който влезе. Стигна дори дотам да стреля наистина през стената, поради което баба ви изпадна в несвяст.

– Херцогинята в несвяст? Боже мили, иска ми се да бях видял това. Впрочем това би пожелала половин Англия. Представете ли си, желязната дама да припадне!

– За щастие Еджкъм бе до нея.

– Еджкъм? – Бейзингстоук стана и закричи напред-назад. – Какво, по дяволите, прави той тук?

– Опитва се да убеди нейно височество да повери брат ви на болницата Ройял Оукс в Менстън.

– Да го поверяла! Еджкъм не може да направи подобно нещо; човек с общественото положение на брат ми може да бъде заведен на това място само след като поне два̀сет свидетели удостоверят, че той, без сянка на съмнение, е умствено неспособен и не може да действа по нормален или разумен начин.

– В тази къща живеят предостатъчно свидетели – отвърна Мария.

– Да не би да се искате да ми кажете, че брат ми е луд?

– Брат ви е най-прекрасния човек, когото съм виждала, милорд.

– Но дали е побъркан, мис Ашгън... или просто отчаян?

– Отчаян ли, сър?

– Казахте, че баба ми се е захванала отново с женитбата му. Казахте, че лейди Лора и баща ѝ трябвало да пристигнат тук...?

– Утре. Сър, защо негово височество би изпаднал в такова отчаяние, че да пренебрегне собственото си бъдеще? Бракът с лейди Лора ще го осигури финансово, онова, което винаги е искал, както твърди лейди Сълтърдън. Освен това не може да се каже, че е обвързан с жена, която му е безразлична. Той я обича много, милорд.

– Да – отвърна замислено Бейзингстоук. – Обичаше я.

– Най-големият ми страх е, че заради този му бунт, баба ви може да го изпрати там.

– Няма да допуснем това да се случи, мис Ашгън.

– Какво предлагате да направим, сър?

Мълчание. Младият мъж закрочи отново напред-назад из тъмната стая, като ту влизаше, ту излизаше изпод снопа светлина, навлизаща откъм коридора. Носеше семпла бяла риза с богати ръкави, тесни бричове за езда и високи до коляното ботуши. Сърцето ѝ се сви – той бе абсолютно копие на брат си.

– Чудя се... – започна той, – какво е накарало баба ми да се разбърза така с тази женитба? И да пренебрегне всякаква загриженост за външната страна, за здравето и умственото състояние на Трей, само и само да го ожени за Лора.

Приблужи се до вратата, подпря рамо на касата и завря ръце в джобовете. Когато я погледна най-сетне, светлината зад гърба му образуваше нещо като сияние около главата му. Съзерцава я доста дълго, както ѝ се стори, преди да заговори отново.

– Боже – промълви той и прокара длан в косите си. – Страхувам се, че започвам да разбирам.

* * *

Лорд Дънсуърти и дъщеря му пристигнаха в десет часа на следващата сутрин, един час след рояка слуги, икономи, камериерки и лакеи, които щяха да се грижат за удобството им в Торн Роуз.

– Какво ще правя? – косеше се херцогинята. – Няма как да отрека плачевното състояние на внука си, ако се принудя да отпратя Дънсуърти и дъщеря му в мига, в който дойдат.

– Вие сте херцогиня Солтърдън, скъпа ми Изабела – заяви надутото Еджкъм. – Можете да им кажете да скочат от онзи хълм там, ако

пожелаете.

– Забравяте, че само преди два дни им изпратих писмо, в което ги уведомих за значително подобреното състояние на внука си. Забравяте също така, че се свързах и с цяла дузина адвокати, за да се заемат с подготовката на сватбата...

– Изабела, започвате да се изчервявате. Настоявам да си поемете дълбоко въздух и...

– За Бога, престанете да ме глезите. – И го отпъди като досадно насекомо, преди да се обърне отново към Мария. – Мис Ашгън, вие като че ли единствена от всички обитатели на тази къща можете да общувате с Трей. Какво ще кажете във връзка с държанието му?

– Ваше височество, аз съм не по-малко смяяна от вас. Не мога да си го обясня по друг начин, освен че лорд Солтърдън все още не се чувства готов да застане пред своята бъдеща съпруга.

– Глупости. Еджкъм смята, че да възвърне способността си да ходи е въпрос единствено на време.

– Възможно е. Но онова, което смята той, не е съществено. От значение е това, което смята негово височество.

Херцогинята присви очи.

– Вие очевидно избощо не познавате аристокрацията, мис Ашгън. Емоциите нямат място в нашия живот. Ние се раждаме с определена цел. И живеем за тази цел. Отказваме да умрем, преди да сме я предали в ръцете на следващото поколение. Аз съм на осемдесет и пет години, младо момиче. Не ми е останало кой знае колко време за губене със своеволни деца. Ако внукът ми продължава да осуетява моите планове, няма да имам друг избор, освен да кажа на Еджкъм да започне подготовката на преместването му в Ройял Оукс.

– Това няма да бъде необходимо, бабо.

И тримата се обърнаха.

Херцог Солтърдън, безупречно облечен, седеше на стола си на прага.

Само че това не бе херцогът, както осъзна Мария след като първоначалният ѝ шок премина.

Бейзингстоук.

Възрастната дама се изправи, като изхвърлена от пружина. Еджкъм грабна монокъла си, но го изгърва на два пъти, преди да успее да го постави както трябва на окото си.

– Невероятно – промърмори той.

Младият мъж подкара стола си към центъра на стаята. Баба му се

олюля, но отблъсна ръката на лекаря, когато той се опита да я подпре, после тръгна към внука си. Спря пред него и рече:

– Трябваше да се досетя веднага, разбира се. Но вие двамата винаги сте били ненадминати в измамите. Това обаче е проява на много лош вкус, Клейтън.

– Съгласен съм – излая Еджкъм. – Добри ми човече, баба ви е толкова деликатна...

– Баба ми не е била деликатна нито един ден през живота си. Седни и млъкни. – След това се обърна към херцогинята и се усмихна. – Трябва да признаете, че се заблудихте за момент, ваше височество.

– Жестоко момче. Какво съм направила, та да заслужила подобно държание?

– Доста много неща, доколкото си спомням.

– Защо си тук? Кога пристигна?

– Снощи. Колкото до първия ти въпрос... И двамата знаем отговора. Онова, което засяга Треј, засяга и мен. Помниш ли някога да не съм обръщал внимание на силната връзка помежду ни? Усетих, че е в беда...

– Той прибегна до убийство.

Клейтън изгледа Еджкъм.

– Струва ми се, че е можел да бъде и по-точен.

– Това не ми допада – развика се лекарят.

– А на мен не ми допадат опитите ти да манипулираш баба ми. Всъщност, цялото ти съществуване не ми е присърце. Не ми допада свързането ти с херцогинята и...

– Достатъчно! А сега стани от този стол и кажи какво по дяволите мислиш, че правиш.

– Спасявам брат си от унижение.

– Което ще рече?

– Страхувам се, че в прибързаността си да ожениш най-после Треј, си забравила една малка подробност... неговото достойнство, което и без това пострада много през последната година.

– Достойнство – изпуктя възрастната дама. – А какво ще кажеш за моето достойнство?

– Вече не давам и пукнат грош за твоето достойнство, бабо.

Тя се обърна вдървено с гръб към него. Най-накрая попита:

– За какво ще ни послужи целият този маскарад?

– Може би ще ни помогне да спечелим малко време. Мис Аштън може да продължи опитите си да го измъкне от онова състояние. Междувременно Дънсуърти ще бъде представен на един бъдещ зет, който,

ако и все още да не може да ходи, е поне способен да говори свързано и не вие при вида на луната... както се говори в Лондон.

* * *

Лорд Дънсуърти бе величествен, красив мъж, с няколко години помлад от бащата на Мария по светлото му лице се забелязваха и някои по-грубовато изсечени линии, белег за норманската кръв, която течеше във вените на старата английска аристокрация. Дъщеря му беше високо, стройно създание с кожа с цвят на каймак и очи като смарагди. Тя се носеше из Торн Роуз, хванала под ръка баща си, свела поглед към земята, стиснала в дланта си кърпичка. Солтърдън наблюдаваше от мястото си на върха на стълбите, скрит зад тежки кадифени завеси. Лейди Лора дъвчеше долната си устна и полагаше усилия да не заридеа съвсем явно.

– Много е красива, ваше височество – промълви Мария. – Впрочем аз така и очаквах. Мъж с вашата невероятна външност надали би се задоволил с нещо друго, освен със самото съвършенство. Разбирам защо ви е привлякла така силно.

– Привлякоха ме парите ѝ – отвърна той. – Красавиците са много, Мария... но малко от тях имат толкова богат баща. Освен това... херцогинята беше съгласна. А пожелае ли нещо... тя го и постига.

Мис Ашгън продължаваше да наблюдава суетнята на долния етаж, подпряла малките си бели длани върху парапета. Нейният господар не можеше да прочете нищо по лицето ѝ; челото ѝ беше гладко, в очите нямаше и сянка от каквито и да било емоции. Ъгълчетата на розовите ѝ устни, както винаги, бяха леко извити нагоре в несъзнателна усмивка.

– Какво правят сега? – попита лорд Солтърдън.

– Изгубиха се сред море от слуги. – Младата жена се засмя тихичко. – Ето я и Гъртруд, разбира се, дава нареждания наляво и надясно и прелита като пчеличка от цвят на цвят. А! Сега казва нещо на Дънсуърти...

– Като се опитва да обясни най-правдоподобно защо херцогинята няма да ги посрещне незабавно. Нейно височество е леко неразположена. Затова се наложи да легне и ще се види с ваше височество по време на следобедния чай. Негово височество също ще ви приветства тогава.

– Ще го направите ли? – попита младата жена, без да го погледне. – Ще се присъедините ли към тях?

– Негово височество ще се срещне с тях, когато бъде напълно готов. Аз не съм готов.

– Проявявате инат.

– Възможно е.

– Така само отлагате неизбежното, ваше височество.

– Мили Боже, започваш да говориш като нея. На коя страна сте, мис Аштън?

Внезапно очите ѝ се разшириха.

– Идват – прошепна тя.

Трей се обърна, като скърцаше със зъби, и тръгна вдървено по коридора. Мария го хвана за едната ръка, за да го подкрепи.

– По-бързо – препираше тя. – Не трябваше да ви позволявам да дойдете дотук без стола си.

Двамата вървяха, пришпорвани от приближаващите се звуци от разговорите между слугите и гостите. Когато най-после се добраха до неговата стая, тялото му беше потънало в пот, а краката – смазани от болка. Младата жена затръшна вратата зад тях веднага, щом влязоха. Херцогът се облегна на стената и прихна да се смее.

– Не виждам какво е толкова смешно – заяви тя, като дишаше тежко. – Твърдите, че не желаете да имате нищо общо с тази работа, докато не бъдете готов, и в същото време рискувате да бъдете открит от баба си. Прекрасно знаете, че ако тя разбере за способността ви да ходите, няма да имате повече извинения за отлагане на сватбата с лейди Лора.

– Разбира се, че го знам. Просто ще ѝ кажа, че съм влюбен в теб и възнамерявам твърдо да избягам и да заживея като фермер.

Мис Аштън се обърна към него; сините ѝ очи горяха.

– Жалък глупак. Как смееш да се шегуваш с подобни неща.

– Нямах представа, че перспективата за брак с мен била толкова обидна.

– А аз нямах представа колко жесток можеш да бъдеш.

Мария хвана дръжката на вратата с намерението да избяга.

Солтърдън на свой ред я хвана за ръката, в началото буйно, след това – по-нежно. Младата жена не вдигна поглед към него. Вместо това отстъпи назад, без да пуска медната дръжка. Имаше вид на човек, който щеше да се разпадне всеки момент, сякаш всяка негова дума бе способна да напълни очите ѝ със сълзи. Те вече бяха там, проблясваха и заплашваха да потекат по бузите ѝ.

– Погледни ме – рече тихо той.

– Не, няма.

– Разстроена си. Обясни ми защо.

Младата жена поклати глава, след това се отдръпна и бавно, сякаш опитваше безуспешно да извика на помощ гордостта си, отвори вратата.

Понечи да излезе, но в последния момент спря. Загледана към коридора, подпряла едната си длан на рамката на вратата, другата – на ръба ѝ, тя изправи рамене и заяви като че ли нехайно.

– Никога не съм ви мислила за глупав, ваше височество.

След това излезе и затвори безшумно вратата след себе си.

* * *

Лора Дънсурти лежеше на леглото като паднал лебед, а копринената ѝ рокля се бе разпиляла върху дюшека като сребриста вода. Дребна бледа женица се суетеше край нея, от време на време потапяше фина копринена кърпичка в съд със студена вода и, след като я изцедеше, я нагъваше спретнато и я поставяше върху челото на Лора.

Мария чакаше търпеливо на един стол в другия край на стаята, изпълнена със страх от мига, в който младата дама, с която бяха почти на една и съща възраст, щеше да стане и да я забележи... и в същото време ѝ се искаше да свърши колкото се може по-бързо със своята мисия. Не беше свикнала да хитрува; дори само това вече бе достатъчно лошо. За нея бе истинско мъчение да стои пред бъдещата съпруга на своя господар. Със сигурност щеше да ѝ се стори жалка. Лъжлива. Егоистка.

Болезнено ѝ се искаше да има някоя по-хубава рокля, която да облеche, гребени в косата и перлени обеци на ушите, да бъде красива като Лора. Така може би щеше да спечели обичта и възхищението на Солтърдън. Но тя не притежаваше нито произхода, нито богатствата на лейди Дънсурти.

Най-сетне Лора се размърда. Камериерката се спусна към нея, каза ѝ тихо нещо, а след това, сякаш господарката ѝ бе направена от най-фин порцелан, с безкрайна предпазливост ѝ помогна да се надигне. Натрупа възглавници зад гърба ѝ, подреди полите на роклята ѝ като великолепно ветрило върху леглото, след това се обърна и кимна на Мария.

– Миледи вече е готова да ви приеме.

Младата жена се изправи с треперещи колене, прибра притеснено изплъзналото се върху слепоочието кичурче коса, приглади с длан закърпения корсаж на роклята си. В същия момент пред очите ѝ изпъкна за миг, като светкавица, споменът за това, как Солтърдън я бе разкъсал; бузите ѝ пламнаха, сякаш я бе докоснал и целунал отново. Прекоси стаята, вперила поглед в лицето на Лора. Тя имаше големи, зелени и наблюдателни очи. Колкото до кожата... не беше сигурна, че друг път бе виждала толкова бяла като нейната.

– Миледи... – започна тя.

– Косата ви е красива – усмихна се аристократката.

Мис Аштън онемя за момент.

– Както и очите.

– Много сте мила, миледи.

– Ни най-малко. Заповядайте, седнете, Мария. Изглеждате страшно нервна. – Потупа леглото до себе си, а след това освободи камериерката с кимване. Когато тя излезе от стаята, Лора въздъхна. – Приятно ми е да поговоря с жена на моята възраст. Живея толкова изолирано откакто умря майка ми. Какво е това?

Мария погледна към писъмцето в ръцете си.

– От негово височество – отвърна тя.

– О! – По лицето на лейди Дънсуърти премина сянка. Тя се отпусна върху възглавниците. – Значи може да пише? Баща ми спомена, че състоянието му се е подобрило значително, но, все пак се надявах... – Младата жена прехапа долната си устна и се извърна. – Вече и говори, така ли? И познава близките си?

– Чете често, наум и на глас.

– Извършили сте истинско чудо, Мария.

– Той се постара много, миледи.

– А как изглежда?

Мис Аштън се усмихна, по-скоро на самата себе си, отколкото на своята събеседничка.

– Изтънчен и красив.

Лора се намръщи, понизи глас и попита:

– А поведението му?

Беше влязла в тази стая, подготвена да не хареса гостенката и да наговори всякакви лъжи, само и само да остане вярна на херцогинята. Всички лъжи обаче бяха заседнали в гърлото ѝ, горчиви като отрова и изгарящи като тлеещи въглини. Истината щеше да сложи край на всякаква надежда за брак между Солтърдън и Лора... както и на всякаква надежда майка ѝ да се отърве от теглото си. Ами господарят ѝ? Ако пропаднеше и последната надежда на баба му да го ожени за млада жена с благороден произход, дали старата дама нямаше да послуша Еджъм и да изпрати Солтърдън в Ройял Оукс?

Мария извърна поглед, съсредоточи го върху мраморния бюст на Ерос, и отвърна:

– Можете да бъдете сигурна, че негово височество никога не би ви сторил умишлено нещо лошо.

– О! Разбирам. – Аристократката въздъхна и постави ръка с дланта

нагоре, върху челото си. – Добре, Мария. А сега можете да ми прочетете писмото.

Младата жена си пое дълбоко въздух и разгърна посланието. „Лейди Дънсуърти, моля ви за честта да ме удостоите с компанията си в Златната стая в осем и половина. Солтърдън.“

Лора затвори очи, въздъхна отново и отговори безсилно:

– Разбира се.

* * *

Мария седеше с отворена върху скута книга, вперила поглед в танцуващите в камината пламъци. Срещата между Лора и Бейзингстоук бе преминала безпроблемно. Докато херцогинята стоеше на царствения си стол с вид на човек, който може да се срути от нерви всеки момент, Лора, чийто баща обикаляше като куче пазач наоколо, седеше срещу човека, който смяташе за свой годеник, свела поглед, сплела пръсти, все едно че току-що я бяха осъдили на смърт.

Както и при посещението на Мария, младата жена не бе показала особено голяма радост от изумителното възстановяване на своя годеник, нито дори капчица вълнение от перспективата най-сетне да се омъжи за него.

„Коя жена не би останала очарована от изисканата реч на Бейзингстоук? От неустоимия му чар? От изкусителния му вид?“

Въпреки това, по-малко от час след началото на срещата, Лора прошепна на камериерката си, че двудневното пътуване до Торн Роуз очевидно бе казало своята дума и, след като помоли негово височество да я извини, се върна в стаята си, бледа като платно. На път към своята спалня, Мария мина покрай нейната и й се стори, че дочу тихия ѝ плач.

Мис Ашгън затвори книгата и уморено стана от мястата си. Щеше да опита за последен път да убеди Солтърдън да отключи вратата, да му обясни, че нямаше да постигне нищо с подобни действия. Трябваше да се мисли за здравето на баба му, за щастието на Лора. Това, в крайна сметка, бе неговата съдба.

Изненада се, когато откри, че вратата му е отключена. Стаята беше празна. Младата жена погледна към големия стenen часовник: беше почти полунощ. Втурна се към музикалната стая; тя тънеше в мрак.

Къде можеше да е отишъл?

Спусна се към библиотеката, после към ловната стая, кухнята, мина покрай две сънени слугини. Естествено не можеше да ги попита дали са видели негово височество да се разхожда из коридорите. Освен него

самия, само двете с Гъртруд знаеха, че херцогът вече бе способен да използва краката си.

След половинчасово търсене се върна в стаята си, взе пелерината, излезе от къщата. Навън бе паднала мъгла. Спря за момент, когато студът я ухапа по бузите, но след това продължи да слиза по пътеката, която водеше към конюшните.

Звукът на ядосани гласове я накара да спре. Предпазливо слезе по няколкото покрити с мъх каменни стъпала, стъпи върху полазил по земята бръшлян и спря отново при вида на малката групичка, застанала на пътеката.

Разпозна веднага високата слаба фигура на Тадеус. Миг по-късно позна и по-ниската, която потропваше от студ край него: Моли. Колкото и да се мъчеше обаче, не можа да разбере кой е третият, тъй като бе частично скрит зад храстите.

В този момент задуха вятър; дърветата потрепераха, а листата зашепнаха. Мария се обърна и продължи към конюшните, като от време на време хвърляше поглед назад, почти без да се учуди на подобна среднощна визита, и то в такъв студ и влага. Съзнанието ѝ бе заето със Солгърдън.

Конюшният тънеше в мрак и тишина, беше топла и уютна. Конете се размърдваха в отделенията си, когато тя преминаваше колкото се може по-безшумно и надничаше във всяко едно от тях. Най-накрая стигна до едно отделение, чиято врата зееше.

Ноблес.

Хукна навън, като остави отворена главната порта и затича под дребния дъжд, като прикриваше очите си с длан.

От тъмнината насреща ѝ изникна някаква форма, съпроводена от трясък на копита, а от разширените ѝ ноздри се вдигаше пара. Разгорещеното тяло на животното се отърка в нея. Младата жена залитна, извика, но преди да падне една ръка я обхвана през кръста и я вдигна. За момент увисна във въздуха, докато жребецът се вдигна на задните си крака, а след това се озова върху раменете на коня, поддържана от две силни ръце.

Притиснала лявото си рамо в гърдите на херцога, младата жена премигна, за да изтърси капките дъжд от миглите си и успя да си поеме дъх.

– Ваше височество...

– Много мило от твоя страна да ми направиш компания – промълви в ухото ѝ той. – Никога не съм обичал да яздя сам.

С тези думи изсвири рязко и заби пети в хълбоците на жребца. Той се надигна леко, изви тъмната си шия и пръхтенето му отекна надалеч в притихналата нощ. След това се спусна в галоп и понесе ездачите през двора за обучение на конете, надолу по подгизналата пътека, към групичка дървета.

Останала без въздух, Мария се бе вкопчила здраво в Солтърдън, като наблюдаваше как предните крака на Ноблес се движеха като пружини и те летяха, като цепеха мъглата. Скоростта, с която се движеха, ѝ се струваше още по-ужасяваща заради повдигането и спадането на раменете на животното и плющенето на гривата му, наподобяващо шума на дърветата при буря.

Мис Аштън заби нокти в пелерината на своя господар, сгуши се колкото се може по-плътно в него и обърна лице към студения остър вятър, който ѝ пречеше да диша и да вижда. И въпреки всичко я обзе странно чувство на сигурност. Този път нейният повереник щеше да я утешава, той щеше да я защитава, щеше да я освободи от земните окови и да ѝ помогне да полети над всякакви човешки грижи.

Струваше ѝ се, че бяха яздили цял час, когато Солтърдън каза тихо нещо на коня и той започна да намалява темпо, докато накрая спряха под сплетените клони на дърветата. Без да я пуска, Солтърдън мълча в продължение на доста дълго време, само топлият му дъх галеше бузата ѝ. След това обхвана брадичката ѝ в голямата си длан и повдигна лице-то ѝ.

– Някога мислех, че ще умра без престижа и богатствата, които ми се падаха по рождение, че няма да мога да съществувам без тях. Но през изминалата година... вече бях мъртъв и никой не даваше и пет пари за мен, освен теб. Мария... как бих могъл да те оставя да си вървиш? – Целуна я леко по ухото; горещият му дъх я накара да потръпне. – Ти си моят здрав разсъдък, Мария. Моята сила. Моето... желание. – Гласът му премина в тихо ръмжене, в лъвско мъркане, устните му опариха чувствителната кожа под ухото ѝ. – О, да – прошепна той. – Желая те.

Безпомощна, о, Боже, колко безпомощна се чувстваше. Безсилна и свенлива. До болка ѝ се искаше да обърне лице към него, да разтвори устни, да усети отново езика му... и ръцете му върху тялото си. Но той принадлежеше на друга, на една нежна млада жена с влажни като на кошута очи, която чакаше, бе чакала през цялата минала година, да му стане съпруга. Момиче с равно на неговото обществено положение, избрана от своето и неговото семейство да бъде следващата херцогиня Солтърдън, да го дари с деца, със син, който да продължи рода.

Въпреки това, когато младият мъж се плъзна от гърба на коня и след това я свали без усилие от седлото, тя се чувстваше абсолютно безпомощна и безсилна. Усещаше единствено вълнението в сърцето и в слабините си; съзнаваше, че ако я целунеше и докоснеше отново, нямаше да може да му откаже нищо, както бе станало и през онази съдбоносна нощ в каретата.

Херцогът я притисна силно към гърдите си, като я прегръщаше отчаяно, вплел пръстите на едната си ръка в сребристите ѝ коси.

– Разбираш ли какво ти казвам? – попита дрезгаво, почти безнадеждно той. – Желая те, Мария. Желая те толкова силно, че ще се пръсна всеки момент.

Хвана дланта ѝ, плъзна я надолу по тялото си, към долната част на корема. Докосна издутия плат на бричовите му, приел изненадващата дължина и форма на онова, което се намираще отдолу; то помръдна под пръстите ѝ като отделно живо същество. Сега вече младата жена осъзна изумена за какво ставаше дума.

Неспособна да каже каквото и било, да стори каквото и да било, тя се чувстваше вдървена както от нетърпение, така и от нерешителност. Той миришеше на мъгла и вятър, на кожа и коне, на сладко бренди и пот.

„Не ме докосвай!“ – искаше ѝ се да го помоли. Тя несъмнено щеше да се разпадне на части, от решителността ѝ нямаше да остане и следа, гордостта ѝ щеше да се разнесе като подобната на пара мъгла наоколо.

– Желая те – промълви той, а ръцете му обхождаха тялото ѝ, свляха тънкото ѝ наметало – мантията на бедността, без качулка от лисица или норка; никога нямаше да има такива. – Мария, Мария.

Защо не можеше да му откаже, да го отпрати? Защо тялото ѝ се бе превърнало в това треперещо, слабо, непознато нещо, толкова меко и отстъпчиво под силните му топли ръце, които я поставяха внимателно на земята, върху мека постелка от паднали листа? След това същите ръце пробягнаха по тялото ѝ, задърпаха леко дрехите ѝ, после почти гневно започнаха да късат шевовете и копчетата на износената рокля, която баща ѝ я задължаваше да облича.

Сега вече Мария лежеше гола пред него, като потръпваше и наблюдаваше желанието по невероятно красивото му лице. Нейното собствено тяло отговаряше на страстта му с такава мощ, че се изплъзваше от контрола ѝ.

Разтвори гостоприемно ръце и крака.

Трей изохка, захвърли встрани натезалата си от дъжда вълнена

пелерина и задърпа нетърпеливо ризата през главата си. Разкъса кукичките на бричовете, свали ги надолу. Младата жена извърна за момент поглед, после го върна пак натам и дъхът ѝ секна за момент при вида на доказателството за силната му възбуда. За момент ѝ се прииска отчаяно да побегне, да не се поддава на копнежа си. Но тогава той я докосна там, на същото място, където и преди, плъзна гальовните си пръсти в нея и, като обхвана слабините ѝ с длан, започна да движи ритмично ръка, като я караше да се извива.

След малко я остави, колкото да свали ботушите и гашетата. Тялото му ѝ се стори невероятно силно в мига, в който го зърна, преди да се приведе отново и да се намести над нея, като пое чувствителното връхче на едната ѝ гърд в устата си и започна да го дразни с език. Мария хлъцна, изскимтя. Неочаквано залялата я вълна на удоволствие бе толкова силна, че тя се вкопчи в раменете му и усети как те се раздвижиха и завълнуваха под дланите ѝ.

– Спокойно, спокойно – прошепна той, преди да я целуне, преди да погали устните ѝ с език, който след това потопа в устата ѝ, за да започне страстна битка с нейния собствен.

Неочакваният изгарящ натиск между бедрата я накара да затаи дъх, да извие тяло, да замаята за момент крака. В следващия миг той вече бе в нея, като я разпъваше и запълваше. Огнената стрела проникна в нея, съпроводена от странна, прекрасна болка, която я накара да се притисне към него и да изохка гърлено.

Трей продължаваше да я целува, вече по-страстно и грубо. Провря ръката си под хълбоците ѝ и я надигна от земята, като се движеше все по-бързо.

Спазмите я обхванаха изведнъж, като светкавица, прорязала бурното небе, като отнеха напълно волята ѝ, накараха я да извика и да се замаята под него, докато той продължаваше да влиза и излиза от нея, все по-бързо и по-бурно, почти отчаяно. Когато тялото ѝ потрепна в следващия оргазъм, Трей отметна глава и с беззвучен вик изля страстта си в нея. Силите го напуснаха и той се отпусна, заврял уста в ухото ѝ. Промълви едва чуто:

– Мария, сладка моя Мария. Смяе ли да те обичам?

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Мария седеше пред угасващия огън в камината, увита в пелерината на Солтърдън. Беше мокра и носеше неговия мирис. Подплатата бе от червена коприна; усещаше я гладка и прохладна на голата си кожа, която все още потръпваше при спомена за целувките му. Тялото я болеше. Онова местенце между краката гореше като въглен. Стъпалата ѝ бяха мръсни. По краката и бедрата бяха полепнали листа и треви. Косата, разпиляна върху раменете, бе изцапана с пръст и кадифен мъх.

Щом се бяха върнали в къщата, тя бе побягнала към своята стая и се бе заключила в нея. Господарят ѝ вече на няколко пъти бе опитвал да влезе, но тя си оставаше заключена.

– Отвори, Мария. По дяволите, отвори тази врата.

Нямаше да я отвори, разбира се. Как щеше да застане отново пред него?

Как щеше да погледне сивите му очи, които някога я бяха ужасявали, със съзнанието, че му се бе отдала така невъздържано, така безсрамно, в името на любовта?

Как бе признала, че го обичаше така беззаветно? Но какво друго обяснение за неразумното си държание можеше да даде на Трей... и на самата себе си? Нима само бе искала да му докаже, че все още е желан и мъжествен? Нямаше причина да се страхува да се ожени за Лора и да се бои, че няма да изпълни съпружеските си задължения? Беше сигурна, че никога не би могла да изрече убедително подобна лъжа.

Уморено се приближи до вратата и нададе ухо.

Проклета глупачка! Вече жадуваше да го види отново, да го прегръща, да го люби безпаметно, преди да се изправи пред неговата годеница и да се преструва, че е само една предана, изпълнителна слугиня.

Ръката ѝ сама посегна към ключа, завъртя го, изчака да се превърти безшумно, а после, със заседнало в гърлото сърце, отвори внимателно вратата и се показа в коридора.

* * *

Дланите се плъзгаха по клавишите, галеха ги, изпълваха стаята с хармонични звуци, които се отразяваха в стените и трептяха в кристалните полилеи. Навел леко тяло над клавиатурата, стиснал челюсти, с диво разпилени върху челото и раменете коси, Солтърдън свиреше

изкусно на пианото, така, както бе правил преди няколко часа и с тялото на Мария. Дишаше тежко. Магията на звуците го омагьосваше така, както и нейният дъх.

Господи, всичко го болеше, как само го болеше: краката, гърбът. Но това не бе най-лошото. Най-лошото бе болката в сърцето, безсилието. Даваше ли си сметка тя какво бе сторила? Мария. Нейният глас го бе изкусил да напусне безопасния си, удобен сън. Мария. Нейните очи го бяха предизвикали да се откаже от по-нататъшната съпротива. Нейната наивност и невинност бяха разбудили страстта, която мислеше, че си е отишла завинаги от него.

Усетил някакво движение, той се огледа.

Тя стоеше на прага, увита в пелерината му, с разпилени около изцапаното си лице светли коси. Ръцете му замръзнаха и стаята потъна в мълчание.

Младата жена прекоси бавно, колебливо помещението, все така боса, отворила широко огромните си сини очи, леко раздалечила влажните си червени устни. Пелерината се разтвори, плъзна се от белите ѝ рамене и се свлече около глезените ѝ.

Топлото ѝ гъвкаво тяло се олюля към него. Той протегна ръце, прегърна я бурно, притисна я с всичка сила. Усети трепета ѝ. По голия ѝ гръб и задника ѝ все още имаше полепнали кафяви тревички и листа от полянката, на която я бе любил.

Вдигна я без особено усилие и постави върху пианото; жестът му бе придружен с какафония от звуци. Обхвана гърдите ѝ и ги повдигна в дланите си, замачка ги, ту по-грубо, ту по-нежно, преди да ги засмуче, сякаш отпиваше малки глъткици от тях. Мария изскимтя отчаяно; тялото ѝ потрепера. Изви гръбнак, а зърната ѝ се втвърдиха между зъбите и устните му. Тогава я докосна там, на онова интимно местенце. Бедрата ѝ се вдигнаха несъзнателно. Тя издаде глух гърлен звук, колкото безпомощен, толкова изпълнен с желание.

– Бричовете ми – промълви Трей. – Отвори ги.

Тя се подчини нетърпеливо, като разкопча всички кукички, докато оголи члена му – твърд и пулсиращ, който я изпълни със силно до болка желание; то се увеличи още повече като си спомни как я бе обладал преди малко, как бе чувствала тялото му между белите си крака, как я бе разширил и изпълнил, как бе събудил у нея желание, накарало я да впие нокти в гърба му и да изпълни дъждовната нощ с виковете си.

Младият мъж проникна пламенно в нея. Тя извика, след това обви крака около кръста му. С разперени ръце се отпусна върху пианото, като

жертвоприношение върху олтар. Пръсна нотните листи на пода; косите ѝ проблясваха като сребриста паяжина върху черната абаносова повърхност на инструмента.

– Боже мой, Боже мой! – изпъшка дрезгаво Солтърдън. – В продължение на седмици те любих чрез това пиано. Ухажвах те, прелъстявах те, целувах те, изнасилвах те с мисълта, че никога няма да мога да те позная по този начин – вярвах, че не мога. Тогава музиката беше достатъчна... но не и сега. Музиката в главата ми, която ме подлудяваше, е изместена от теб. Ти, твоите ангелски коси и пламенни очи. Дяволите да те вземат, задето ме насили да изляза от своето уединение, задето ме захвърли отново сред тези противни отговорности, които никога не съм искал. Можех да се скрия там завинаги, да отрека моята самоличност, моята стойност, дори мъжествеността си. Благодарение на теб се излекувах. Благодарение на теб съм обречен. Благодарение на теб разбрах колко дълбоко мога да обичам една жена... и в същото време да не мога да те имам.

Проникваше в нея отново и отново. Когато най-после стигна края, той изруга, потрепера и се отпусна върху ѝ; двамата бяха потни и задъхани.

После отдели тялото си от нейното, целуна я по устата и си закопча панталоните. Вдигна наметалото си от пода, уви я в него, придърпа я към себе си, прегърна я силно, като усещаше ударите на сърцето ѝ в гърдите си и движението и дивото вкопчване на малките ѝ ръце. Най-после младата жена прошепна:

– Обичам те.

Трей затвори очи и я прегърна още по-силно.

– Е, е – чу се внезапно глас откъм вратата. Солтърдън се огледа и срещна погледа на брат си. – Интуицията ми май ми изневерява, ваше височество. Нямах представа, че можете да ходите... или да прелъстявате невинни млади жени върху пианото. Наистина, Трей... никога не си се отличавал особено със самоконтрола си, но това е даже под твоите ниски стандарти за морал.

– И това от устата на човека, който умишлено прелъсти жената, за която щях да се женя.

– Магаре. И двамата знаем, че нямаше никакво намерение да се жениш за Миракъл. Но тъй като възнамеряваш да се ожениш за Лора Дънсуърти, кажи ми как се осмеляваш да се възползваш от мис Аштън, когато твоята годеница спи от другата страна на коридора. По-бързо, Трей, и докато сме все още на тази тема, обясни ми защо бях принуден

да осъществявам онзи смехотворен план, като мислех, че нежеланието ти да се срещнеш с Лора се дължи на неспособността ти... да ходиш.

– Аз не я обичам.

Бейзингстоук се изсмя сухо.

– Какво общо има това? Ти не си обичал никого през целия си живот. Ти обичаше властта и престижа, които ти осигуряваше твоето обществено положение. Лора Дънсуърти просто бе средство за тяхното постигане, а сега изведнъж ми говориш за някаква си липса на любов.

– Да – отговори тихо, почти уморено херцогът. – Аз не я обичам, Клей.

Доста дълго време Бейзингстоук не каза нищо. Местеше поглед ту към брат си, ту към Мария, която се криеше зад Трей, извърнала лице, с прелебдени от смущение бузи. Той от своя страна правеше всичко възможно, за да я предпази от очите му. Усещаше я как трепери зад гърба му.

Клейтън затвори за момент очи, прокара ръка през черните си коси.

– Боже! – промърмори той. – Каква каша.

* * *

Лора Дънсуърти изглеждаше особено крехка, по бузите ѝ не останал никакъв цвят, пръстите ѝ мачкаха неуморно носната кърпичка и от време на време потупваха с нея връхчето на малкото ѝ, вирнато носле, очевидно за да помирише парфюма, с който бе напоена, и с надеждата да почерпи от уханието му енергия и смелост. На всеки няколко минути хвърляше поглед към мъжа, когото мислеше за своя годеник. Бейзингстоук се вираше право в нея, стиснал челюсти; сивите му очи напомняха за брат му. Той, също като Мария, нямаше желание да бъде тук. Тя обаче имаше задължение, което трябваше да изпълни. Бе наета като болногледачка и компаньонка на херцог Солтърдън и мъжът, седнал замислено в инвалидния стол, беше херцог Солтърдън... за момента. Мис Аштън не знаеше докога щеше да изтърпи това мошеничество, без да избухне в гнявно. Преди да закреши от безсилие.

Наблюдаваше срещата между лорд Дънсуърти, неговата дъщеря и херцогинята от разстояние, тъй като столът ѝ бе разположен далеч от тях. Беше замаяна като свидетел на ужасно престъпление. Искаше ѝ се да се изправи и да уведоми лейди Лора и баща ѝ, че херцогиня Солтърдън бе лъжкия. Че само опитваше да спечели време. Че контролираше и манипулираше живота на всички около нея по начин, който можеше и в крайна сметка щеше да ги унищожи. И всичко това се правеше, за да

осигури проклетото продължаване на своя род със синя кръв.

– Ние разбира се желяем връзката на нашите деца да стане реалност колкото се може по-скоро – казваше в този момент лорд Дънсуърти. – Вярвам, че ваше височество няма да има нищо против да поканы един-двама от общите ни познати в Торн Роуз, за да се уверят сами и да уверят и другите, че всичко с негово височество е... да кажа добре, даже отлично.

Вдигнал нагоре едната си вежда, възвастният човек наблюдаваше мъжа, когото мислеше за бъдещия си зет, а по лицето му се изписаха тревога и безсилие.

– Трябва да разберете... като се има предвид историята на негово височество... и, въ, разочарованието и, въ, объркването, които изживя скъпата ми Лора във връзка с нестабилното умствено състояние на негово височество, не бих желал тя да бъде подложена на по-нататъшно унижение поради неприятните догадки по повод стабилността на негово височество и неговата връзка с дъщеря ми, неща, които се разчуват така светкавично сред нашите среди.

„Херцогът“ му се усмихна едвам-едвам и заяви толкова язвително, че баба му се смали в стола си:

– Не може да се каже, че някой държи пистолет до главата на дъщеря ви, за да я накара насила да се омъжи за херцога, нали така, Дънсуърти?

– Така е – отвърна без да се пени запитаният; неговата усмивка обаче бе не по-малко хаплива. – Но като се имат предвид обстоятелствата около негово височество... – Погледът му обходи краката на Бейзингстоук и инвалидния му стол. – Струва ми се, че той би трябвало да се смята за истински късметлия, че жена с произхода и красотата на моята дъщеря изобщо би пожелала да се омъжи за него.

– Фактът, че тази връзка ще я направи една от най-богатите и влиятелни жени в Англия няма нищо общо с това, сигурен съм.

– Също както бракът с дъщеря ми ще ви помогне да наследите влиянието и притежанията на вашата баба... ваше височество. Освен това... както виждате сами, моята дъщеря е безнадеждно влюбена в негово височество. Най-голямото й желание е да прекара остатък от живота си в изпълнение на всяка негова прищявка... както впрочем би постъпила всяка една предана съпруга.

За момент всички погледи се обърнаха към Лора – към бледите бузи, към леко потрепващите устни. Тя отвърна на погледите им иззад своята кърпичка и положи големи усилия да скрие безкрайното си

неудобство като изправи рамене и повдигна брадичка. А след това големите ѝ зелени очи се насочиха не към нейната компаньонка, а към Мария, сякаш търсеше някакво емоционално въже, за което да се захване.

За свое собствено изумление, мис Ашгън се усмихна.

Въздухът край нея сякаш жужеше. Тялото ѝ се затопли, сърцето ѝ се сви. Дъхът заседна в дробовете ѝ, а в гърлото ѝ се образува буца, която не успяваше да преглътне. Тя окуражаваше бъдещата съпруга на мъжа, когото обичаше отчаяно. Беше прекарала предишната нощ в обятията на Солтърдън... и в същото време даваше смелост на жената, с която той трябваше да прекара остатъка от живота си.

Лицемерка.

– Когато бъдем окончателно готови с подготовката на сватбената церемония – продължаваше Дънсуърти, – няма да има нито едно благородническо семейство, което да не изгаря от желание да присъства на венчавката. За Бога, тя ще бъде нещо, което Англия ще помни в продължение на векове!

Херцогинята вдигна вдървено глава и изгледа своя събеседник. Беше стиснала устни, набърчила чело. За момент като че ли бе готова да изрече истината – че мъжът, който стоеше срещу дъщерята на лорда, не бе херцог Солтърдън. Че истинският младоженец се бе затворил в стаята си като някой побъркан алхимик. В същия този момент обаче, нещо което бе известно само на Мария и Бейзингстоук, Трей Хоторн яздеше в луд галоп арабския си жребец и се опиваше от вятъра. От свободата. От буйния живот. И се подиграваше на всичко, което представляваше баба му.

Най-сетне херцогинята рече:

– А колко гости мислите да поканите, лорд Дънсуърти, на това... събиране тук в Торн Роуз?

– Сто. Може би – двеста.

И той се изкашля в ръката си, погледна многозначително към старата дама и се размърда на стола си. Изражението му стана още по-мрачно, ако подобно нещо бе изобщо възможно.

– Поканите се пишат даже в този момент, докато говорим, ваше височество. Струва ми се, че една седмица от днес нататък ще ни бъде достатъчна да се подготвим за пристигането им. Аз ще се заема с всичко, разбира се. Ваше височество няма да има други грижи, освен собственото си здраве.

Лейди Солтърдън въздъхна.

– Ако това бе единствената ми грижа, скъпи ми Дънсуърти, щях да

бъда невероятно здрава.

* * *

Тази вечер се стъмни по-късно, тъй като небето бе съвсем чисто и слънчевите лъчи галеха измитите от дъжда хълмове. След като бе търсила господаря си и в къщата, и в конюшната в продължение на почти един час (беше обещала на неговия близък да поговори отново с него и да се опита да го убеди, че съпротивата му е истинска лудост), Мария тръгна по обратния път и ускори крачка, когато закрачи през малка ясенова горичка. Малкото светлина, която успяваше да проникне тук, като че ли струеше от земята, застлана с окапали листа и изпочупени клонки, покрити с лишеи.

– Мария – дочу се тих глас иззад един голям бръшлянов храст.

Младата жена спря рязко и се взря натам. Съзнанието ѝ все още бе заето с мисли за Солтърдън. Беше нетърпелива да го види отново, да го прегръща, да се преструва, че на света не съществуваше нищо друго.

– Лейди Дънсуърти? – възкликна сподавено тя, след като с изумление видя пред себе си годеницата на своя господар, скрита сред храсталациите.

Тя излезе на пътеката. Светлите ѝ коси бяха разпилени, по роклята ѝ се виждаха мокри петна там, където се бе опирала на влажните листа. Дрехата беше в ярки цветове, богата и пищна. Очите ѝ бяха потъмнели като гората, погледът – смутен.

– Надявах се да ви видя – заяви тя.

Мис Аштън се огледа в очакване да зърне компаньонката ѝ.

– Тя не е тук – информира я Лора. – Боя се, че трябваше да прибегна до хитрост. Казах ѝ, че възнамерявам да подремна. Понякога вечното присъствие на компаньонката ме подлудява... о, съжалявам. Все забравям, че вие сте компаньонка на негово височество. Но вие не приличате на болногледачка.

– Така ли? А на какво приличам, миледи?

– На... приятелка.

Мария извърна поглед, а лицето ѝ пламна.

– Не ми се случва често да общувам с момичета на моята възраст – заяви бъдещата годеница. – Ще дойдете ли да поседите малко с мен?

В главата на мис Аштън се стрелнаха хиляди възможни извинения да не го направи, да не трябва да застане срещу жената, за която Солтърдън щеше да се ожени, с която щеше да сподели живота си и от която щеше да има деца. Боже мили, беше предостатъчно, че се бе любила

с него предишната нощ. Как сега на всичкото отгоре щеше да води разговор с това момиче? Струваше й се, че на бузата й гори същата огнена дамба, с която баща й бе очернил любимата на Пол.

Все пак кимна, макар и неохотно, и последва своята събеседничка към двете мраморни пейки, сгушени сред розови храсти. Седнах една срещу друга, стиснали длани в скута си, и двете нервни, и двете несъмнено изпълнени с мисли за един и същ човек.

Солтърдън. Произнасянето на името му, макар и наум, я накара да потрепери.

Най-сетне Лора въздъхна.

– Мария, може ли поне за момент да забравим различията в нашето положение и да поговорим като приятелки?

– Стига да желаете, миледи.

– И първо, престанете да ме наричате „миледи“. Името ми е Лора.

„И скоро ще станеш съпруга на Солтърдън“ – довърши наум младата жена с нарастващо отчаяние. Боже милостиви, какво бе станало с нея, че бе способна да стои пред това очарователно дете, когато едва предишната нощ лежеше в обятията на годеника й.

– Кажете ми честно, Мария. Наистина трябва да знам. Негово височество... наистина ли е здрав? Готов ли е да се ожени за мен?

– Съмнявате ли се в това, Лора?

Младата жена задъвка долната си устна и очите й за кой ли път се изпълниха със смущение.

– Просто се питам дали има някаква надежда – или възможност – той да вземе друго решение.

Изумена, мис Аштън се вторачи във внезапно изчервилата се лейди Дънсуърти. Стори й се, че в този миг цялото същество на нейната събеседничка се изпълни с ужас. Тя затрепера, сълзи изпълниха очите й и потекоха по бузите.

Най-накрая закри лице с длани и захълца на глас.

– Ох, аз съм едно ужасно дете, безотговорно и егоистично! Би трябвало да съм изпълнена с благодарност, че мъж като Солтърдън е избрал да се ожени за мен, но не съм. Изобщо не съм, казвам ви.

Мария седна на пейката до нея и, след моментно колебание, прегърна потрепващите й рамене.

– Хайде, хайде – занарежда успокоително тя. – Уверявам ви, че негово височество не е нито чудовище, нито...

– Той ми е чужд, Мария. Просто един човек, избран от баща ми като подходящ да ми стане съпруг.

Мис Аштън повдигна рамене и, загледана в розовите храсти, заразсъждава тихо на глас:

– Признавам, човек се плаши, когато го види в началото. Но той не е по-различен от който и да било друго и много по-човечен от повечето хора. Обича пудинг, миледи. И хляб, намазан с меласа. Чете с удоволствие до късно вечерта пред огъня, на светлината на няколко восъчни свещи. Казва, че пламъкът им е по-чист от този на лоениците... и освен това, херцозите използвали овча лой, само когато потънели до шия в дългове. Твърди, че от тези свещи се носела воня на разгонен коч, когато започнат да мъждукат. Обича конете. О, не кои да е коне, а арабските. Онези, които пият вятър. Достатъчно красиви, за да вдъхновят и кралските особи. Пълни с огън и дух животни; всяка тяхна крачка е сякаш излязла от някакъв небесен балет. Свири... на пиано късно, много късно през нощта. Чува музика там, където другите възприемат шум. Геният му е надминат единствено от огромното му желание да изпълва въздуха с божествени сонати. Единствената му грешка е, че отказва да признае собствената си самоличност; той е човек, достоен за уважение и възхищение, дори без титлата си.

– Но аз не го обичам, Мария! О, уважавам го безкрайно. Мисля, че е невероятно красив. Едно момиче трябва да е ненормално, за да не мечтае да стане бъдещата херцогиня Солтърдън. Той е... или поне беше, най-гърсеният ерген в цяла Англия. – Лора стана от скамейката и закричи напред-назад, като кършеше ръце с поруменели от емоциите бузи. – Разбирате ли... – Гласът ѝ зазвуча по-напрегнато, почти болезнено, докато тя очевидно се колебаеше дали да направи следващото си признание. – Аз... аз обичам друг!

Обърна се рязко към своята събеседничка и кадифената пола се омота около краката ѝ. Изражението ѝ бе измъчено и гневно, нищо общо със сдържаното, стеснително, подобно на кошута създание от последните дни.

– Нямате представа каква мъка за една жена е да обича мъж, когото не може да има. Бих предпочела да умра, но не и да бъда принудена да се омъжа за човек, който се интересува от мен само като от средство за изпълнение на своите цели, след като знам, че има друг, който би ме ценил и обожавал ако...

– Ако какво?

– Ако само бе роден в някое аристократично семейство.

– Това било значи – промълви почти само на себе си мис Аштън.

Каква ужасна ирония. Какъв извратен обрат на съдбата!

– О, Мария. – Лора се отпусна отново на пейката до нея, хвана едната ѝ ръка и я стисна буйно. – Ако само бях без ангажименти като теб. Ако бях свободна да се омъжа за човека, когото обичам, без да се притеснявам заради тази отвратителна отговорност, наложена ни от нашите бащи. Ох, ако само можех да сменя мястото си с теб, Мария, щях да бъда най-щастливата жена на тази земя.

Мария затвори за секунда очи и отвърна едва чуто:

– Аз също, скъпа Лора. Аз също.

* * *

Луната се бе издигнала доста над раменете на околните хълмове, когато Солтгърдън нахлу в стаята, като донесе със себе си полъха на студения вятър и миризмата на кожа и коне. Седнала пред тоалетката и заета с разресването на косите си, Мария успя само да се обърне, преди той да я грабне от меката табуретка и да започне да се върти с нея. Тя се засмя, въпреки волята си и усети познатия подем, който я обземаше всеки път, щом херцогът застанеше до нея. Той я целуна по гърлото, по рамото, по чувствителното местенце зад ухото.

– Ваше височество, търсих ви в продължение на часове. Така, както правите, става почти невъзможно да крием повече вашето подобрене от баба ви...

– Нямам желание да говоря за баба си – прошепна в ухото ѝ и я завъртя отново. – Искам да ти разкажа къде бях и какво видях.

Младата жена се дръпна, приближи се заднишком към тоалетката, без да отделя поглед от лицето му или очите, които вече не бяха нито вълчи, нито сурови, нито ядосани. По-скоро приличаше на палаво момче.

– Ваше височество очевидно заяква все повече с всеки изминал ден...

– С всеки изминал час, любима моя.

Заудря с юмруци дългите си крака в стегнати кожени бричове, после протегна отново ръка към нея; тя от своя страна се страхуваше да се доближава много до него, тъй като в такъв случай сигурно нямаше да може да се съпротивява повече на желанието си да се хвърли в обятията му и да се слее с него.

– Гостите ще започнат да пристигат от утре. Мислите ли, че Бейзингстоук ще може да ги заблуждава още дълго?

– Изненадан съм, че се справя с такава лекота с баба ни.

– Еджкъм продължава да настоява пред нейно височество да ви

изпрати в Ройял Оукс. Според него всеки, който продължава да се заключва в стаята си и отказва да вижда когото и да било, както мисли, че правите вие, е изгубил и последния си здрав разум.

– Еджкъм е пълен глупак. Двамата с Такли са се впили като пиявици в баба ми от деня, в който умря баща ми. Ако погребат и мен самия в Ройял Оукс, ще могат да продължат да контролират имененията и финансите ѝ и след нейната смърт. Такли съзнава прекрасно, че в деня, в който наследя баба си, за него няма да има повече място тук. Това се нарича самосъхранение, моя красива Мария. Не едно семейство е било съсипано от безскрупулни служители.

– Щом смяташ така, защо тогава не си настоял пред баба си...

– Да се отърве от тях ли? – Вдигна ремене. – Правил съм го. Както и брат ми. Тя обаче е привързана към тях, по особения си извратен начин. По дяволите, умът ѝ е остър като бръснач, знае прекрасно за дребните им кражби от време на време. Мисли, че са безобидни. Освен това кой ли би могъл да я изтърпи? Да я глези? Да ѝ се умилква? Да я кара да се чувства по-значима, отколкото е в действителност? – засмя се на думите си и додаде: – Аз самият също бях много добър в това до съвсем неотдавна.

Херцогът пхна длан в джоба на бричовите си и измъкна оттам сгънат лист хартия. Премията го известно време в ръцете си, след което го предаде на своята събеседничка.

Тя го отвори; беше изписан с ноти. В горния край бе написано „Песента на Мария“.

– Моят шедьовър – заяви младият мъж и започна да изпълнява някакъв бавен танц. – Всяка сутрин преди разсъмване яздех до една ливада отвъд хълмовете. Излагах лице на вятъра, наблюдавах как слънцето се показва малко по малко на хоризонта и постепенно изпълва с кадифена светлина долината. Виждах твоето лице сред неговите сребърно-огнени лъчи. Усещах аромата на твоето тяло сред разтварящите се цветчета на минзухарите. Представях си, че те любя сред зелено-кафявата трева. И музиката долиташе сякаш на ангелски криле.

– Ваше височество... настоятелно ви моля...

– За какво? Да те любя? Тук? Веднага? Ела в музикалната стая, за да чуеш „Песента на Мария“, а след това ще те вдигна върху пианото и ще те накарам да викаш.

Мис Аштън се обърна с намерение да излезе. Той препречи пъргаво пътя ѝ с тялото си, което ѝ бе станало близко и необходимо като въздуха, който дишаше.

– Не мога... не мога повече. Ненавиждам лъжите. Презирам се, когато стоя пред лейди Лора и се преструвам на нещо, което не съм. Уморих се от глупавите фантазии, които изпълват всеки мой миг, и когато спя, и когато бъдувам. Но най-вече – отвращавам се от себе си заради безпомощността, която ме обзема, когато си край мен. – Отстъпи назад. – Мразя онова, което си и което представяш. Абсурдът на начина ти на живот ме възмушава. Тази загриженост за сключване на брак без любов, единствено заради материални причини, е отблъскваща. Безкрайната ти страхливост ме вбесява.

Солтърдън присви очи, стисна челюсти. Вълкът се бе върнал; виждаше се по горящите в очите му огънчета.

– Да – кимна тя. – Вие сте страхливец, ваше височество. Бягате от неизбежното. Твърдите, че не желаете да имате нищо общо с този брак, но се криете и сте готов да го приемете, тъй като сте прекалено уплашен от заплахата на баба ви да ви лиши от наследство, ако не изпълните волята ѝ.

* * *

Каймакът на каймака на аристокрацията се събираше като гладна армия в Торн Роуз. Лъскавите им черни карети се теглеха от великолепни породисти коне. Голямата къща ехтеше от смехове и приказки... и догадки.

Негово височество наистина ли бе излекуван?

Нима Дънсуърти бе чак толкова загубен, че да пожертва дъщеря си, като я даде в ръцете на един побъркан?

Ами слухът, че здравословното състояние на херцогинята се влошавало заплашително бързо?

Солтърдън стоеше скрит в сянка и наблюдаваше тълпата на долния етаж. Някога те бяха негови приятели. Беше танцувал с тях. Беше ги прелъстявал. Бе пил в тяхната компания. Бе залагал заедно с тях. Те, на свой ред, му бяха обърнали гръб, и го бяха нарекли луд, звяр, чудовище.

Все още изпълнен с аромата на Мария, все още усещайки вкуса ѝ върху устните си, той потърси с поглед Лора Дънсуърти. Тя стоеше до баща си, поздравяваше любезно гостите и несъмнено извиняваше отсъствието на бъдещия си съпруг.

Някога му се бе струвала неустойимо привлекателна – за едно дете. И все още бе такава, но в нея нямаше дух, нито плам, нито непокорство. Приличаше на цвете от саксия, красиво на вид, но неустойчиво, така че и най-слабият полъх на вятъра можеше да го пречупи.

Определено беше интелигентна. Можеше да рецитира какви ли не факти и откъси от високоуважавани книги, можеше да говори цяла вечер на всевъзможни безобидни теми... Но дали бе способна да направи самостоятелно интелигентен избор, да достигне до интелигентни заключения или решения за своето бъдеще, без да разчита на нечии директиви? В крайна сметка тя със сигурност щеше да го надживее... как щеше да се справи с отговорността, която се падаше на една херцогиня?

Някога бе изпитвал нещо като желание към нея... същото желание, което всеки мъж би усетил при вида на красиво женско тяло в леглото. Но това желание внезапно бе започнало да му се струва безкрайно незадоволително, подобно на самотно тлеещо въгленче, сравнено с горския пожар, който предизвикваше в него Мария.

Мария. Антитезата на всичко, което някога бе считал за необходим сбор от качества у жената, която би взел... за своя съпруга.

Да, много бе мислил върху това. През последните дни мислите бяха изместили музиката от главата му. Неустоймото желание да я има бе засенчило настойчивата болка в тялото му.

Някъде в коридора се отвори врата. Младият мъж се скри зад завесата и проследи с поглед Моли; тя излизаше от стаята на Еджкъм, стиснала чифт кални ботуши под мишница. В същия момент Тадеус зави по коридора. Каза й няколко думи, след това почука на вратата на лекаря и влезе.

Солтърдън тръгна по коридора.

Както обикновено, усети нервност, преди да влезе в стаята на херцогинята. Колкото и великолепна да бе подобната на дворец къща, тя не можеше да се сравни с величието на нейната стая, блеснала от позлата и кристали. По облицованите с ламперии стени висяха богати гоблени с язещи силни коне воители, както и портретите на неговите деди и на баща му. Сред тях се виждаха и няколко на него самия, заедно с Клей. Колко си приличаха като малки, преди да станат такива цинични и язвители копелета.

В другия край на огромното помещение се намираще леглото на херцогинята. Тя лежеше в него като труп.

Трей се приближи бавно към кревата, без да отделя очи от тялото й. Тишината кънтеше в ушите му. Започна да се поти, както винаги в нейно присъствие.

Някакво движение привлече погледа му. Стреснат, вдигна очи.

Гъртруд стана от стола си и се втурна към него, с разширен от притеснение поглед.

– Боже, сър, к'во праите тук? Къщата гъмжи от народ. Ако някой въ види сега...

– Мъртва ли е? – попита прегракнало той.

– Разбира съ, чи не й – прошепна икономката. – Просто й заспала.

– Боже мили. Кога остаря толкова?

– Тя е на осемдесет и пет, ваше височество. От бая време си й доста старичка.

Младият мъж поклати глава.

– Но не чак така. Аз ли и причиних това, Гърти?

Вярната слугиня задъвка долната си устна.

– Тя беше много притеснена, сър.

Солтърдън прокара пръсти през разчорлените си коси и поклати глава.

– Дойдох да й кажа, че нямам намерение да се примирявам с този брак. Че съм влюбен в Мария и ако не е способна да приеме този факт, тогава да върви по дяволите. Наистина възнамерявам да не се оставя да ме манипулира за първи път в живота си... но как да го направя, когато изглежда така?

Херцогинята се размърда.

Гъртруд го стисна за ръката.

– Тя съ събужда, ваше височество. Ако въ открий тук, туй значи край на наш'та хитрина. Ако открий, чи можете да ходите, няма да има връщане назад. Не забравяйте, тя мисли, чи сти заключен в стаята си и заплашвате да застреляте и себе си, и всеки друг, който съ осмели да въ притесни.

– Тази идея не е чак толкова непоносима.

– Но аз не съм сигурна, чи тя шъ преживей шока, ако въ види тъй и освен туй... – Икономката снижи дори още повече глас. – Помислете си само к'во унижение шъ изпита, ако сега съ изправите пред всички гости и заявите, чи нямате намерение да съ жените за лейди Лора.

Възрастната дама се размърда отново. Клепачите й потрепнаха. Присви леко длани и диамантите по пръстите й блеснаха.

Солтърдън отстъпи назад; усети как познатото безсилие и гняв отново впиват нокти в корема му. Изруга под носа си, завъртя се на пети и излезе от помещението. Затръшна вратата на собствената си стая така силно, че прозорците издрънчаха.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Свила голите си крака под себе си, Мария отпусна глава върху облегалката на стола, заслушана в последните звуци на „Песента на Мария“, които плуваха в нощта. Всеки тон разкъсваше сърцето ѝ. Караше тишината да трепти. Изпълваше очите ѝ със сълзи.

Слава Богу, че стаята се осветяваше само от единствената свещичка върху пианото. Слава Богу, че любопитните гости се бяха оттеглили по леглата в своите стаи. Ако можеше поне да съдържа емоциите си, докато целуне за последен път Трей за лека нощ... Но това се оказва невъзможно. Наблюдаваше как господарят ѝ извлича всеки тон от инструмента, виждаше хаоса от противоречиви чувства по лицето му, и изведнъж тя разбра с цялото си същество, че той вече бе взел своето решение.

Щеше да се ожени за Лора Дънсуърти.

Щеше да го направи по задължение. От уважение към своя произход и род. От любов и загриженост за баба си.

О, Боже!

Младата жена стана от стола, приближи се до отворения френски прозорец и затаи дъх, когато усети нахлуващия отвън студен въздух. Стаята потъна в тишина. Обърна се. Херцогът продължаваше да се вира в ръцете си, отпуснати върху черно-бялата клавиатура. В този момент повдигна бавно глава и погледите им се срещнаха.

Тогава на вратата се появи Бейзингстоук; черният му силует с широки рамене запълни рамката на вратата.

– Ето те – заяви ядосано на брат си той.

После забеляза Мария и забави колебливо крачка, докато тя не му се усмихна едвам-едвам.

– Точно навреме пристигате, милорд. Негово височество тъкмо се готвеше да ме информира за намеренията си спрямо лейди Дънсуърти.

– Не думай – отвърна остро той, отново съсредоточил вниманието си върху Солтърдън. – Прекрасно. Струва ми се, че беше крайно време, не мислиш ли, Трей? Особено като се има предвид, че през последните часове съм се борил да измъкна баба от лапите на смъртта. И знаете ли защо, ваше височество? Защото тя се кълне, че като се събудила от следобедната дрямка, те видяла да стоиш край леглото ѝ. Да стоиш е ключовата дума. Да се движиш из нея. Най-накрая успях да я успокоя, като я убедих, че всичко е било само сън.

– Защо си си направил този труд? – попита херцогът и затвори внимателно капака.

– Аз сам съм си задавал многократно този въпрос през последните няколко часа. Не разбирам защо продължавам да те защитавам. Единственото ми извинение е, че ме вълнуват повече нейното умствено и здравословно състояние, отколкото и без това извратената ти репутация. Унижението, което ще изпита тя, щом се разбере, че толкова дълго е вземала единия си внук за неговия брат... от висшето общество, държа да уточня, ще се окаже повече от онова, което би могла да понесе точно сега. Да не говорим за удара, като открие, че в крайна сметка не си инвадирал, още по-малко – побъркан... или може би се лъжа за последното.

Мис Ашгън се обърна и излезе на балкона. Вятърът се блъскаше в циментовия парапет и сръза като с ножове лицето ѝ. От време на време до слуха ѝ достигаха гневните им гласове, откъслечни разгорещени обвинения и признания.

Утре щеше да си тръгне, щеше да прибере в стария куфар скромния си багаж: двете рокли и износените обувки, и да се върне в Хъдърсфийлд. Просто не можеше да стои повече тук. Дори съществуването под отмъстителната бруталност на баща ѝ бе за предпочитане пред перспективата да обича дори ден повече херцог Солтърдън.

Внезапно прозвучалото остро, гnevно възклицание, я накара да обърне глава и да се втурне към вратата. Сърцето ѝ спря.

Лорд Дънсуърти и дъщеря му стояха в музикалната стая. Лора, вперила ужасен поглед в Трей, беше на ръба на припадък. Бе вкопчила отчаяно малките си ръце в лакътя на баща си.

– За Бога, какво означава това? – попита така ожесточено възрастният мъж, че стените потрепераха. – Мошеници! Нима си мислихте да измамите дъщеря ми, така че да се омъжи за един... за един... мили Боже, вижте се, човече! – закрещя на Солтърдън той.

– Казах ти, татко – плачеше Лора, завряла лице в жакета му. – Той е звяр, той е чудовище...

– Не, Лора! – влетя в стаята Мария. – Не е звяр! Не е чудовище! Просто човек, който отдавна се е изморил от безкрайните си задължения към всички, освен към самия себе си. Повярявайте ми като казвам, че негово височество е добър и мил човек и ако сега се намира в това ужасно и деликатно положение, то е защото не желае да нарани нито вас, нито баба си. Аз самата бих се смятала за голяма щастливка, ако можех да разменя мастото си с вас.

За момент Лора я съзерцава безмълвно, а от очите ѝ капеха сълзи.

След това устата ѝ се разтвори леко; очевидно бе разбрала за какво става дума.

– Сигурна съм, че ме разбирате, миледи – добави, вече по-тихо, Мария.

– Настоявам да се видя незабавно с херцогинята – вилнееше Дънсърти.

– Как ли пък не – отвърна Бейзингстоук.

– А защо не? – чу се гласът на възрастната дама; всички се обърнаха.

Подпряла цялата си тежест върху бастуна, тя влезе в стаята и, макар да говореше на Клей, бе вперила поглед в брат му.

– Знаех, че ми говориш разни врели некипели. Била съм сънувала. Достатъчно си голям, за да си даваш сметка, че не съм пропуснала нито едно движение, откакто и двамата сте поели първата си глътка въздух. И дори от време на време да сте заблуждавали всички останали, мен никога не сте успели да ме измамите. Този път обаче... Не знам къде ми беше мозъкът, струва ми се, че бях прекалено обсебена от собствената си мъка и страдание, за да си дам сметка докъде би отишъл негово височество, за да ме предизвика, без да се лиши напълно от шанса да наследи парите ми. Какъв страшен избор е бил принуден да направи.

– Избор ли? – излая Дънсърти. – За какво, по дяволите, говорите?

Херцогинята спря до пианото, постави почти галовно длан върху него, преди да се обърне отново към Солтърдън.

– Изборът между предаността и задължението, Дънсърти. Между свободата и ужасяващото въже на отговорността, увито около аристократичните ни шии, с което се раждаме.

– Избор значи? – заяви Дънсърти с трепереща челюст и сви юмруци. – Единственият избор, който ще се направи тук, добра ми жено, е той да си отреже жалките коси, да се облече, както се полага на един изискан мъж, за каквото минава, и да удържи даденото на дъщеря ми обещание.

Лейди Солтърдън вдигна едната си вежда.

– А ако не го направи?

– Тогава всеки гост в тази къща ще научи как сте опитали да ме измамите с дъщеря ми. Че сте накарали този самозванец, – и той посочи към Бейзингстоук – да заблуди дъщеря ми, така че тя да се подлъже и да се омъжи за човек с очевидно нерационално поведение и ниско ниво на интелигентност.

– След като е толкова нерационален и нисш – отвърна херцогинята,

– защо толкова държите да се ожени за Лора?

– Той е херцог Солтгърдън, мадам. Искам един ден единствената ми дъщеря да стане херцогиня. И тя ще стане херцогиня... независимо дали на вас това ви харесва или не.

С тези думи той сграбчи за ръката младата жена, която плачеше горчиво, и я помъкна навън.

– Но, татко, не искам да се омъжвам за...

– Тихо!

– Но...

– Тишина!

* * *

На долния етаж свиреше оркестър, а музиката се носеше из цялата къща. Гостите се бяха събрали в балната зала и вече в продължение на няколко часа пресушаваха най-хубавото шампанско на домакинята, бляскави в парижките си тоалети, и правеха всевъзможни предположения относно причината негово височество все още да не се е присъединил към очевидно притеснената си годеница и нейния силно потящ се баща.

Всъщност той изобщо не се бе показвал пред никого.

Освен пред Мария.

Поставила длани върху раменете му, тя се взираше над главата му в отражението в огледалото. Помъчи се да се усмихне. Невъзможно. Почти да каже нещо. Не можеше да го направи. Не и преди да е свършила.

Вдигна в шепа кичур и плъзна острието на бръснача сред гъстите му копринени коси, като наблюдаваше как падат като пера между пръстите ѝ и през рамото му. Повтори движението и тъмните къдрици полетяха към пода и се приземиха върху едното ѝ стъпало. Когато последният дълъг кичур се отдели от главата му, тя го стисна силно в дланта и го притисна към гърдите си.

– Далила – прошепна Трей. – Ще ме лишиш от мъжествеността ми и ще ме предадеш на неприятеля.

– За ваше добро, ваше височество.

Той се обърна на стола си и хвана нежно ръката ѝ. Очите му бяха потъмнели като аспид.

– Ще слезеш с мен долу.

– Не. – Младата жена отстъпи, за да вземе черния фрак с кадифена якичка, който господарят ѝ бе захвърлил небрежно върху леглото. –

Освен това нямам какво да облека за такъв тържествен случай. Черната рокля на болногледачка надали би била подходяща. – Прокара длан по полата си. – Сигурна съм, че ще се справите прекрасно и без мен.

Херцогът стана от стола си почти без никакво усилие. Облече жилетката с двуредно закопчаване и опъна ленената вратовръзка около врата си.

– Странно, но никога досега не съм си давал сметка колко неприятно стегнати могат да бъдат тези проклетни неща. Нищо чудно, че брат ми пусува всеки път, когато е принуден да надене някое от тях.

Мария подаде фрака и извърна поглед.

Трей напъха грациозно ръце в ръкавите. Бавно се обърна към нея.

– Кажете, мис Аштън, изглеждам ли достатъчно по херцогски?

– Да – отговори тя, все така без да го погледне. – Вие сте... изумителен, ваше височество. Но... вие винаги сте си бил такъв.

– Сладка лъжкия. До съвсем неотдавна те отвращавах.

– Онова, което ме отвращаваше, беше темпераментът ви, сър. Не човекът. Никога човекът.

Той протегна отново ръка към нея. Младата жена се изплъзна и се запъти към вратата, която я делеше от стаята ѝ. Колкото и да се опитваше – о, как само се опитваше – да не погледне назад, все пак направи точно това, достатъчно дълго да го види как стои наред спалнята си, самоуверен, арогантен, и величествен, олицетворение на аристократичността и надменността. Само че онова, което забеляза в очите му, отразили ярката светлина на полилея над главата му, не бе резервираност.

* * *

От прикритието си зад завесите, Мария наблюдаваше как херцог Солтърдън, заедно с баба си и брат си от двете му страни, слиза бавно и предпазливо по спираловидното стълбище. Разговорите на долния етаж замряха в мига, в който гостите забелязаха, че най-сетне техният домакин бе решил да се присъедини към тях. Той идваше отново при тях с лекотата и грацията на съвършен танцьор. Утре вече щеше да бъде друг човек. Щеше да принадлежи на тях, но не и на нея, на лейди Лора Дънсуърти, тъй като тя не го обичаше; сърцето ѝ принадлежеше на друг.

Тълпата го заля като приливна вълна, скри го от погледа на Мария и го помъкна към съседното помещение.

Музиката засвири отново и мис Аштън се върна в стаята си. Взе книга, отвори я, макар да знаеше, че каквито и усилия да полага да вникне в написаното, няма да успее. На всичкото отгоре бе принудена

непрестанно да изгърпява безгрижните звуци, които се носеха отдолу: смехове, извивки в цигулките, от които ѝ се приплакваше.

Но тя нямаше да заплаче! Нямаше да се самосъжалява. Беше познала любовта за първи и може би – последен път в живота си, и това бе достатъчно.

Тогава забеляза роклята.

Тя висеше на закачалка на вратата на гардероба: свободно, алено-червено творение на изкуството, което напомняше за древна Гърция. На корсажа ѝ, с карфица бе прикрепена бележка.

„Ще танцувам с теб на лунната светлина.“

Не можеше да го направи! Смееше ли? Тя, която през целия си живот бе носила само сиво и черно. Какво си мислеше той? Защо я дразнеше по такъв начин?

Но какво лошо можеше да има в това?

С треперещи ръце съблече дрехите си и ги остави да паднат на пода там, където се намираще. После ги скрита встрани и взе великолепната рокля, по-фина дори от онова, което бе виждала и в най-смелите си мечти.

Преметна я през главата си и, затаила дъх, усети как меката матеря обгръща тялото ѝ, как се плъзга като кървавочервена вода надолу по краката ѝ. След това се обърна към огледалото.

Стегнат под бюста, така че да го подчертае, ефирният тоалет оголваше раменете и голяма част от гърдите ѝ. Гърбът бе ниско изрязан, чак до кръста, и оттам падаше на фини набори, които образуваха богат шлейф. Всичко бе поръбено с възможно най-деликатната дантела, боядисана в същия цвят като роклята. Шлейфът от своя страна бе в преливащи цветове и приличаше на почервеняло от залеза небе, обсипано със звезди.

Тръпнеща от вълнение, младата жена се завъртя, затвори очи и позволи на далечната музика да я изпълни. Носи се така в продължение на часове, без да забележи, че от свещта не остана почти нищо, а догарящият огън вече не можеше да стопли достатъчно стаята. Тя се въртеше отново и отново под звуците пеещите цигулки, когато...

Мис Аштън спря рязко.

Музиката. Неговата музика. В началото неясна. Приглушена. Гластът на пианото я привлече до вратата, накара я да излезе в коридора, да се поколебае за миг, след което краката като че ли сами я понесоха към музикалната стая.

„Песента на Мария“.

Обширното тъмно помещение се осветяваше само от лунната светлина, която нахлуваше през отворените френски прозорци. Солтърдън вдигна поглед от клавишите и ръцете му спряха да се движат. Присви очи. Лицето му стана безизразно.

– Не спирай! – помоли го тя. – Искам да я чуя още веднъж до края.

– Ще я довърша, като те прегърна – рече той, протегна ръка и се усмихна.

Тя се спусна към него, може би прекалено нетърпеливо. Докосването на пръстите им бе достатъчно да я накара да се разтопи. Притисна се към тялото му, въздъхна, когато силната му ръка я обхвана през кръста и я стисна за момент почти до задушаване. Целуна я по устата.

Понесоха се леко в ритъма на музиката – едно две, едно две, едно, две, три четири – като се въртяха и накланяха. Музиката излизаше дълбоко от гърдите му, мъркаше в устните му, преди да достигне до ухото ѝ, превръщаше коленете ѝ в безформена маса, а сърцето ѝ – в огън.

– Мария. – Разтвори устни и топлият му дъх погали рамото ѝ. – Аз...

Внезапно отдолу се чу силен звук – нещо като изстрел. Солтърдън се присви, лицето му се изкриви. Пръстите му се впиха в гърба ѝ, докато той се бореше да си поеме въздух.

– Сър! – извика Мария и го сграбчи през кръста, както бе превит на две.

– Не... аз, – изпъшка той, отблъсна я и се втурна, олюлявайки се, към вратата. – Клей. Нещо се е случило с брат ми.

Мария хукна след него. Щом излезе в коридора, сърцето ѝ заседна в гърлото заради крясъците, които се носеха от долния етаж.

– Солтърдън – извика тя, когато видя, че господарят ѝ затича несръчно към стаята си.

Той се появи миг по-късно с пистолета, с който бе заплашвал прислугата.

– Отивай в стаята си и се заключи в нея.

– Няма.

– По дяволите, Мария, сега не е моментът да проявяваш отново търдоглавие.

И, като я отмина, продължи нататък по коридора, който внезапно бе потънал в пълна тишина. Мис Аштън се втурна след него, като настъпваше дантелените краища на алената си рокля.

Херцогът спря на горната площадка на стълбището и вдигна рязко длан, за да възпре любимата си.

Току до него, върху стълбата, се различаваше някаква фигура, скрита под пластове дрехи, с пистолет в ръка, спуснала качулка върху главата си. Непознатият очевидно все още не бе усетил присъствието на Трей до себе си.

Гостите стояха като вкаменени във вестибюла; бяха вперили погледи към тялото, проснато по лице на пода сред непрекъснато увеличаваща се локва кръв.

Бейзингстоук!

Мария усети, че краката ѝ се подкосяват. Вкопчи се в парапета с двете си ръце, като опитваше да се пребори с внезапно надвисналата заплаха да изгуби съзнание и да потъне в черната бездна, разтворила се пред нея.

Изведнъж тълпата се разтвори, за да направи път на херцогинята. Облечена в най-фината си китайска коприна, с прибрана с помощта на бляскави, осеяни с диаманти фиби сребристи коси, тя се олюля за момент, после се строполи с жален вой върху простреляното тяло.

– Проклети глупаци – викаше с неясно откъде познат женски глас фигурата от стълбището. – Взехте, ни убихте не който трябва! Застреляли сте Бейзингстоук. Леле Божке, няма ли поне веднъж да направите нещо както трябва?

Втора фигура с качулка си проправи път през ужасените зрители, като размахваше пистолет в лицата им, така че те се развикаха и се запепваха едни в други в бързината си да му направят път.

Солтърдън заслиза бавно по стълбите, стиснал зъби в усилията си да контролира движенията на краката си. Вълкът, драконът, се бе върнал, лицето му се бе превърнало в нереална маска на събраните в едно страсти, готови да избухнат всеки момент.

Маскираната фигура спря пред Клей и възрастната жена, която ридаше над тялото на внука си. След това вдигна поглед право към херцога и очите ѝ се разшириха.

Трей сграбчи изотзад особата пред себе си и завря дулото на пистолета си в слепоочията ѝ.

– Съветвам те да оставиш незабавно оръжието, кучи сине, преди да съм му пръснал главата.

Крадецът изтърва торбата с пляката и захвърли пистолета си на земята. И извика паникьосано, със задушен от качулката глас:

– Туй цялото ѝ негово дело. Изнудваше мъ. Каза, чи ако не съсправя с херцога, шъ съпогрижи да изгнийм в затвора.

Мария усети движението зад гърба си прекалено късно. Една ръка я

стисна през кръста. В гърлото ѝ се допря нож.

Солтърдън се обърна, без да отделя дулото от слепоочието на своя пленник. Лицето му, което ѝ без това се бе обезкървило, посивя като камък.

– Еджкъм. Копеле такова.

Лекарят прошепна задъхано в ухото на младата жена.

– Много лошо, че не успяхте да издъхнете с достойнство, ваше височество. Това щеше да спести сума ти неприятности за всички ни. Знаете ли как съм се чувствал през последните няколко години? Да гледам как един нищо и никакъв, разглезен пройдоха прахосва по най-глупав начин парите, докато аз – уважаван джентълмен – съм принуден да бъда непрекъснато на разположение на разни старици и разяждани от болести неблагодарници, за да свържа двата края.

– Пусни я! – нареди херцогът.

Мис Ашгън трепна, когато в отговор Еджкъм я стисна още по-силно.

– Не мисля да го направя. Поне... не още. – Помъкна я към стълбите. – Може би след ден-два, когато измисля как да уредя по най-задоволителен начин това отвратително обстоятелство. Тогава ще видим точно каква саможертва си готов да направиш за една обикновена уличница. Колко бихте платили за живота ѝ, ваше височество?

Стиснала здраво с едната си ръка парапета, младата жена слизаше бавно по извитата стълба; въздухът сякаш изгаряше свитото ѝ гърло.

Щом стигна вестибюла, без да поглежда встрани, тя се остави на натиска на тялото на лекаря да я поведе към вратата. Внезапно крадецът с качулката, който преди малко се бе навел над тялото на Клей, застана пред тях и препречи пътя им.

Мария позна кой е той в мига, в който видя ядосаните му очи през цепките на маската.

Тадеус!

– Проклето копеле – изсъска той срещу Еджкъм. – Не каза нищо за таквиз неща. Каза, чи всичко щяло да мине по мед и масло, чи сми щели да си свършим начисто работата и кат' им отмъкнем кесиите, да пуснем един куршум в главата на Солтърдън...

– Ти уби не когото трябва, идиот такъв.

Еджкъм блъсна мис Ашгън към него. Тадеус я хвана за ръката.

– Няма да ти я дам.

– Така ли?

Тадеус измъкна бавно качулката от главата си.

– Не, господарю. Можеш да я имаш само през мъртвото ми тяло.

– А, добре тогава. Както желаете, сър.

Лекарят вдигна пистолета към челото на младия мъж и натисна спусъка.

Мария извика. Тадеус продължи да стои неподвижно, както ѝ се стори цяла вечност, отворил широко паникьосаните си очи, а там в челото му, където допреди малко бе имал кожа, сега зееше дупка и от нея струеше кръв. А след това се строполи на пода като построена от карти кула.

Отново се разнесоха викове. Най-сетне, пробудени от вцепенението си, облечените в най-скъпи парижки тоалети мъже и жени се разбягаха към най-близката врата, като се спъваха и падаха едни върху други и оставиха отчаяната херцогиня да хлипа над тялото на внука си.

– Помогнете му! – ридаше тя. – Някой да му помогне. Кръвта му ще изтече.

Във въздуха още се носеше острият писък на крадеца, хванат от Трей на стълбите.

– Божке, Божке, той взе чи го уби ей така, като едното нищо! Копеле! Ще се погрижа да увиснеш на въжето заедно с мен, шъ видиш, дори туй да ѝ последното, коет' шъ направя!

С тези думи фигурата се отскубна от ръцете на Солтърдън, спусна се като обезумяла надолу по стълбите, като пътьом сваляше качулката си, насочила оръжието в треперещата си ръка към Еджкъм и Мария.

Лекарят простреля и нея. Куршумът блъсна Моли назад и тя се стовари на пода с тъп удар, а русата коса се разпиля във всички посоки около главата ѝ.

– Може би сега вече ще погледнете сериозно на мен – обяви убиецът пред ужасените наблюдатели. – Някой друг би ли желал да умре? Ще бъда повече от щастлив да...

Нещо издумка. Отвратителният звук наподобяваше разпукване на диня.

Ръката, която стискаше Мария, се впи още по-силно в тялото ѝ. Младата жена помисли, че ребрата ѝ ще се строшат, а след това усети, че пада, повлечена назад. Стовари се на пода с цялата си тежест и всички около нея сякаш започна да се върти.

Лора Дънсуърти, стиснала здраво ръжена от камината, се вираше в онова, което бе направила от главата на Еджкъм. След това обърна големите си зелени очи към шокираното множество и заяви:

– Божичко! Страхувам се, че го убих.

* * *

– Кой би помислил таквот нещо – каза Гъртруд. – Нашият Тадеус, главатар на разбойниците. А Моли... глупаво момиче. Винаги съм й повтаряла, чи ши си навлече толкоз неприятности и няма да знай к'во да прави с тях. – Икономката се усмихна сияйно на Бейзингстоук. – Вий си починете, милорд. Рамото шъ въ боли още доста време, туй ви го обещавам. Да си остане между нас, сър, но съ надявам, чи сти по-добър пациент от брат си. Божке, ама той наистина бе голямо изпитание за търпението, да не говоря за разсъдка ни.

Клей трепна и погледна към своя близник.

– Винаги съм казвал, че в крайна сметка ще ме убиеш.

Солтърдън крачеше из стаята, пъхнал ръце в джобовете си. В този момент влезе херцогинята; бузите й розовееха, следа от някогашния й плам и решителност. Тя огледа подред внуците си, преди да заяви:

– Очевидно способността ми да преценявам човешкия характер е започнала да ми изневерява с напредването на годините. Еджкъм токущо призна пред началника на полицията, че Такли също бил замесен в този план. Аз трябваше да усетя това, разбира се. Понякога обаче, кой знае поради каква причина, ние предпочитаме да не виждаме дори най-очевидните неща. – Възрастната дама се настани на един стол до леглото на ранения. Обхвана едната му ръка в дланта си и я стисна, все така без да отделя поглед от Трей. – Говорих с Дънсуърти. Той моли да продължим с празненството, след като гостите се поуспокоят.

– Така ли помоли? – подметна подигравателно младият мъж. – Господ да го пази, за да не стане така, че малко човешки мозък, пръснат из вестибула, да му попречи да окове дъщеря си за един херцог. Струва ми се, че трябва да изясним точно кое е от значение за нас.

Къде, по дяволите, беше Мария? Не беше я виждал вече от няколко часа. Запъти се към вратата.

– Тя си тръгна – обади се херцогинята.

Херцогът се обърна вдървено. Взря се в баба си с усещането, че безмилостен нож разрязва тялото му. В този момент осъзна, че за първи път от целия му трийсет и петгодишен живот лейди Солтърдън не посмя да срещне неговия поглед.

– Моля? – попита сухо той.

– Тръгна си. Платих й и я пратих да си върви по живо по здраво. Вече няма съмнение, че си напълно във форма, затова не е нужно да я държим повече.

Трей не отговори дълго, като само потъркваше разсеяно болезнено-то си рамо. Тогава си даде сметка, че всъщност болката, която не му даваше да диша, не идваше оттам.

Обърна се отново към вратата.

– Ако тръгнеш след нея – побърза да заяви баба му с леко паникьосан глас, – ще те лиша напълно от наследство. Никога няма да видиш нито петак от парите или камъче от именията ми. Ще прекараш остатъка от живота си отхвърлен от всички, в крайна бедност, низвергнат от равните на теб. Така че, кажете ми, ваше височество, нима тя е от такова значение за вас, че да рискувате всичко това?

Младият мъж не отговори, просто излезе от помещението, затвори вратата след себе си и се подпря за момент на нея.

Мария си беше отишла. Без думичка за сбогом. Тя си бе отишла, а той щеше да продължи живота си така, както се очакваше... както очакваха неговите предци.

– Ваше височество? – достигна до ушите му глас.

Сърцето му спря да бие. Обърна бавно глава, готов да произнесе името на Мария.

– Това съм само аз – рече Лора и се усмихна срамежливо. – Ако съдя по вида ви, очаквахте да видите Мария. Съжалявам, че ви разочаровах.

Солтърдън изправи гръбнак. Изпъна ръкавите на черния си фрак и си спомни как мис Ашгън му бе помогнала да го облече по-рано същия ден, преди отприщването на цялата тази лудост и бъркотия.

Лора тръгна към него. Той забеляза, че нещо в нея се бе променило. Изглеждаше по-силна. Очите ѝ блестяха решително.

– Лейди Дънсуърти – промълви младият мъж и се поклони леко. – Безкрайно съм ви задължен за вашата проява на смелост тази вечер. Ако Еджкъм бе успял да отмъкне Мария от имението...

– Вие щяхте да извършите нещо много благородно, за да си я върнете, убедена съм в това. Мис Ашгън успява да въздейства по този начин на хората, струва ми се. Помага им да изявят силата и смелостта си. Може би защото самата тя е пълна с тях.

Херцогът преглътна мъчително.

– Била ѝ е нужна много смелост, за да ви остави, сигурна съм. Била ѝ е нужна много смелост и за да остане. Предаността ѝ към вас бе непоклатима и затрогваща. Убедеността ѝ вдъхнови и мен. Тя ми помогна да разбера, че да обичаш, значи да се жертваш. Тя пожертва сърцето и душата си, като остана с вас, макар да знаеше, че трябва да се ожени

за мен. Какво повече би могъл да пожертва човек, ваше височество, освен самата си същност?

– Какво се опитваш да ми кажеш, Лора?

– За какво е всичко това без любов, ваше височество? – Младата жена огледа стените, отрупани със съкровища. – Всичкото злато и сребро не могат да ни стоплят, когато ни е студено, или да ни утешат, когато сме болни.

– Ти си влюбена в някого – промълви той и се усмихна нежно.

– Аз ще се омъжа за вас, разбира се, както и вие ще се ожените за мен. Заради едното задължение. Знам само, че когато Еджкъм започна да убива и през ума ми премина мисълта, че е възможно да убие и мен, аз изпитах съжаление не за това, че няма да знам какво е да бъдеш херцогиня... а че никога няма да прегърна...

– Нашето дете, на нас с Мария, в ръцете си – избъбра Трей.

Лора се усмихна.

– Знаех, че ще разберете. – След това се обърна, тръгна нататък по коридора, но миг по-късно спря и погледна назад. – Тя каза, че сте невероятен. И аз ѝ вярвам.

Солтърдън остана на мястото си, пхнал ръце в джобовете си. От долния етаж започна да се носи музика. Очевидно прислугата бе успяла вече да изчисти кръвта от пода и стените. Да не дава Господ смъртта на двама души (още повече – слуги) да попречи на аристокрацията да се наслади на собствената си компания.

Младият мъж се обърна, отвори вратата и влезе в стаята. Брат му вдигна глава от възглавницата и изви нагоре вежди.

Херцогинята погледна към него, очите ѝ се разшириха за миг, устните се разтеглиха самодоволно.

– Знаех, че ще се върнеш.

Трей прекоси грациозно помещението, без да отделя поглед от лицето на баба си.

Спря пред нея и се взря в Бейзингстоук. Очите на неговия близък блестяха и сякаш казваха: „Давай, предизвиквам те. Опълчи ѝ се. Накарай ме да се гордея с теб поне веднъж в жалкия си живот.“

Копеле.

Възрастната дама вдигна дланта си към него. Той се наведе над нея, целуна я и рече:

– Скъпа бабо,... върви по дяволите!

* * *

Ноблес танцуваше под него, удряше с копито земята и тъпчеше на едно място, оживен от студения среднощен въздух и предвкушването на предстоящата езда. След като стигнаха върха на най-високия хълм над Торн Роуз, Трей се обърна да погледне голямото имение. Простряло се напред обширната равнина, с осветените си прозорци то блестеше като поставен сред огъня кристал. Можеше да чуе музиката. Само че това не бяха тънките гласове на цигулките, а музиката, която звучеше в собствената му глава. Мария. Мария. Песента на Мария. Нежна като ангелска въздишка.

Обърна Ноблес в мрака и го пришпори напред към пътя... към Хъдърсфийлд.

КРАЙ

© 1996 Катрин Съткиф

Katherine Sutcliffe
Devotion, 1996

Източник: <http://dubina.dir.bg>

Сканиране и разпознаване: Сергей Дубина, 2008

Редакция: Xesiona, 2008

Редакция и форматиране: tsvetika, 2008

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9485>]